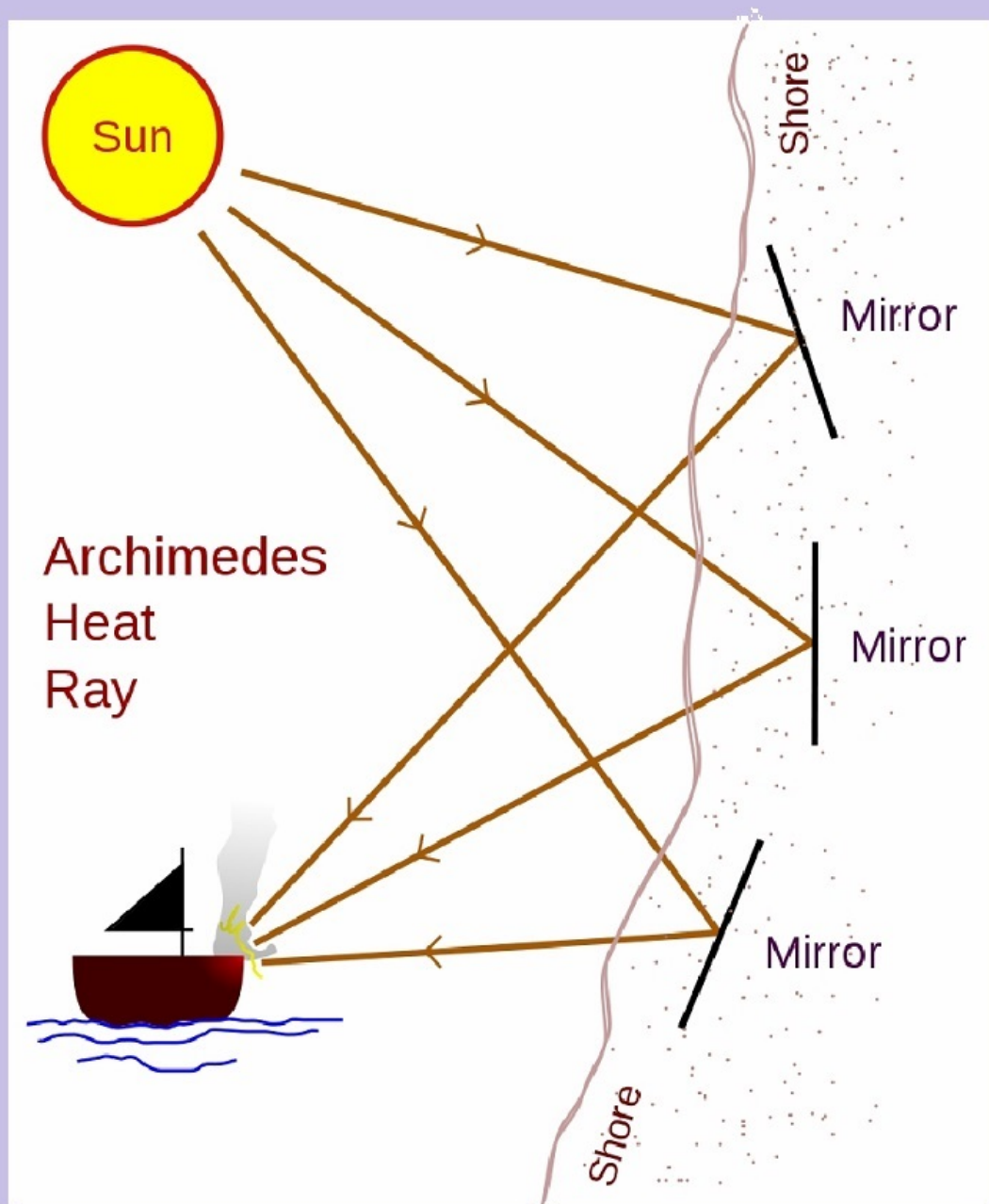

Βαλμά Σπ. Βενετία

ΜΑΖΙ ΣΤΗ ΖΩΗ, ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Σκόνη Τρομοκρατίας)

Ηράκλειο Κρήτης 2020

Βαλμά Σπ. Βενετία

Μαζί στη ζωή, μαζί και στο θάνατο (Σκόννη τρομοκρατίας)

*Το βιβλίο αυτό διανέμεται στο διαδίκτυο ελεύθερα και νόμιμα
από την δημιουργό του.*

*Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο
από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative
Commons:*

Λίγα λόγια για την συγγραφέα:

*Λίγα λόγια για μένα. Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη και
συγγράφω από 13 ετών παιδί. Ποιήματα, δοκίμια,
μυθιστορήματα,πραγματείες και μεταφράσεις, παιδική
λογοτεχνία. Βραβεύτηκα σε μαθητικό διαγωνισμό ποίησης,
από τον Ευγένιο Τριβιζά σε διαγωνισμό παιδικής λογοτεχνίας
και από τον εκδοτικό οίκο "Μοντέρνοι Καιροί". Σπούδασα
Βρεφονηπιοκόμος στο ΑΤΕΙ Θεσ.νικης και θεραπεύτρια
βελονίστρια.*

Ηράκλειο Κρήτης 2020

Στη μνήμη ενός άντρα που αγαπούσε τις γυναίκες.

Στον Κώστα Βουτσά.

Και σε όλα τα θύματα του έρωτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Τότε και τώρα. Αρχαιότητα και σύγχρονος αιώνας.

Άλογα και αεροπλάνα.

Κάρα και αυτοκίνητα.

Και μέσα στη δύνη της μεγάλης έκρηξης του πληθυσμού, και της επανάστασης της βιομηχανίας και της τεχνολογίας ένα μόνο ερώτημα να προβάλλει.

Τότε ήταν καλύτερα ή τώρα; Γιατί δεν νικήθηκαν ούτε ο πόλεμος μα ούτε η αρρώστια;

Καθώς βρισκόταν σε επίσκεψη στον τάφο των δυο εραστών που θάφτηκαν μαζί αγκαλιασμένοι, το μυαλό των αρχαιολόγων, που νεαροί ακόμα έκαναν τα πρώτα τους βήματα στο πλευρό των μεγάλων καθηγητών, παρευρισκόμενοι στις ανασκαφές, γυρνούσε σ. αυτές τις σκέψεις. Και πότε η οικογένεια ήταν καλύτερη; Τότε ή τώρα; Και πότε η αγάπη ήταν αληθινή και απόλυτη;

Τότε ή τώρα;

Ο καυτός ήλιος της άνοιξης έφερνε στο νου τις αναμνήσεις από μια ζωή με τους χωρισμένους γονείς της στη νεαρή αρχαιολόγο, που νέα τότε ήταν στην ηλικία.

Και να τώρα στη νέα ανασκαφή. Που βρέθηκε πριν από 4 χρόνια. Σ. αυτήν που βρήκαν μέσα τους δυο ανθρώπους, έναν άνδρα και μια γυναικά αγκαλιασμένους.

Εκεί σε μίαν άκρη του σπηλαίου, τους τοποθέτησαν, κάτω από τη γη, μέσα στο χώμα και το σκοτάδι. Κι ήταν κρίμα και για τους δυο, να μην υπάρχουν στη ζωή και να βλέπουν τον ήλιο και τα αστέρια. Το φως της μέρας και της νύχτας. Κι εκείνο το πράσινο που σκαρφαλώνει πάνω στους λόφους, χρωματίζοντας το χώμα. Όλα εκείνα τα καταπράσινα μυτερά δέντρα, που συνδυάζονται με τη θάλασσα όπου κατεβαίνουν οι λόφοι στο κύμα μέσα βουτώντας. Εκεί που σκορπούν τον αφρό τους άσπρο τα κύματα. Για να γιορτάσουν μαζί με το καφέ του χώματος και το πράσινο των φυτών, το γαλάζιο του νερού και το άσπρο του αφρού. Αγκαλιασμένα, εκεί μέσα στη σπηλιά.

Εκεί όπου ο θαλασσινός αέρας τρυπάει παντού ανάμεσα στα ολόασπρα σπιτάκια με εκείνα τα κόκκινα τα κεραμίδια, που σκαρφαλώνουν το ένα πάνω στο άλλο. Κι ανάμεσά τους ξεπροβάλει προσπαθώντας να το δουν, κρυμμένο από αυτά και τα δέντρα, το καμπαναριό μιας εκκλησιάς.

Αυτό που χαιρετίζει προσκυνώντας κάθε πρωί βγαίνοντας κατακίτρινος ο ήλιος, και το βράδυ πορτοκαλής πηγαίνοντας να δύσει. Εκεί που και τα αρχαία καράβια ταξίδευαν από νησί σε νησί. Πόσο κρίμα που δεν θα τα έβλεπαν πια, τουλάχιστον από το επίπεδο της γης.

Βρισκόταν στο σπήλαιο κάτω στη Λακωνία. Αρχαιολογική ομάδα. Αλλά παράλληλα με αυτό το εύρημα, μακριά στην Ουκρανία, πάλι είχε βρεθεί ένα αγκαλιασμένο ζευγάρι σε μια κοινή ταφή. Μόνο που αυτή τη φορά η γυναίκα μπήκε στον τάφο, αγκάλιασε

τον αγαπημένο της και πέθανε, μάλλον παίρνοντας δηλητήριο. Και η αρχαιολογική ομάδα συζητούσε για τα δύο αυτά ευρήματα που έμοιαζαν. Χιλιάδες χρόνια πριν από την σημερινή εποχή.

-Χιλιάδες χρόνια πριν, γιατί αν δεν υπήρχε ο έρωτας, δεν θα είχε συνεχιστεί η ζωή στη γη.

-Μμμ ναι σιγά, το σεξ θέλεις να πεις.

-Μπορεί να ήταν κάποιος στρατηγός που σκοτώθηκε στη μάχη και έθαψαν μαζί και την γυναίκα του, παρατήρησε η μία βοηθός.

-Να την πάλι άρχισε. Έλεος βρε Χριστίνα, να βλέπεις παντού σπουδαίους και τρανούς τους ανθρώπους.

-Γιατί αποκλείεται να ήταν; Για την Ουκρανία μιλάω.

-Και γιατί να ήταν; Γιατί να μην είναι ένα απλό ερωτευμένο ζευγάρι που η γυναίκα δεν άντεξε τον χαμό του άντρα και τους έθαψαν μαζί; Όπως περίπου και εδώ.

-Ναι και μπορεί να πέθαναν με διαφορά ωρών ο ένας από τον άλλον.

-Χριστίνα, η Σοφία έχει μάλλον και δίκιο και σίγουρα χιούμορ.

Οι τρεις βοηθοί αρχαιολόγοι σηκώθηκαν όρθιες καθώς πλησίασε ο επικεφαλής της ανασκαφής, της ανακάλυψης στο σπήλαιο. Ο καθηγητής της αρχαιολογίας και διευθυντής της ΙΕ εφορίας αρχαιοτήτων Αττικής ο ψηλός και λεπτός κύριος Παπαδάκης. Ο δυναμικός άντρας των 60 ετών που εξέπεμπε περισσότερο θαυμασμό και πατρική στοργή και δέος, παρά φόβο στις μαθήτριες του. Αυτές αισθανόταν μαθήτριες απέναντι στον δάσκαλο, κι ας ήταν φοιτήτριες. Η μία κιόλας, η Ελπίδα, ήταν

γυναίκα 36 ετών, που είχε αποφασίσει μετά το θάνατο του συζύγου της, να συνεχίσει τις σπουδές που είχε εγκαταλείψει.

Η Χριστίνα ήταν παιδί χωρισμένων γονιών και αναζητούσε να βρει αποδείξεις σε κάθε ανασκαφή ότι υπάρχει αγάπη σε αυτόν τον κόσμο, πιστεύοντας ότι μόνο οι γνωστοί και επώνυμοι πολίτες ήταν ικανοί για κάτι τέτοιο.

Και η Σοφία ήταν ορθολογίστρια. Έβλεπε και μετρούσε τα πάντα με τη λογική. Αν κάτι δεν είχε νόημα δεν το πίστευε και το απέρριπτε ως ανεδαφικό. Για αυτήν ο έρωτας, η αγάπη έπρεπε να έχει κάποιο πραγματικό σκοπό, να εκπληρώνει ένα στόχο πέρα από την σεξουαλική ικανοποίηση. Άρα και μία τέτοια ταφή, έπρεπε να έχει κάποιο στόχο, να εκπληρώνει κάποιο σκοπό.

-Χριστίνα, είπε ο Γιώργος Παπαδάκης, όταν μεγαλώσεις λίγο ακόμα, θα δεις ότι τα συναισθήματα δεν έχουν σχέση με την διασημότητα και την αναγνωρισιμότητα. Κάτω από την δόξα, δεν σημαίνει ότι κρύβεται πάντα το ωραίο και το τέλειο. Η λάμψη που βλέπεις στην τηλεόραση και οι ειδήσεις στο διαδίκτυο, δεν είναι παρά ένα ψεύτικο φως και χαμόγελα τα οποία δεν σημαίνουν αναγκαστικά και αντανάκλαση της ευτυχίας. Εδώ ο άντρας δεν σημαίνει ότι πρέπει να ήταν διάσημος, επειδή βρέθηκε θαμμένος μαζί με μια γυναίκα. Μπορεί να μην τον ήξεραν παρά μόνο οι δικοί του. Αυτοί που κατακτάνε υψηλές θέσεις στην κοινωνική πυραμίδα είναι οι πιο ανικανοποίητοι και δυστυχισμένοι άνθρωποι στη γη. Που χαμογελάνε ψεύτικα στον φακό κάθε φωτογραφικής μηχανής, για να πουλήσουν σε όλους εσάς ακριβά αυτό το χαμόγελο.

-Άει στο διάολο τώρα, Χριστίνα, ψιθύρισε η Σοφία, μέσα από τα δόντια της. Μας έπρηξες με τις αξίες και τις αξίες.

-Αλλά εγώ θα ήθελα να ακούσω την άποψη κάθε μίας από εσάς για αυτό που βρήκαμε. Τι νομίζετε πως είναι; είπε ο καθηγητής. Μια ιστορία να φτιάξετε η κάθε μία και να μου την πείτε.

-Πάω να φέρω καφέδες, είπε η Ελπίδα και σηκώθηκε. Θέλει κάποιος και σάντουιτς;

-Ναι φέρε ένα γκλάμουρ με σολομό για την δεσποινίδα από δω, είπε η Σοφία.

-Άντε πνίξου.

Η Ελπίδα σηκώθηκε, χαμογελώντας και ρίχνοντας ένα βλέμμα στον καθηγητή της, από εκείνα που ρίχνουν οι γυναίκες σε έναν άντρα, χωρίς και οι ίδιες να το έχουν συνειδητοποιήσει ότι τον έχουν ερωτευτεί. Τίναξε τα χέρια της από το χώμα στο οποίο ακουμπούσε και βγήκε έξω.

-Τουλάχιστον δεν τους βρήκανε σε στάση 69, είπε η Σοφία,

-Τι είναι η στάση 69; Ρώτησε η Χριστίνα.

-Ότι είσαι 69 φορές φυτό και δεν ξέρεις τι σου γίνεται. Να βρουν τους σκελετούς όπως τον αριθμό. Ο ένας με το κεφάλι του χωμένο στα σκέλια του άλλου. Για όνομα.....

-Δηλαδή εννοείς;

-Εννοώ, κι αν κατάλαβες τι εννοώ. Το σεξ γίνεται όχι μόνο με το κάτω μέρος του σώματος, να το πω ευγενικά, αλλά και με το πάνω. Έλεος.....

-Κορίτσια; Είπε ο καθηγητής. Δεν νομίζετε ότι αυτά τα θέματα δεν θα έπρεπε να τα συζητάτε μεταξύ σας και μακριά από την παρουσία ενός άνδρα;

-Συγγνώμη, κύριε καθηγητά, παρασύρθηκα, είπε η Σοφία.

-Ρεζίλι μας έκανες πάλι, δεν θα έχω μούτρα, σιγοψιθύρισε η Χριστίνα.

Πέρασε λίγη ώρα και τα τρία κεφάλια σκυμμένα αντίκρυζαν εκείνο το εύρημα στη σπηλιά, όταν η Χριστίνα πήρε ξανά τον λόγο.

-Σε μια αρχαία πλατεία, φαντάζομαι, λουσμένη στο φως του ήλιου της νότιας Ελλάδας και το γαλανό του ουρανού ασκίαστος από σύννεφα, κρατώντας τη θεϊκή υπόσταση ενός ήλιου, συναντήθηκαν για πρώτη φορά οι δύο εραστές.

-Που γίνανε αργότερα σύζυγοι....είπε η Ελπίδα φέρνοντας τους καφέδες,

-εκφράζοντας με τα μάτια την έλξη, εκείνο το συναίσθημα που κοιτάς τον αγαπημένο και ξέρεις ότι ζεις μέσα από αυτόν, ζεις επειδή ζει το ταίρι σου.

-Ιστορία πρώτη, ειρωνεύτηκε η Σοφία.

Και κάτω από το άγριο βλέμμα της Ελπίδας σώπασε, που μ. αυτόν τον τρόπο υπερασπίστηκε τη φίλη τους που εξακολούθησε την διήγησή της.

-Εκείνος λεπτός με σφριγηλά μπράτσα από την εξάσκηση του σπαθιού και δυνατούς γυμνασμένους μηρούς και γλουτούς, σμιλεμένους που πρόδιδαν έναν άντρα δυνατό, καλό και γυμνασμένο και εραστή.

Εκείνη η κοπέλα με τον χιτώνα της να πέφτει ως κάτω ίσιο και στο μπούστο να ξεχωρίζουν δύο όμορφα στητά στήθη που ξεχώριζαν και ξεσήκωναν τις αισθήσεις του νέου, που τα φανταζόταν γυμνά κάτω από το κορμί του.

-Μετά εγώ μιλάω για σεξ μόνο, πετάχτηκε η Σοφία.

-Θα σταματήσεις; Απάντησε η Ελπίδα.

Με τα χέρια της έκλεισε το στόμα σαν υπόσχεση σιωπής και σαν ειρωνεία η Σοφία.

Κι ύστερα ακολούθησαν κι άλλες δυο ιστορίες και η κάθε φοιτήτρια είχε να πει και από μία εκδοχή για τις δυο ταφές.

Ότι πέθαναν από αρρώστια, που κόλλησε ο ένας στον άλλον. Και 6.000 χρόνια προ Χριστού, σε αυτή την ταφή στο σπήλαιο στην Αλεπότρυπα, ήταν πιθανό.

Ή ότι μπορεί να ήταν και δυο ηλικιωμένοι που πέθαναν μαζί. Ο ένας να πέθανε από λύπη για τον χαμό του άλλου και τους έθαψαν μαζί. Προφανώς και στη ζωή θα ήταν αχώριστοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η επίσκεψη στο σπήλαιο τελείωσε μέσα σε λίγες ώρες. Και μέσα στο καλοκαίρι του 2019 που συνεχιζόταν, ξαναγύρισαν στην καθημερινή εργασία τους, στις ανασκαφές. Η Χριστίνα σηκώθηκε σιωπηλά και κατέβηκε τη μικρή ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στο νεκροταφείο. Οι υπόλοιποι τάφοι δεν είχαν ακόμα ανασκαφεί πλήρως. Οι εργάτες από το πρωί με μικρά διαλείμματα έσκαβαν το χώμα. Πήρε το πινέλο της και με το ένα χέρι απομάκρυνε τα χώματα και με το πινέλο στο άλλο αποκάλυπτε τα σημεία, όπου τα φτυάρια και οι αξίνες δεν μπορούσαν να προχωρήσουν άλλο, καθώς αποκαλυπτόταν τα τμήματα του αρχαίου νεκροταφείου. Εκεί ανάμεσα στις πέτρες που σκέπαζαν τον τάφο, που βρισκόταν μπροστά της είχαν βρει και είχαν αφήσει στην άκρη, αγγεία πήλινα και σκεύη μαγειρικής και τα καθάριζε τώρα ένα ένα σιγά και με επιμέλεια.

Τα χέρια της δούλευαν μηχανικά, αλλά το μυαλό της είχε παρασυρθεί από την εικόνα που είχε δει. Έρωτας'. Τώρα μάλιστα. Έτσι ξεκίνησε κάποτε και η μητέρα της. Κι όταν έμεινε έγκυος στη Χριστίνα, την έδιωξαν από τη δουλειά της. Λεφτά δεν είχε να τους τρέξει στα δικαστήρια, και δεν μπόρεσε να διεκδικήσει το δίκιο της. Δεν ήταν φυσικά η μόνη γυναίκα που περνούσε κάτι τέτοιο. Λίγα χρόνια μετά τη γέννηση της, και ενώ δεν είχε δουλειά, τους άφησε και ο πατέρας της, γιατί βρήκε παρηγοριά σε άλλη αγκαλιά. Κι η μητέρα της δεν είχε βρει δουλειά, γιατί βλέπεις ο άντρας της την είχε κρατήσει μανούλα και νοικοκυρούλα, για να μην ταλαιπωρείται ούτε αυτή, ούτε το μωρό. Κι ύστερα τους βαρέθηκε και έφυγε. Έτσι

χώρισαν οι γονείς της. Κάτι συνηθισμένο, που την είχε κάνει να ζήσει δύσκολα παιδικά χρόνια όμως.

Της είχε καρφωθεί η εικόνα της ταφής των δυο ερωτευμένων και συγχιζόταν στη σκέψη. Είναι δυνατόν να υπήρχε έρωτας, τόσα χρόνια πριν; Το πιο πιθανό θα είναι, αυτοί να μην πρόλαβαν να ζήσουν πολλά χρόνια μαζί. Αν ζούσαν, σιγά να μην έμεναν για πάντα ερωτευμένοι σε σημείο που να τους θάψουν μαζί.

Το κινητό τηλέφωνο του καθηγητή Παπαδάκη χτύπησε. Η είδηση ήταν φανερό ότι του κίνησε το ενδιαφέρον, και οι τρεις βοηθοί τον άκουσαν να μιλάει με κάποιο συνάδερφό του.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, απευθύνθηκε στις κοπέλες.

-Ήταν ένας συνάδερφός μου αρχαιολόγος. Βρήκαν σε μία ανασκαφή που κάνουν σε μινωικό οικισμό στην βόρεια πλευρά του Λασιθίου, κοντά στην παραλία του Μπούφου, έναν πρόχειρα θαμμένο σκελετό, που δεν ανήκει στην αρχαιότητα. Πιθανολογούν ότι πρόκειται για στρατιώτη του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, που ξέβρασε το πτώμα του η θάλασσα, και τον πέταξαν σε ένα πρόχειρο λάκκο, που έσκαψαν οι ντόπιοι όταν τον βρήκαν.

Βρέθηκε μπρούμυτα, με το κεφάλι λίγο ανασηκωμένο και βρήκαν υπολείμματα δέρματος στις κνήμες του κάτι που σημαίνει ότι φορούσε αρβύλες και στο πάνω μέρος του σώματος κουμπιά, που πιθανώς να ανήκουν σε στρατιωτικό χιτώνιο που φορούσε, που τα χρονολογούν σε εκείνη την περίοδο του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Βρέθηκαν και ένα κομμάτι δέρμα και μεταλλικά στοιχεία που ανήκαν σε κάποια ζώνη. Υπάρχει πιθανότητα να σκοτώθηκε κατά τη μάχη της Κρήτης, το 1941.

-Άρα ήταν Γερμανός

-Ή μπορεί και Ιταλός, μου είπε, από τους συμμάχους που συνέλαβαν οι Γερμανοί και μαζί με Εβραίους τους φόρτωσαν σε ένα γερμανικό καράβι, το οποίο τορπίλισε αγγλικό υποβρύχιο και πνίγηκαν όλοι. Και ο νεκρός παρασύρθηκε και ξεβράστηκε στην θαλάσσια περιοχή του Σισίου.

-Αυτό είναι που λένε ότι έφαγε η μούρη του χώμα.

«Ποια τον χάρηκε και πότε;». Περίεργες σκέψεις γυρνούσαν στο μυαλό της Χριστίνας, για το πόσο νέος μπορεί να ήταν όταν πέθανε και αν είχε κάποια που αγαπούσε.

«Μωρέ τι έπαθα, αναρωτήθηκε, προφανώς όλες αυτές οι ιστορίες που άκουσα, μαζί με τις εμπειρίες των τελευταίων ημερών. Τι δεν γινόταν τις μέρες εκείνες στο νησί της Κρήτης; Μωρέ προνόμιο είναι, να είσαι ιστορικός και αρχαιολόγος με τόσες ιστορίες που μαθαίνεις. Πέρα από αυτά που λένε σε περίληψη τα σχολικά βιβλία. Θυμάμαι, δίπλα στο κέντρο του Ηρακλείου, που είχα ακούσει για το χωριό του Σκινιά, στην επαρχία Μονοφατσίου, για έναν θαυματουργό Σκίνο που υπήρχε μαζί με την εκκλησία του Αϊ Γιώργη, του προστάτη του χωριού. Εκεί στην εκκλησία, στα χρόνια της κατοχής κυνηγούσαν μια μέρα κάτι κρητικούς πατριώτες και ήταν ένας Γερμανός στρατιώτης, που πυροβόλησε έναν μέσα από τον αυλόγυρο της εκκλησίας. Αλλά από θαύμα, η σφαίρα εξοστρακίστηκε και χτύπησε και σκότωσε έναν άλλο Γερμανό στρατιώτη. Αυτός που σκότωσε, βρήκε τη δύναμη να παραδεχτεί το φονικό που έκανε από λάθος. Πόσες μικρές ιστορίες που συνθέτουν ένα σκηνικό πολέμου. Σαν σκιά μας ακολουθεί. Θαρρείς κι ο σύγχρονος κόσμος, στοιχειώθηκε από τα χρόνια εκείνα και δεν μπόρεσε ποτέ να απαλλαγεί. Κι η αγάπη; Που βρήκε πάτημα για να αναπτυχθεί σε όλα αυτά τα χρόνια;

Σε εκείνους τους πετρόχτιστους κατηφορικούς δρόμους, με τις πόρτες των αυλών τις φτιαγμένες από τις παράλληλες καφετιές σανίδες, με τα σιδερένια άγκιστρα που ασφάλιζαν. Στα πετρόχτιστα σπίτια, που τα πέτρινα σκαλιά, με τις γλάστρες στη μια τους άκρη, ανέβαζαν στον δεύτερο όροφο του σπιτιού. Μέσα στα χρόνια των στερήσεων τα φυτά ήθελαν μόνο λίγο νερό και ήταν πάντα πράσινα στις γλάστρες τους. Να κοιτάνε τα βουνά και τις χαράδρες, και τους ανθρώπους που άνοιγαν καθημερινά καινούριους δρόμους. Εκεί που δεν υπήρχε παρά μόνο πέτρα άγρια φυτρωμένη. Τους ασβεστωμένους κορμούς των δέντρων, για να μην ανεβαίνουν τα έντομα και τους χαλάνε, που ξεθώριαζε το καθαρό τους άσπρο και λέρωνε με τα χρόνια. Μα τα φυλλώματα, κουνιόταν πάντοτε με τον αέρα καταπράσινα κάτω από τον ήλιο. Ανηφόριζαν οι δρόμοι, σκαρφάλωναν τα πολύχρωμα σπίτια και ρίζωναν κισσοί και αγιοκλήματα ανάμεσα τους, καταμεσής των δρόμων. Κι οι γέροι με τα μαύρα ρούχα, καταμεσής στο ίσιωμα της κεντρικής πλατείας, στο παλιό καφενείο απέξω, έπιναν κριθάρι αντί για καφέ, τον δυσεύρετο εκείνα τα χρόνια της σιωπής, της Κατοχής, κοιτάζοντας το πέρασμα. Τους ανθρώπους που ανηφόριζαν και κατηφόριζαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Πρωτομηνιάτικη λαχτάρα μέσα στην Κατοχή, την Γερμανική, ναι αυτή που ξέρετε. Μίλια μακριά από την ανασκαφή που ακόμα δεν είχε ανακαλυφθεί. Σε ένα χωριό νερόμυλος στο όνομα, στο κέντρο της Κρήτης.

Πρωτομηνιάτικη λαχτάρα, από την έφοδο που έκαναν οι Γερμανοί στρατιώτες στα σπίτια του χωριού. Και καλά έψαχναν για κρυμμένα όπλα. Μέσα στη ζέστη του Αυγούστου από τους άντρες, με τις στολές που ατσαλάκωτοι κι από τον βορρά φύλαγαν μετά έξω από τις πόρτες του διοικητηρίου. Αλύγιστοι. Κι ασπρόμαυρες απεικονίσεις σαν σκιές γύρευαν πάνω από την αύρα της νύχτας τη δροσιά, που έπεφτε και το τέλος της βάρδιας. Στα ορεινά δροσίζει την καλοκαιρινή τη νύχτα.

Και στα πέτρινα σκαλοπάτια με τα φαναράκια, στο πιο πέρα σπίτι, φλερτάριζε ο γάτος ο βαρβάτος με μια δεσποινίδα λεπτή, αδύνατος κι αυτός και όλος πορτοκαλής, την γενιά του, μέσα στον κακό χαμό, γυρεύοντας να συνεχίσει. Τη μέρα γυρνούσαν συνήθως γυρεύοντας κανένα ξεροκόμματο, που κι αυτό δεν περίσσευε συχνά. Ευτυχώς τα τάζε εκείνη η περίεργη για κατακτητή καλοσύνη, η φιλοζωία, που τα ζώα δεν φταίνε για τους πολέμους, εκείνου του χοντρού μαγείρου, που μες στο καλοκαίρι ιδροκοπούσε πάνω από τα καζάνια και τις φωτιές, στου διοικητή το σπίτι. Μες στη ζέστη. Και τι να σου κάνει ο ανεμιστήρας της οροφής;

Και για να ζητήσει κανένα ψάρι ή και κρέας η όμορφη η λυγερή, αρχήνιζε το νιαουρίστικο τραγούδι της, σαν πηδούσε στο ανοιχτό παράθυρο, τριβόμενη νωχελικά, λες και ήθελε να ανταμείψει τον μάγειρο, για την σαρδέλα ή το μοσχάρι με τα

ναζάκια της. Κι από κοντά ο γάτος ο βαρβάτος. Κι άμα το χλαπάκιαζε εκείνη με λαχτάρα, από κοντά κι αυτός να φάει κάτι. Και τον έβλεπε έτσι ζητιάνο και εραστή και τράβαγε κατά το παράθυρο, πάνω πάλι να γυρέψει κι άλλο φαΐ. Σαν να είναι η λιονταρίνα που φέρνει φαΐ να ταΐσει τον αρσενικό. Μέχρι να χορτάσουν και τα δυο.

Και τα φέρνανε με πάγο τα ψάρια στο σπίτι που στεγαζόταν ο Γερμανός διοικητής και λαχταρούσαν οι γάτοι και λιμασμένοι κοίταζαν οι άνθρωποι οι στερημένοι.

Κι ύστερα έκαναν σεξ το βράδυ κάτω από τα αστέρια. Ο γάτος ο βαρβάτος και η λυγερή. Κι εκτός από το φαΐ, λαχταρούσαν και στη θέα τους οι γυναίκες οι στερημένες.

«Ξουτ ,ξουτ» τα φώναζαν και τα έδιωχναν . «Να πάτε αλλού». Κι η νιόπαντρη, ανάμεσα τους, που έψαχνε τον άντρα της και της είχαν σφυρίξει στα κουτσομπολιά, πως θα τον έβρισκε στο σώβρακο του νεαρού σκανδάλου του χωριού.

Την Ντροπή.

-Πεθύμησα να χωθώ μες στο βρακί σου.

Αυτό του είπε ο νιόπαντρος, στην ντροπή του χωριού. Στριμώχνοντας τον μες στο βράδυ σε μια σκοτεινή γωνία. Τον τράβηξε απόμερα στα σκοτεινά. Του κατέβασε το παντελόνι και το εσώρουχο, κι εκείνος έσκυψε.

Του έβαλε το μεγάλο δάχτυλο του αριστερού του χεριού στο στόμα κι εκείνος άρχισε να το γλύφει. Με το δεξί, κατέβασε τα δικά του ρούχα και τον αγκάλιασε.

Του έβαλε το δάχτυλό του μέσα στην τρύπα του, κι ο νέος άρχισε να ερεθίζεται. Να βογγάει.

-Βάλτο μου, είπε, δεν αντέχω άλλο.

Ο νεαρός, η Ντροπή, βογγούσε καθώς ο νέος άντρας του εισχώρησε το ερεθισμένο πέος και τριβόταν μέσα του.

-Είσαι η πουτανίτσα μου, του έλεγε ξανά και ξανά. Το κοριτσάκι μου. Σ. αρέσει να σου γεμίζω τον κώλο σου; Πες το.

Κι ο άλλος από κάτω, ακουμπισμένος πάνω στις πέτρες που υγραινόταν από το σώμα του, έλεγε ξανά και ξανά «είμαι πουτάνα, είμαι γυναίκα, έτσι, γέμισε με. Είμαι η γκόμενα σου. Είμαι το πουτανάκι σου.»

-Μ. αρέσει τόσο η σφιχτή τρυπούλα σου.

Στημένος, σκυμμένος, με το ερεθισμένο σώμα του άλλου μέσα του. Να μπαίνει και να βγαίνει, ηδονικά. Κάποιος άλλος συγχωριανός του, πριν λίγα χρόνια, τον είχε βάλει να σκύψει και του έβαλε το πέος του, μαθαίνοντας του έτσι, αυτό το σεξ. Μεταξύ ανδρών.

Μέχρι που ανακουφίστηκε. Μέσα του. Χύνοντας. Και βογγώντας. Όσο πιο σιγά μπορούσαν. Για να μην τους πάρουν χαμπάρι.

Κι ας το είχε κρυφό καμάρι, όλο το χωριό.

«Αλτ», φώναξε πέρα ο Γερμανός φρουρός, που περιπολούσε γύρω από το σπίτι του διοικητή. Κι έκανε έλεγχο, όταν τους είδε δυο άντρες, να βγαίνουν από το σκοτάδι, κρατώντας ένα λυχνάρι. Ο μεγάλος άντρας, τράβηξε τον νεαρό, που τον κρατούσε από το χέρι.

Ο Γερμανός χαμογέλασε. «Αΐνε γκρόσε λίμπε», μια μεγάλη αγάπη είπε, καθώς κατάλαβε ότι ήταν ζευγαράκι. Κι έστριψε το μουστάκι του. Κι έμοιαζε ο νεαρός με τα λεπτά κι ευγενικά χαρακτηριστικά σαν κορίτσι. Λίγο χνούδι είχε αρχίσει να βγαίνει κι ένα λεπτό μουστάκι να σχηματίζεται. Περίπου στα δεκαεπτά στην ηλικία, μα δεν έμοιαζε με τους υπόλοιπους νέους του χωριού. Ήταν όμορφος και λεπτοκαμωμένος. Όπου

κάπου εκεί στην αρχή της εφηβείας, τον έμαθαν να φέρεται σαν γυναίκα, να κάνει έρωτα σαν γυναίκα. Να σκύβει....Κι όχι να κυριαρχεί από επάνω, σαν ατίθασο άτι. Τους άφησε να περάσουν έτσι. Κι ας είχε απαγόρευση της κυκλοφορίας.

-Σουζάνα, ψιθύρισε, καθώς του ήρθε στο μυαλό η γυναίκα του, που άφησε πίσω, για να μεγαλώσει η πατρίδα του. Κι αναστέναξε. Χιλιόμετρα μακριά του και μόνη. Για να γίνει αυτοκρατορία η πατρίδα του.

Και πίσω από τις ξύλινες γρίλιες του παραθύρου, ο διοικητής προσπαθούσε να δει, βαριανασαίνοντας στη θέα των δύο αντρών.

Στο σπίτι του ο νιόπαντρος, αντιμετώπισε τους αναστεναγμούς και τα παρακάλια της γυναίκας του. Του είχε νερό, από το μεσημέρι νερό στη γούρνα, για να ξεπλύνει από πάνω του της αμαρτίας τα υγρά και τον ιδρώτα. Κι ύστερα τον τύλιξε σε μια καθαρή λινή πετσέτα κι άρχισε να τον σκουπίζει. Και να τον τρίβει, και να του τρίβεται.

-Έχουμε καιρό να....έλα στο κρεβάτι.

-Έχει ζέστη.

-Τότε;

-Εδώ στα όρθια, της είπε, στήσου και σκύψε...

Στο άλλο το σπίτι, το αγόρι, η Ντροπή, έφαγε ένα δυνατό χαστούκι από τον πατέρα του, όταν μπήκε μέσα στο σπίτι.

Βημάτισε για λίγο μέσα στο δωμάτιο ο μεσήλικας πια πατέρας.

-Φταίω κι εγώ; Αναρωτήθηκε.

Και γύρισε και του έριξε ακόμα ένα γερό χαστούκι στο άλλο μάγουλο. Γιατί ακόμα τότε ο κόσμος είχε φιλότιμο. Κι ύστερα ανέβηκε τα ξύλινα σκαλιά, πάνω στο δώμα, για να ξαπλώσει. Μα πιο πολύ, για να μην τον βλέπει άλλο στα μάτια του.

Του νεαρού δάκρυσαν τα μάτια, μα κατάπιε τον θυμό και τον πόνο του. Κάθε μέρα προσπαθούσε να συναντηθεί όλο και πιο πολύ με άντρες. Τους ήθελε όλο και πιο πολύ. Δεν μπορούσε να αντισταθεί. Μόνος στο κάτω μέρος του σπιτιού, καθώς από μητέρα ήταν ορφανός, έκοψε λίγο ψωμί και πήρε λίγο τυρί, μέσα από το φανάρι να φάει. Ήξερε πως ήταν αλλιώτικος. Μα δεν ήταν τώρα η πατρική αγάπη, που είχε ανάγκη, αλλά οι ερωτικές επαφές. Ντρεπόταν τον πατέρα του, μα δεν μίλησε. Ύστερα πήγε και ξάπλωσε.

Ο Γερμανός αξιωματικός ξεκούμπωσε το χιτώνιο του. Έμεινε με τη φανέλα και σφούγγιξε την πετσέτα μέσα στο νερό της λεκάνης και προσπάθησε να κατευνάσει τον ιδρώτα, την ζέστη και την έξαψη που αισθανόταν.

Ένα βράδυ καλοκαιριού, σε ένα χωριό, μέσα στα τόσα άλλα, τα χρόνια της γερμανικής κατοχής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Κι όπως όλα είναι σε τάξη, ήταν βράδυ κι έγινε πρωί. Ναι έτσι. Ένα καλοκαιρινό πρωινό, που έγινε μεσημέρι. Κι ο ήλιος μεσοβασίλευε στον ουρανό. Και πάλι μαζεύτηκαν οι άντρες στο παλιό το καφενείο.

Κι απέναντι μέσα από τα μακρόστενα παράθυρα του γωνιακού καταστήματος, φαινόταν η γυναικεία φιγούρα με τον ψηλό στα χέρια. Δυο παράθυρα στη μια πλευρά και μια παρόμοια πόρτα βρισκόταν στο ισόγειο κατάστημα βαμμένο στο χρώμα της ώχρας, με γαλάζιο χρώμα να ξεχωρίζουν τα περβάζια και το περιθώριο των παραθυρόφυλλων και από κάτω ένα κόκκινο μεγάλο τετράγωνο να διακόπτει το μονότονο χρώμα της ώχρας. Κι άλλα τέτοια παρόμοια δύο στην γωνιά που διασταυρωνόταν η άλλη πλευρά του δρόμου. Κι από αυτά έμπαινε άπλετο το φως της μέρας, και όταν άνοιγε το μεταλλικό γαλάζιο χερούλι γέμιζαν και αέρα. Σπίθες πεταγόταν στο πέτρινο πάτωμα από το φούρνο που ψηνόταν τα πηλίνα σκεύη. Και στον τροχό η γυναίκα έπλαθε κανάτια και ποτήρια πιάτα πηλίνα.

Κι ο Γερμανός στρατιώτης που περνούσε απέξω κοντοστάθηκε. Δεν είχε ξαναδεί από κοντά να πλάθουν τον ψηλό. Και βρήκε τον εαυτό του, να κάθεται απέξω και να κοιτάζει ώρα πολύ. Είχε στα χέρια της μια κανάτα από ψηλό και με τελειότητα την ολοκλήρωσε. Κι ύστερα έβγαλε από το καμίνι εκείνα που έψηνε και την έβαλε να ψηθεί. Πιάτα και κύπελλο έβγαλε και σαν κρύωσαν, βάλθηκε να τα αλείφει μ. ένα γυαλιστικό υγρό. Μα ένα το ζωγράφισε με γαλάζια λουλούδια, πλεγμένα ανάμεσα σε λευκά κρίνα. Κι ύστερα άμα στέγνωσε, το γυάλισε κι αυτό. Η επιστροφή εκείνη, που θα επέτρεπε να

χρησιμοποιηθεί το σκεύος για να μπει φαγητό και να πλυθεί μετά.

«Τι μπορούσε να είχε μεσολαβήσει, αν όλα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά; Τι θα αφαιρούσε κανείς από την ανθρώπινη ιστορία, για να κρατήσει την αγγειοπλαστική;» σκέφτηκε.

Τότε έπεσε πάνω του το βλέμμα της γυναίκας. Πισωπάτησε και απομακρύνθηκε. Από τα τσουκάλια μύριζαν τα όποια φαγητά μπορούσαν να έχουν και να μαγειρεύουν μέσα στο μεσημέρι.

Έξω από το σπίτι του διοικητή τριγύρω, καθώς πλησίαζε, μοσχοβολούσε η μυρωδιά των τηγανητών ψαριών. Κι η γάτα η ναζιάρα πηδούσε από το παράθυρο με ένα ψάρι στο στόμα.

Ένα μεγάλο δίπατο παλιό αρχοντικό ήταν αυτό το σπίτι. Που το επιτάξαν οι Γερμανοί και εγκαταστάθηκε μέσα ο επικεφαλής σ. αυτό το μικρό χωριό και οι λίγοι στρατιώτες που ήταν μαζί του. Είχε και κάτω ένα υπόγειο, που ένα παράθυρό του οδηγούσε στο δρόμο. Και μερικά μαρμάρινα σκαλιά σε έφερναν μπροστά σε δυο κολώνες μαρμάρινες κι αυτές, και μετά στην λευκή πόρτα της εισόδου, που φύλαγαν εκατέρωθεν στρατιώτες. Και σε κάθε τοίχο κι ένα παράθυρο που κατέληγε επάνω σε καμάρα.

Πιο πέρα σε μια θράκα, έψηναν κρέας. Κάποιο λαγό ή κάτι τέτοιο. Ήξερε πως τριγύρω στα βουνά οι αντάρτες, σκότωναν και κομμάτιαζαν κάποια αγριοκάτσικα, και τα έψηναν σε σούβλες που έστηναν γύρω γύρω από κάποια φωτιά, που άναβαν με ξύλα ή κάρβουνα, αν είχαν.

Μα τούτο το κρέας δεν ήταν τέτοιο. Και πίσω από την αυλή του σπιτιού, από το ανοιχτό παράθυρο της κάμαρας, που ήταν η κουζίνα εκεί, σαλάτα έφτιαχνε η μάνα του σπιτιού. Είχε ντοματιά φυτεμένη στον κήπο, και μ. άλλα λαχανικά μαζί. Κι έκοψε. Κι η κόρη η έφηβη βγήκε να δει το ψωμί, αν ψήθηκε

μέσα στον χτιστό πετρόφουρνο με τα ξύλα. Και πήρε το φτυάρι κι έβγαλε από μέσα τα καρβέλια από το ζυμωτό ψωμί.

-Όφου ζεματάνε, είπε το μικρό αγόρι της οικογένειας, όταν πήγε να τ. αγγίξει από λαιμαργία.

-Άστο να κρυώσει, είπε το κορίτσι και πήρε ένα πήλινο κανάτι, δίπλα από τον πατέρα που έψηνε, και πήγε στο πηγάδι.

Έβγαλε νερό με τον κουβά και γέμισε το κανάτι με το κρύο νερό.

Κι ύστερα το πήγε μέσα, στη μάνα, μαζί με τα καρβέλια το ψωμί όταν κρυώσαν κι αυτά, κι όταν ψήθηκε και το κρέας, έκατσαν να φάνε γύρω από το τραπέζι. Το κρέας ήταν λίγο μα έφαγαν πολύ ψωμί και σαλάτα. Ίσως, μάλλον, έτσι του φάνηκε του στρατιώτη από αυτά που κοντοστάθηκε και είδε, γυρίζοντας το μεσημέρι στο διοικητήριο. Έτσι θα πρέπει να έγινε. Έψησαν τόσο ψωμί. Μα έφυγε κι από κει, γιατί ο πατέρας τον αντιλήφθηκε και πριν μπει μέσα, του έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα, πίσω από τα μάτια εκείνα τα καλυμμένα με τα πυκνά φρύδια.

Κάτι παρόμοιο ήταν και η δική του караβана εκείνο το μεσημέρι. Είχε ψωμί, και ψάρι ψητό και κομμένη ντομάτα, με αλάτι και λάδι. Κι έφαγε με όρεξη. Κι ύστερα ξάπλωσε μαζί με τους άλλους σε ένα από τα κρεβάτια των καμαρών κι από το ανοιχτό παράθυρο έμπαινε ο αέρας του μεσημεριού και το φως του ήλιου. Τόσο διαφορετικά από εκείνα τα χλωμά μεσημέρια της γερμανικής πόλης, από όπου ερχόταν, που το χαρακτηριστικό του καλοκαιριού ήταν η μεγάλη υγρασία της πράσινης βλάστησης.

Το απόγευμα ο μάγειρας, έψησε καφέ στη χόβολη, για όλους, Γερμανούς στρατιώτες και αξιωματικούς. Και δοκίμασαν ελληνικό καφέ, που τότε ακόμα τον έλεγαν τούρκικο. Όχι πολύ γλυκό, τον έκανε ο μάγειρας, μα παχύ. Και σαν άρχισε το

απόβραδο, του έδωσε να πιούμε και ρακί, που έβγαζε ο τόπος. Κι όπως ήταν δυνατό ποτό, άρχισαν να χασκογελάνε και να λένε ιστορίες αστείες, από την στρατιωτική εκστρατεία τους και τον πόλεμο.

Και μετά το βραδινό, που καθόταν κάποιοι στην αυλή, κι άλλοι λιωμένοι από το ποτό, κοιμόταν πάνω στο χώμα, πριν οι λιγότερο μεθυσμένοι τους κουβαλήσουν μέσα, βγήκε ένα κόκκινο φεγγάρι. Ένα ολοστρόγγυλο φεγγάρι, που δεν ήταν και σίγουροι, αν ήταν κόκκινο από την αρχή ή απλά κοκκίνισε στην πορεία του, από ντροπή ίσως;

Πάντως ήταν κόκκινο ή μήπως το ποτό το έκανε να φαίνεται έτσι; Πάντως στη μνήμη εκείνης της μέρας, τους έμεινε σαν ένα κόκκινο φεγγάρι. Είχε χαθεί και η αίσθηση του χρόνου, και η νύχτα γινόταν μαβιά, κι όλα χάθηκαν μέσα σε μια θολούρα.

Κανένα δυο μέγαρα και τα σπίτια τα υπόλοιπα του χωριού λιτά και διώροφα όλα. Χωρίς περίτεχνες μαρμάρινες κατασκευές και στολίδια, όπως στις πόλεις. Με πέτρινους ογκόλιθους χτισμένα και σκεπασμένα με ξύλινες στέγες. Πολλές φορές ο κάτω όροφος δεν επικοινωνούσε με τον πάνω. Και σκάλες εξωτερικές στην άκρη του σπιτιού οδηγούσαν στον πάνω όροφο. Πολλές φορές και χωρίς κουπαστή, μόνο με γλάστρες στην άκρη, που τις πότιζαν τα νερά της βροχής. Στον κεντρικό μόνο δρόμο και στην αγορά υπήρχαν κάποιες σιδεριές σε εξώστες, που σχημάτιζαν πουλιά αντικρυστά και κύκλους σε σιδεριές και σχήματα σε ένα άλλο που φαινόταν σαν φυτά.

Επτά μέτρα μήκος η πρόσοψη και μια πόρτα με όρθια ασπρισμένα ξύλα, ενωμένα στην κορφή με πέτρινα καμπυλωτά κομμάτια και στη βάση με ένα χοντρό κομμάτι ξύλου, που τόσα χρόνια από τη χρήση της, έμοιαζε περισσότερο με πέτρινη παρά με ξύλινη. Και μπαίνοντας μέσα στο ισόγειο ήταν η κουζίνα. Μια στρογγυλή τρύπα στη μέση της στέγης, που

έκλεινε με ένα πήλινο πιθάρι κομμένο και τοποθετημένο ανάποδα. Από εκεί έμπαινε ο αέρας και αεριζόταν η κουζίνα. Στα ισόγεια αυτά σπίτια, όσα ήταν μονώροφα, ξύλινη κι εδώ η σκεπή και δενόταν με σχοινιά και κολλιούνταν με λάσπη τα δοκάρια.

Κι οι δρόμοι ήταν πέτρινοι, λιθόστρωτοι, αυτό που λέγαν οι παλιοί, καλντερίμι. Μεγάλες λαξευμένες πλάκες. Κι ανάμεσα στα στενά δρομάκια χώμα, χωματόδρομοι. Και στις αυλές επάνω σκαρφαλωμένες κληματαριές για σκιάδι.

Στο μέγαρο το διώροφο που έμενε ο διοικητής η πόρτα ήταν σιδερένια και σκαλισμένη στη βάση της. Και υπήρχε ένα σιδερένιο χέρι στην πόρτα του σπιτιού, το ρόπτρο, για να χτυπάει μ. αυτό ο επισκέπτης την εξώπορτα. Αντί για το ηλεκτρικό κουδούνι που έχουμε σήμερα και δεν λειτουργεί, όταν κόβεται το ρεύμα.

Τα κουφώματα, τα παραθυρόφυλλα και τα πατώματα ήταν όλα ξύλινα από κυπαρίσσια και άλλα ξύλα γερά, ν. αντέχουν στο χρόνο, πελεκημένα και βαμμένα, προσέθεταν στα σπίτια, που χτίζονταν με τις πέτρες δεμένες μεταξύ τους με ασβέστη, εκείνο το στοιχείο που χρειαζόταν, για να κλείσουν τα ανοίγματα των τοίχων και να σχηματιστούν τα σπίτια. Και ξύλινη ήταν και η σκάλα σε όσα σπίτια οι δυο όροφοι επικοινωνούσαν εσωτερικά.

Σπίτια πλινθόκτιστα, από την εποχή της μινωικής κοινωνίας, πάντα με ξύλινες στέγες, που καιγόταν από φωτιές και έπεφταν οι όροφοι από σεισμούς και σκεπαζόταν οι οικισμοί όταν εγκαταλείπονταν από χώμα και σκόνη και θάβονταν. Κι όταν τους έβρισκαν οι αρχαιολόγοι, ήταν μονάχα μισοί τοίχοι των ισογείων ορόφων, πέτρινοι, που έδειχνε η μορφή τους πως κάποτε ήταν σπίτια. Η και χώροι που πουλούσαν τα

προϊόντα σε κάποια αρχαία αγορά. Κάπως έτσι, με λίγο πιο σύγχρονη μορφή και πέτρα λαξευμένη και στρωμένη, σοβατισμένη και βαμμένη, κάπως έτσι ήταν και μερικά, τα πιο περιποιημένα από τα σπίτια που έβλεπαν οι κατακτητές, μέσα στους δρόμους του χωριού. Κάπως έτσι πέρασε και στα βιβλία η ιστορία και γράφτηκε των χρόνων εκείνων, για να την διαβάζουν οι νεότεροι μελετητές.

«Βρισκόμαστε σε μια γυάλινη σφαίρα» σκέφτηκε η αρχαιολόγος η Χριστίνα, «ναι αυτό είναι, βρισκόμαστε σε μια γυάλινη σφαίρα και κοιτάμε τις παλιότερες ζωές, ναι, με αυτά που βρίσκουμε. Κρυφοκοιτάζουμε», σκέφτηκε και χαμογέλασε πονηρά. Τη ζωή. Τι ζωή όμως;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Αν και ήταν ένα μικρό χωριό, μετά την γενικευμένη αντίσταση που γνώρισαν από την αρχή οι κατακτητές στην Κρήτη, τους έκανε καχύποπτους. Όλο είχαν το νου τους κι όλο έψαχναν. Κι όποιον έμπαινε και έβγαινε στο χωριό και κάθε πράγματα που ερχόταν με κάρο ή με άλογο. Κι όμως, τα όπλα δεν τα βρήκαν οι Γερμανοί. Τα είχε κρύψει ο κυρ Θάνος, ο πρόεδρος του χωριού μέσα στο ξεροπήγαδο της αυλής του. Χρόνια είχε που εκείνο το πηγάδι δεν έβγαζε νερό, μα δεν το ήξεραν οι ξένοι. Από κει μέσα τα έβγαζε κρυφά τις νύχτες και τα έδινε της Ντροπής, σαν ερχόταν το νεαρό αγόρι σερνάμενο από γωνιά σε γωνιά με προφύλαξη. Να τα βγάλει έξω απ. το χωριό, πριν ξημερώσει. Να τα πάει στα παλικάρια και στους μουστακαλήδες του χωριού, που κάναν αντάρτικο απάνω στο βουνό. Μα δεν περνούσε από τον κεντρικό τον δρόμο, αλλά από μονοπάτια, μη και τον ψάξουν κι αυτόν οι Γερμανοί. Δεν είχε όμως υπολογίσει τον νυχτερινό φρουρό, που γύρναγε και στα στενά δρομάκια.

Πολύ της άρεσε αυτή η δουλειά της Ντροπής, γιατί μόνοι άντρες αυτοί, εκεί πάνω, τους τριβότανε, για να του τον βάλει κάποιος. Και πήγαινε συχνά στου προέδρου, γιατί είχε νέο γιο και λεβέντη, τον Πετρή, που τον είχε πέτρα, σαν του σηκωνότανε, κι ώρα πολύ κανόνιζε την Ντροπή, και του άρεσε.

Πηγαίνανε στο στάβλο και γδυνότανε τελείως, και γονάτιζε η Ντροπή και του το έπιανε το γεννητικό όργανο και το έβαζε στο στόμα του και τον έγλυφε. Τότε του γινόταν σκληρό σαν σιδερόβεργα, καθώς ερεθιζόταν και με τίποτα δεν του έπεφτε η στύση. Και έπιανε μετά το καμτσίκι των αλόγων ετούτος, κι έσκυβε η Ντροπή και τον χτυπούσε στα καπούλια, μια, δυο τρεις ο Πετρή, μέχρι να τον εκοκκινίσει καμιά φορά, λες κι

ήθελε να τον τιμωρήσει που έγινε αδερφή. Μα του άρεσε. Και τον γύρναγε μπρούμυτα, σαν γυναίκα μετά, με τα πόδια ψηλά, να ελευθερωθεί η τρύπα του πισινού του και να του μπήξει τη «σιδερόβεργά» του. Και τον κοκκίνιζε και τον τυραννούσε ώρα πολύ μέχρι να του πέσει. Μα ήταν άγριος ο Πετρήs και δεν του μιλούσε. Και τον απαύτωνε ώρα πολύ, μέχρι να του πέσει. Κι ύστερα ξαπλώνανε πάνω στ. άχυρα, κι η Ντροπή, έγερνε στην αγκαλιά του κι ο Πετρήs του χάιδευε τα μαλλιά. Κι αφού του έκανε τη δουλειά, του φόρτωνε το δεμάτι με τ. άχυρα, που είχε μέσα κρυμμένα τα τουφέκια και τον έστελνε. Έτσι που κανέναν άμα τον απαντούσε, να του λεγε εκείνος, πως μουγκρίζανε τα ζα, στο στάβλο, και πεινάσανε, και έκοβε δρόμο, να τα ταΐσει, να μην περιμένουν ως το πρωί.

Έτσι τον έβλεπε καμιά φορά ο Γιον, ο Γερμανός φρουρός, που όλο ζήταγε να φυλάει νυκτερινός στη φρουρά, γιατί είχε πρόβλημα με το συκώτι του, και τον πονούσε τις νύχτες, άμα ξάπλωνε. Ενώ μέσα στη μέρα μπορούσε να κοιμηθεί. Ετούτος ήτανε που τον έπιασε με τον νιόπαντρο, και συχνά τον έβλεπε τις νύχτες, τότε με ένα δεμάτι άχυρα, τότε και όχι και είχε καταλάβει πως για το σεξ έβγαινε το μικρό και έτρεχε. Όχι πως υποπτευόταν τα όπλα, μα θάρραγε, πως κουβαλούσε τ. άχυρο, να καλύψει τις μπομπές του, σαν πήγαινε μαζί με άλλους να κάνει σεξ στο στάβλο. Και δεν μιλούσε. Μα είχε καταλάβει πως τον γουστάριζε ο διοικητής του, που ήταν διεστραμμένος και κακός αξιωματικός. Και τον λυπήθηκε. Ένα βράδυ τον ακινητοποίησε, ευτυχώς δεν κουβάλαγε δεμάτι εκείνη τη νύχτα. Με το πρόσχημα της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, τον εβούτηξε από το γιακά και τον έσυρε μέχρι της Ρόζας. Τριανταφυλλιά Μενεξάκη την ελέγανε, μα κάτι η χηρεία της, με τον πόλεμο, κάτι η πείνα, κάτι ο ζωηρός χαρακτήρας της, είχε γίνει η πόρνη των Γερμανών και του χωριού. Κι απάνω στο βουνό τράβαγε, για να ανακουφίσει του αντιστασιακούς, και

τους έπαιρνε σωρό, σε μια σπηλιά, και τους έκανε ότι κόλπα λαχταρούσαν, για να ξεσπάνε και να πολεμάνε καλά. Κι αυτοί ότι είχανε από πλιάτσικο της δίνανε. Τα πολλά τα έπαιρνε φυσικά από τον Γερμανό, τον διοικητή, μα τα έβγαζε με αίμα, καθώς του άρεσε να την μαστιγώνει πριν της κάνει σεξ. Μα έπαιρνε και λίρες και λάδι και λαχανικά και τρόφιμα.

Κι οι γυναίκες την εχθρευόταν και σαν μαγείρευε και περνούσαν έξω από το σπίτι της ψιλοειρωνευόταν και κακίζανε.

-Πάλι η παστρική μαγειρεύει.

-Ποιος ξέρει που να τα βρήκε τα τροφίματα μέσα στην κατοχή;

-Που να τα βρήκε καλέ; από τον διοικητή. Όλα της τα δίνει αυτός. Και λεφτά παίρνει κι απ. τον μαυραγορίτη, έχει ν. αγοράσει αυτή.

-Ου να χαθεί το παλιοθήλυκο.

-Έλα καημένη τσαπερδόνα ήτανε και κουνίστρα. Εγώ το είχα πει από το γάμο της, σιγά να μην στεριώσει αυτή με άντρα.

-Με έναν; Όχι, με πολλούς ναι.

Σ. αυτήν λοιπόν τη Ρόζα τον έτρεξε εκείνο το βράδυ ο Γιόν και την πλήρωσε μια λίρα χρυσή, για να τον κάνει άντρα.

-Μμμμμ, τούτην εδώ την Ντροπή; Ψιθύρισε, τα διπλά.

-Δεν έχω, κούκλα μου, να σου φέρω τρόφιμα από τον μάγειρα;

-Τα διπλά και τώρα. Τούτος μπορεί να. χει αρρώστιες, κι έτσι που τον έχουνε πολυκαβαλήσει, είναι δύσκολη δουλειά. Τα διπλά είπα.

Έβγαλε και έδωσε στον πληρωμένο έρωτα, ακόμα μια λίρα χρυσή.

-Ναι, αλλά μ. αυτά δεν παίζουνε, της είπε. Με γδέρνεις.

Εκείνη τα τσέπωσε στο μικρό τσαντάκι που είχε κρεμασμένο στο λαιμό και χωνόταν μέσα στα βυζιά της.

-Η δουλειά σου θα γίνει, είπε στον Γιον στα γερμανικά, γιατί στο μεταξύ, τρία χρόνια κατοχής τα είχε μάθει. Έξυπνη ήταν κι ήξερε και γράμματα. Εσένα γιατί σε νοιάζει αλήθεια;

-Έτσι τον λυπήθηκα, τον κοιτάει ο διοικητής και τον ορέγεται.

Περίεργο της φάνηκε. Ποιος θα πλήρωνε δυο λίρες χρυσές να γίνει άντρας το πουστράκι; Μα δεν ήξερε, ότι ο Γιον υποπτευόταν πως είχε την κακιά αρρώστια, κι ήθελε να κάνει ένα καλό στη ζωή του μέσα στον πόλεμο.

-Ωστε αυτή εδώ η πούστρα μας κάνει αντίπραξη; Και πάει να μου φάει τον γκόμενο; Ρώτησε στα γερμανικά.

Κι αφού χαιρετιστήκανε με τον Γερμανό, το έριξε στα ελληνικά κι είπε προς την Ντροπή.

-Έλα εδώ μωρή να σε κάνω άντρα. Έλα χρυσό μου να σου δείξω τι πραγματάκι κρύβεται ανάμεσα στα ποδαράκια σου.

Πως σε λένε;

-Ντροπή

-Αυτό το παρατσούκλι σου το ξέρω, όλο το χωριό, μα και τα γύρω ξέρουν τις πομπές σου. Το αληθινό σου όνομα, ρωτάω, του είπε μελιστάλαχτα.

-Μανώλης.

-Μάλιστα, Μανωλάκης λοιπόν. Έλα λοιπόν αγάπη μου να σου δείξω για ποιο λόγο σε έπλασε ο Θεός.

Τον πήρε πάνω στο σπίτι, να τον δουλέψει με την ησυχία της.

Κι έβαλε την μεταξωτή της ρόμπα, ενώ έβαλε την δούλα της, να τον πλύνει καλά. Κι άμα στέγνωσε, του έδωσε να φάει και κρεατόσουπα χλιαρή, με κομμάτια κρέας και λίπος μέσα.

Κι ύστερα η δούλα τον πέρασε στην κρεβατοκάμαρα. Κι εκείνη ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και άνοιξε την ρόμπα της και σηκώθηκε.

Η Ντροπή, ο Μανώλης, κάθισε στο κρεβάτι κι εκείνη άρχισε να τραγουδάει και να χορεύει έναν αισθησιακό χορό. Και να τεντώνεται, σαν άλλη Σαλώμη, και στο τέλος, τον έβαλε να χουφτώσει και να μαλάξει τα στήτα της στήθι, που η ηλικία δεν είχε επιτρέψει στα πολλά αντρικά χέρια, να τα κατσιάσουν ακόμα.

-Σ. αρέσουν, αγόρι μου;

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

Μετά εκείνη, γονάτισε μπροστά του. Και του τον πήρε στο στόμα.

-Κι εγώ το κάνω, φώναξε ενθουσιασμένος. Κι όπως συνέχιζε το στοματικό η Ρόζα, η Ντροπή ένιωσε να ερεθίζεται για πρώτη φορά από μπροστά, χωρίς να μεσολαβήσει συνουσία με άντρα.

Μα σαν δεν είδε την στύση του σκληρή, τον έπιασε στο χέρι της να τον μαλάξει. Ούτε κι από κεί είδε σπουδαία πράγματα. Τον οδήγησε στο κρεβάτι και τον έβαλε να πέσει στα τέσσερα και ν. ανοίξει τον πισινό του.

-Αυτό το ξέρεις καλά ε;

Έβαλε το δάχτυλό της όλο μέσα πίσω του και τον έτριψε. Και τότε, το πέος του γέμισε αίμα κι έγινε σκληρό.

Σκουπίστηκε η Ρόζα και τον έριξε μπρούμυτα.....

-Τώρα είσαι έτοιμος, του είπε.

Και ξάπλωσε πάνω του και τον καβάλησε. Τον οδήγησε με το χέρι της μέσα της κι άρχισε να κουνιέται πάνω του. Ο νεαρός άρχισε να αναψοκοκκινίζει και να βογγάει. Τότε είδε, πως κι

εκείνος είχε «σιδερόβεργα» σαν του Πετρή και δεν του έπεφτε εύκολα.

Μετά η Ρόζα ξάπλωσε και τον οδήγησε τρυφερά επάνω της.

-Τώρα θα μου το βάλεις εσύ, του είπε.

Και της το έβαλε. Και τον έμαθε να κινείται παλινδρομικά, μέσα έξω, μέσα έξω ξανά και ξανά.

Ο νεαρός ξεφώνιζε από ηδονή και ενθουσιασμό. Μετά εκείνη έπεσε στα τέσσερα και άνοιξε τον πισινό της. Της τον έβαλε μέσα κι όπως την πηδούσε, του εξηγούσε κιόλας σαν καλή δασκάλα.

-Βλέπεις, τι έχεις ανάμεσα στα ποδαράκια σου; Άντρας είσαι κι αυτό το εργαλείο σου το έδωσε ο Θεός, για να το βάζεις εσύ στις γυναίκες, κι όχι να σου το βάζουν.

Κι όταν την πήρε από πίσω, εκείνη βογγούσε και του έλεγε

-Την γυναίκα είναι να την στήνουν στα τέσσερα, και να της πηδάνε τον κώλο. Όχι τον άντρα. Απλά εσύ τώρα που συνήθισες, να βάζεις και λίγο το δάχτυλο και κάτι λίγο ξύλο πελεκημένο πίσω σου, για να παίρνεις μπροστά, για να σου σηκώνεται, να γίνεται σκληρό.

-Και μετά από λίγο, μ. ένα μακρόσυρτο βογγητό, έχυσε μέσα στο έντερό της.

Και του έπεσε η στύση. Τον έβγαλε.

Ξάπλωσαν στο κρεβάτι και την πήρε αγκαλιά. Του χώθηκε δηλαδή, για να συνεχίσει με τρυφεράδα το μάθημα της.

-Με πλήρωσε καλά ο Γερμανός φίλος μας, γι αυτό να ξανάρθεις. Δεν θέλω άλλα λεφτά, να ξανάρχεσαι. Να σου πω, πρώτη μου φορά σκαλίζω άντρα από πίσω και μ. άρεσε κιόλας. Να έρχεσαι να σου το κάνω.

Ο νεαρός συμφώνησε, κι από εκείνη τη μέρα πήγαινε συχνά. Κι άρχισε να κάνει τον δύσκολο στα παλληκάρια του χωριού. Κι είδε κι ο νιόπαντρος διαφορά. Σαν τον έβαζε να σκύψει και τον πήδαγε από πίσω, είδε, ότι ο νεαρός έβαζε το χέρι του στο πέος του. Ότι είχε στύση, και μάλιστα σκληρή, κι όχι όπως πριν, κι όπως τον κάρφωνε από πίσω, με το χέρι του αυνανιζόταν κι έχυνε. Κι απορούσαν τα παλληκάρια κι οι μουστακαλήδες μ. αυτήν την αλλαγή. Κι όλο και πιο συχνά έτρεχε στις Ρόζας. Εξομολόγο του την είχε κάνει. Είχε αρχίσει με την πλύση εγκεφάλου που του είχε κάνει εκείνη, να ντρέπεται λίγο να δίνει σε άντρες τον πισινό του. Αλλά του άρεσε τόσο, να τον γεμίζουν και να έχει στύση, και να τρίβεται. Μα του άρεσε να πηγαίνει και με γυναίκα. Κι ύστερα από τις πρώτες φορές, η Ρόζα έκανε και ψυχικό. Επειδή δεν είχε λεφτά να την πληρώσει, είπε κι αυτή να κάνει ένα καλό στη ζωή της και να ξεπλύνει τις αμαρτίες της. Να κάνει άντρα την Ντροπή. Όσο μπορούσε να γίνει.

Ο Μανώλης, δεν ήξερε αν ήταν έρωτας, αυτό που ένιωθε ή σεξουαλική έλξη, αλλά ένιωσε στο τέλος ένα μεγάλο πάθος για την Ρόζα. Θεωρούσε ότι την είχε ερωτευτεί. Κι όλο εκεί έτρεχε.

Μέρα και νύχτα, ώσπου το πήρε χαμπάρι το χωριό και ξαναψιθύρισε.

-Άντρεψε κι η Ντροπή.....πήγε να πει ένας συχωριανός του πατέρα του. Ο Μανώλης δηλαδή, σύντεκνε Λάμπρο ήθελα να πω. Να μάθουμε πως πηγαίνει με κείνη την παστρική, την Ρόζα.

Και να με συμπαθάς, δηλαδή, μα ξέραμε τ. άλλο, πως γλυκοκοιτάει τ. αγόρια.

-Έτσι είναι ωρέ σύντεκνε Μαθιό, τ. αγόρια τα νεαρά, ψάχνουνε το σώμα τους. Δεν είχαμε και πουτάνα ως τώρα και ψάχτηκε λίγο. Δεν είναι κακό. Μα τώρα θέριεψε και το γλυκοκοίτασμα θα το κόψει.

-Ναι βέβαια, είπε ο Μαθιός, θα το κόψει σιγά σιγά. Έτσι είναι. Δεν είχε και μάνα, φυσικό είναι λίγο.

-Δεν τον εφοβάμε αυτόνα, είπε ο πατέρας του, θα θεριέψει. Μικιό είναι ακόμα. Τώρα χνουδάται.

Άλλος άντρας θα σήκωνε τουφέκι να ακούει τέτοια υπονοούμενα από τα χείλη άλλου άντρα. Και θα τ. άδειαζε πάνω στο σώμα του άλλου για την προσβολή ετούτη. Μα αισθανόταν τόσες τύψεις αυτός ο πατέρας του Μανώλη, που οι αντιδράσεις του, είχαν ξαφνιάσει όλο το χωριό, όπως κι αυτός ο λόγος του τώρα...Και μέσα του ευχόταν όλο αυτό με την Ρόζα να κατόρθωνε να τον εγύριζε σε άντρα που πήγαινε μόνο με γυναίκες. Και διατηρούσε την ελπίδα αυτή κρυφή, που μέχρι και χαρά και αγαλλίαση ένιωθε μέσα του κρυφά καθώς άκουγε αυτές τις κουβέντες από τον συγχωριανό του. Πάνω από περήφανος κρητικός ήταν ένας απελπισμένος πατέρας, που ακόμα και για την ντροπή του γιου του, που ακόμα και παρατσούκλι του είχε γίνει, δεν αντιγύριζε κουβέντα, ούτε βλέμμα στα ψιθυρίσματα και τα λοξοκοιτάγματα του κόσμου, σαν περνούσε στους δρόμους και έξω από το καφενείο του χωριού. Όλα τα δεχόταν κι έκανε πως δεν καταλάβαινε. Κι όλο και φούντωναν οι φήμες και τα κουτσομπολιά κι οι κακολογίες ότι αυτός φταίει και δεν τον ορμήνεψε σωστά τον γιό του να μην γίνει ανώμαλος.

Κι από εκείνη την στριμμένη και κακορίζικη, την μάνα της νύφης της νιόπαντρης, που της είχε ξεκληριστεί το σόι όλο και μονάχα μια κόρη της είχε απομείνει της χήρας. Και γύριζε και ψιθύριζε παντού ότι η Ντροπή είχε ξεμυαλίσει τον άντρα της κόρης της. Κι ότι νιόπαντρος δεν την εκανόνιζε όσο θα πρεπε.....Ήταν τόση η κακομοιριά της που έβγαζε στη φόρα τα άπλυτα της κόρης της....Μα έπρεπε κι αυτή να τα πει κάπου, να ξεσπάσει, γιατί ένιωθε την κακομοιριά να αγγίζει και να γυρίζει και στην κόρη της, που δεν μπορούσε να κρατήσει τον άντρα

της στο κρεβάτι της, κι αυτός ξενοκοιμόταν με τον νεαρό του χωριού.... Κι έβραζε από θυμό κι εξαπόλυε κατάρες με θεούς και δαίμονες μέσα εναντίον της Ντροπής και του πατέρα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Δεν υπήρχε ελευθερία μέσα στον πόλεμο. Κι ο ήλιος που έκαιγε στον ουρανό ήταν μια διαμαρτυρία. Μονάχα οι νιφάδες του χιονιού ψηλά, ήταν ανεξάρτητες και έπεφταν όπου ήθελαν. Κι ο Γιον θυμόταν μια άλλη εποχή, εκείνο τον παλιό χειμώνα στην πατρίδα του, στη Γερμανία. Έξω φυσούσε δυνατά τότε και ο αέρας ήταν παγωμένος, αλλά εκείνα τα Χριστούγεννα, μέσα στο σπίτι η σόμπα με τα ξύλα κρατούσε ζέστη πολύ. Κι η μητέρα του ξύπνησε ένα πρωί κι από κοπέλα είχε γίνει γυναίκα την επομένη του γάμου της. Κι ήταν ξαφνιασμένη με όλο αυτό το καινούριο που της είχε συμβεί. Κι έκανε παιδιά. Και σαν ήταν μικρά, τριγύριζαν έξω μαζί της κουκουλωμένα εκείνο τον Δεκέμβρη, εκείνη την κάποια χρονιά. Κι εκείνη με την μακριά και φουσκωτή της φούστα και το μακρύ παλτό και το καπέλο που έδενε γερά στον τυλιγμένο λαιμό της, για να μην το πάρει ο αέρας και να την προστατεύει από το κρύο, κρατώντας από τα χέρια τα μικρά της, που βαστούσε το καθένα κι από ένα καλάθι για τα ψώνια, τριγύριζαν στους δρόμους με τα χιόνια στην άκρη, και τις στολισμένες βιτρίνες και τα γιορτινά φαναράκια, που κρέμονταν από το ένα άκρο στο άλλο, από τη μια γωνιά του δρόμου στην άλλη, πάνω από τα κεφάλια τους. Κι ανάμεσα τους, καλαντιστές, παιδιά που με μικρά ακορντεόν στα χέρια τραγουδούσαν για τα Χριστούγεννα. Αποδεικνύοντας τη συνέχεια της ζωής και της παράδοσης. Ο πρώτος μεγάλος πόλεμος είχε ξεχαστεί και όλη η ζωή ήταν και πάλι ήσυχη. Και απλή. Οι άνθρωποι ερωτευόταν και παντρευόταν και δούλευαν και έκαναν οικογένειες και παιδιά. Και μαζευόταν τα βράδια γύρω από το οικογενειακό τραπέζι, στο ζεστό τους δωμάτιο, να φάνε. Κι απέξω συνήθως άσπριζε το τοπίο και φαινόταν ο αραχνοϋφαντος και αλλοπαρμένος χορός των

άσπρων νιφάδων, που τόσο πολύ άρεσε στα παιδιά να κοιτάζουν μέσα από το τζάμι, αχνίζοντας το με τις αναπνοές τους. Κι όλα ήταν απλά και ήρεμα. Και οι μητέρες ψώνιζαν και με τις άλλες γυναίκες, ετοίμαζαν το φαγητό κι έπλεναν τα ρούχα και καθάριζαν, κι άλλαζαν εκείνα τα σεντόνια τα άσπρα, που σιδέρωναν με τόσο κόπο. Κι ήταν τόσο μεγάλα και τόσο καλά σιδερωμένα, που απλώνονταν κι αυτά σαν ένα λευκό πέπλο με χιόνι, μέσα στην μεγάλη κρεβατοκάμαρα των γονέων, με το διπλό κρεβάτι και από το ανοιχτό διπλό παράθυρο έμπαινε κρύος ο αέρας, για να αεριστεί καλά, καθώς η μητέρα άλλαζε σαν σβούρα γυρνώντας τα σεντόνια. Και ο γκρίζος ουρανός άνοιγε που και που και φαινόταν πιο ανοιχτός, σχεδόν ασημένιος, όταν από πίσω από κάποια αραιωμένα σύννεφα, πάλευε να φανεί ο ήλιος με το φως του. Ανοίξτε να περάσω έλεγε. Ανοίξτε, διέταζε τα σύννεφα. Αλλά εκείνα δεν υπάκουγαν. Είχαν τη δική τους καθιερωμένη διαδρομή μέσα στον ουρανό και στριμώχνονταν κοντά κοντά. Κι έτσι και πάλι οι άσπρες νιφάδες έπεφταν και έμπαιναν μέσα από το ανοιχτό παράθυρο και σκορπίζονταν, λιώνοντας μέσα στην κρεβατοκάμαρα.

Κι ο μικρός μάζεψε τα λερωμένα σεντόνια μέσα σ. ένα μεγάλο κοφίνι, βάζοντας τα μέσα προσεχτικά, μην περισσέψει καμιά άκρη κάτω, για να βοηθάει τη μητέρα. Και μετά στην κουζίνα τα κορίτσια πρόσεχαν τη μεγάλη στόβα, την μασίνα, την σιδερένια κουζίνα, με το βαμμένο άσπρο της χρώμα και τα ζωγραφισμένα λουλούδια απέξω, που μέσα στο φούρνο της ψηνόταν η χήνα κι από πάνω έβραζαν οι πατάτες και τα λάχανα. Χαρούμενες με τις μακριές άσπρες ποδιές τους να καλύπτουν τα φορέματα τους, φροντίζοντας να μην πέσει ούτε μια στάλα από τη σάλτσα του βρασμένου κρέατος, που ανακατευόταν κι αυτή με επιμέλεια, υπομονετικά, για να πήξει. Με τα μανίκια τους σηκωμένα και πάνω από τους

αγκώνες, και τα χέρια τους πλυμένα καλά με το σαπούνι, να μαγειρεύουν και να καθαρίζουν τους πάγκους και τα τραπέζια της κουζίνας. Και πάνω στο μεγάλο σαλόνι, ο παππούς να πίνει το ζεστό του, για να δώσει λίγο ζωή και δύναμη σ. εκείνα τα γέρικα κόκκαλα και ξεχνιόταν η ματιά του, να παρακολουθεί εκείνο το έλατο, που είχε κοπεί από το δάσος του και ήταν τώρα στολισμένο με κεριά κόκκινα και κορδέλες και κάρτες ζωγραφισμένες από τα παιδιά και μερικές μικρές ξύλινες μινιατούρες και μικρά παιχνίδια. Και δεν έβγαινε ο ήλιος. Μονάχα το φως του μεσημεριού πάντα έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα με τις κουρτίνες και τα βαριά ριντό τραβηγμένα και δεμένα προσεχτικά στην άκρη, μη τυχόν και καλύψουν έστω και μια ακτίνα εκείνου του τόσο αναμενόμενου και αναζωογονητικού φωτός.

«Που είναι κρυμμένος κι αυτός ο ήλιος σήμερα;», αναρωτιόταν σιωπηλά ο παππούς, που τον ήθελε να τον ζεστάνει και για παρηγοριά. Κι ας μην είχε κρύο μέσα στο σπίτι.

Κι ύστερα το απόγευμα αργά ερχόταν κι ο πατέρας τινάζοντας το χιόνι από πάνω του, καθώς έμπαινε κι έβγαζε το καπέλο, το κασκόλ και το παλτό του. Κι η μητέρα τα έβαζε στο κρεμαστάρι να στεγνώσουν και μαζί και την ομπρέλα του κι έσπευδε να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει.

Κι ύστερα από λίγο το φαγητό σερβιριζόταν στο μεγάλο τραπέζι, το μακρόστενο με το άσπρο καλοσιδερωμένο κι αυτό τραπεζομάντηλο και τα πιάτα και τα ποτήρια και τα μαχαιροπήρουνα, αραδιασμένα στη σειρά, έτσι όπως έπρεπε. Και καθόταν όλοι, με τα καθαρά τους χέρια κι έστρωναν τις πετσέτες τις λευκές, τις λινές πάνω τους, για να μη λερωθούνε και έπαιρναν από το φαγητό. Και συζητήσεις, και φωνές από τα παιδιά και στο τέλος ούτε το ψίχουλο από το ψωμί δεν είχε περισέψει.

Και καμιά φορά ο πατέρας γυρνούσε και κράταγε πακέτα ή και κρέας ψωνισμένο, πότε ότι του είχε παραγγείλει η μητέρα και πότε κάτι έκπληξη για τα παιδιά. Κι ο μικρός ανυπομονούσε τότε να φάει και να γυρίσει στο δωμάτιο του, να παίξει με το παιχνίδι που του είχε φέρει κι ήταν πότε κάποιος ξύλινος κλόουν με εκείνο το κόκκινο παντελόνι το βαμμένο και την μπλε μπλούζα κι εκείνη την αστεία φουσκωτή κόκκινη μύτη, που ήταν από πανί κι αν την πατούσε έκανε έναν ήχο σαν κόρνα. Και πότε κάποιο άλογο με τρίχινη ουρά και χαίτη που έμοιαζαν αληθινά.

Και έπεφτε η νύχτα και δεν ακουγόταν πια τίποτα, όταν όλοι ξεκουραζόταν στα κρεβάτια τους, περιμένοντας ο ύπνος να τους πάρει. Και μετά η μέρα ξεκινούσε από την αρχή. Κι ήρθαν οι γιορτές με το ξεχωριστό φαγητό, τα δώρα, τους συγγενείς που μαζευόταν τη μια μέρα στο ένα σπίτι και τη μια στο άλλο, και τα τραγούδια. Και τα παιδιά, που όλο θέλανε να τριγυρίζουν στην αυλή, παίζοντας χιονοπόλεμο. Κι εκείνα τα απογεύματα των γιορτών, που κοιμόταν οι μεγάλοι για να χωνέψουν και τα παιδιά κουρασμένα από τα παιχνίδια. Και μονάχα η παρηγοριά μιας ζεστής σούπας, και κάποια φρούτα συνόδευαν το φως των κεριών για το βραδινό. Και κάποια γλυκά, για όσους είχαν χώρο στο στομάχι τους. Κι ύστερα πάλι διάβαζαν κάποιο βιβλίο και ύπνο. Την άλλη μέρα των γιορτών είχε και πάλι δουλειά.

Και καθημερινή. Και περνούσε ο καιρός. Και πρασίνιζε ο τόπος, σαν περνούσαν τα κρύα και τα χιόνια. Και φαινόταν κι ο ήλιος και ζέσταινε. Και τα δάση γεμάτα χλόη και πράσινο και δροσιά τα καλοκαίρια. Και ήλιο πάνω από τα πράσινα φυλλώματά τους. Μα ο παππούς δεν χρειαζόταν πια τον ήλιο. Είχε πεθάνει. Κι ο πατέρας κι η μητέρα είχαν μεγαλώσει κι αυτοί και ήταν κοντά στη μέση ηλικία. Και θυμόταν τα περασμένα χρόνια. Γιατί όλα είχαν αλλάξει. Κι είχε έρθει πια ο πόλεμος.

Ξανά. Μόνο που αυτός θα ήταν πιο μοιραίος, γιατί θα άλλαζε τη μοίρα της ανθρωπότητας. Και μια μέρα θα φαινόταν πως χάθηκε ο πλανήτης κι εκείνη η οικογένεια και στο τέλος η ίδια η ζωή, επειδή υπήρξε εκείνος ο μεγάλος ο πόλεμος. Κι οι άνθρωποι ξεκίνησαν να μαλώνουν. Και να τα χαλούν όλα. Κι ο γιος είχε μεγαλώσει πια και οι γονείς του στεναχωρημένοι τον αποχαιρέτησαν μια μέρα, που ανέβηκε ντυμένος με τα ρούχα του στρατιώτη, στο μακρύ τρένο, το γεμάτο και με άλλους στρατιώτες και αξιωματικούς, για να πάνε αλλού. Κι οι αδερφές του που έμειναν πίσω και τα δάκρυα της μάνας, και τα παρακάλια των αδερφών που του έλεγαν να προσέχει. Ήταν και το μοναδικό αγόρι στην οικογένεια.

Κι ύστερα πια δεν έμεινε τίποτε. Γιατί άρχισαν να γκρεμίζονται και τα σπίτια και όλη εκείνη η οικογενειακή ζωή. Και πέθαναν οι γονείς. Και σκοτώθηκαν κάποιες από τις αδερφές και άλλες έφυγαν κι αυτές μακριά. Κι όλα ήταν πια μόνο γκρίζα στην πατρίδα του, μάθαινε, από εκείνες τις αδερφές που είχαν γλυτώσει και πότε πότε κατέβαινε στο κέντρο εκείνο του νομού Ηρακλείου της Κρήτης, με το άγριο τοπίο, εκεί που τον είχαν πάει για να δει και πάλι εκείνο το αειθαλές πράσινο τοπίο, που μονάχα η σκόνη μπορούσε να το σκεπάσει. Να θυμηθεί λίγο την άλλοτε καταπράσινη πατρίδα του. Κι από εκείνες τις γιορτές, δεν είχαν απομείνει παρά μονάχα οι αναμνήσεις, κι ένας περίεργος πόνος, ότι ακόμα κι αν ζούσε, δεν θα υπήρχε τίποτε πια για να γυρίσει πίσω. Μονάχα ερείπια και καμένα δέντρα. Και κάποια από εκείνα τα βράδια αναρωτιόταν τι είχε γίνει, και πως μέσα σε δεκαπέντε χρόνια, από εκείνη την πρώτη γιορτή που θυμόταν τόσο καλά, πως χάθηκαν όλα, πως χάθηκαν όλοι..... Πως δεν υπήρχε πια ούτε το σπίτι, ούτε τα σεντόνια, και οι κάμαρες, και οι σόμπες, και τα μεγάλα παράθυρα, κι εκείνη η μασίνα και τα τραπέζια της κουζίνας και τα σερβίτσια. Κι η αυλή με τα χιόνια το χειμώνα

και τα πράσινα ψηλά δέντρα το καλοκαίρι. Και δεν υπήρχε η οικογένεια, ούτε η μητέρα, ούτε ο πατέρας, ούτε η αγάπη μεταξύ τους και με τα παιδιά. Μονάχα ανηφορικά δρομάκια στο χωριό που τον είχαν στείλει, γεμάτα πέτρα και βουνά και δέντρα άγρια, που κοιτούσαν σαν αρπαχτικά, γυρεύοντας μέσα στη νύχτα να τον μπατσίσουν θαρρείς με τα κλαδιά τους, που τολμούσε να πατήσει με το στρατό κατοχής στη γη τους. Κι ένιωθε ότι έφταιγε, αλλά δεν ήταν καμιά επιλογή του. Όλοι οι νέοι είχαν στρατευτεί στον πόλεμο. Και δεν υπήρχαν πια στολισμένα δέντρα στις γιορτές, κι ούτε πολύχρωμα φαναράκια, μονάχα κάτι πρασινοκίτρινα σταφύλια, που ωρίμαζαν μέσα στον Αύγουστο εκείνο, και κρεμόταν πάνω από το κεφάλι του, σ. εκείνο το άγριο αμπέλι που είχε φυτρώσει σε μια γωνιά της αυλής. Μονάχα αυτό και μια χλωμή πανσέληνος, που ήταν τόσο άσπρη μέσα στο μαύρο του ουρανού, που δεν άφηνε κανένα άλλο χρώμα να φανεί και μόνο εκείνα τα τόσο επίμονα σταφύλια, άφηναν να φανεί η ομορφιά τους, νικώντας το άσπρο και το μαύρο, που υπήρχε πια στη ζωή των ανθρώπων, πάνω σε αυτό τον πολιτισμένο κόσμο του πλανήτη. Που κάποιοι σκυμμένοι μαζευτόταν τελευταίοι στα σπίτια τους, για την απαγόρευση της κυκλοφορίας, πριν νυχτώσει καλά και μοιάζανε σκυθρωποί σαν να έλεγαν συγγνώμη. Για την εχθρότητα. Για τους αλληλοσκοτωμούς. Για τα νιάτα που χάνονταν και δεν θα έφτιαχναν πια ούτε οικογένεια, ούτε σπιτικό, ούτε αγάπη. Μονάχα μοναξιά σε εκείνο το υγρό βράδυ, που το φώτιζε εκείνο το τόσο άσπρο και χλωμό, αρρωστιάτικο φως της πανσελήνου. Κι ευχήθηκε από μέσα του ο νέος στρατιώτης, να μπορούσαν να χαθούν όλα μέσα στη σκόνη, έτσι όπως είχαν πια καταντήσει. Να χανόταν οι άνθρωποι και να έμεναν μόνο εκείνες οι απότομες χαράδρες κι εκείνα τα δέντρα που ήθελαν να πάρουν την εκδίκηση τους. Σ. εκείνο το χωριό, στο κέντρο του νομού, το κατακτημένο, με τα αρπαχτικά δέντρα, φαινόταν ότι και μετά τον πόλεμο η ζωή

δεν θα συνεχιζόταν όπως πριν. Και δεν θα υπήρχε καλοσύνη
και αγάπη και ζωή. Όχι πια.....

Μονάχα σκόνη....Σκόνη φόβου και τρόμου....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

-Κόρη γιατί θρηνείς; Γυναίκα γιατί κλαις; Ρώτησε ο Γιον.

Πέρασαν κι άλλες μέρες και κόντευε μέσα του μήνα, κι από την αυλή περνώντας της πόρνης, απέξω, την άκουσε να κλαίει.

-Έχασα εκείνο τον μικρό τον πελάτη τον έφηβο που είχα.

-Τον ερωτεύτηκες ε;

-Φοβάμαι ότι κάτι του συνέβη.

-Ναι τον πιάσαμε με όπλα κρυμμένα μέσα σε καλάμια. Τα είχε φορτώσει σε κοφίνια στον γαίδαρο και τα πήγαινε στο βουνό στους αντάρτες.

-Ω Θεέ μου. Και τι απέγινε;

-Του γλεντάει το κωλαράκι μια χαρά ο λοχαγός μας, κι όταν τελειώσει μαζί του, θα τον εκτελέσει. Για την ώρα, απ. το πρωί μέχρι το βράδυ στα τέσσερα τον έχει. Τον μαστιγώνει και μετά τον κανονίζει καλά καλά. Κρίμα για τις λίρες που έδωσα που τον λυπήθηκα. Αλλά αποδείχτηκε προδότης. Πλήρωσα για να γίνει άντρας, κι αυτός πήγαινε στους παλιούς εραστές του, να τον πηδήξουνε και να τους δώσει τα όπλα. Προδότης της καλοσύνης μου. Στο κάτω κάτω εγώ είμαι στον στρατό κατοχής, κι αύριο θα φύγω. Αλλά έτσι είναι, την καλοσύνη κανένας δεν την εκτιμάει σ. αυτόν τον κόσμο. Αλλά δεν πειράζει, θα τον περιποιηθεί μια χαρά ο διοικητής, κι αφού τον χορτάσει, θα τον στείλει να πληρώσει για αυτό που έκανε.

-Έκανα ότι μπορούσα, τον δεχόμουν πελάτη χωρίς λεφτά.

-Το ξέρω, γλυκιά μου, εσείς οι πουτάνες είστε καλόκαρδες.

Την άγγιξε στο πηγούνι ελαφρά και με ειρωνική διάθεση με το μαστίγιο ιππασίας που κρατούσε.

-Μοιάζουμε εμείς οι δυο. Έτσι είναι στρατιώτες και πουτάνες έχουν πολλά κοινά, για αυτό κάνουμε παρέα. Θες να τον δεις, γλυκιά μου, το πουστράκι, τον πρώην εραστή σου; Άλλωστε για αυτό ήρθα να σε καλέσω. Έχουμε γιορτούλα αύριο και θέλουμε να έρθεις. Φυσικά θα πληρωθείς και καλά. Θα φας θα πιείς και μπορεί και να τον δεις. Που να μου χαθεί, να χάνεται. Εντάξει γλυκιά μου; Το βράδυ κατά τις 7.30 θα σε περιμένουμε. Σκληρά ακούστηκαν τα λόγια του στρατιώτη, που ένιωθε να έχει προδοθεί η καλοσύνη και η προσπάθειά του. Αναθεματισμένη και αχάριστη γενιά. Όλο αντίσταση. Κι ο πόλεμος φαινόταν πια χαμένος και πως κάπου παρακάτω θα τελείωνε.

Κλείστηκε το ραντεβού. Κι έγειρε μέσα στο βράδυ να κοιμηθεί ο ήλιος. Κι η σελήνη μεσουρανούσε κι η Ρόζα δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ίσως γιατί είχε πληγωθεί η γυναικεία της φύση. Εκείνη είχε κάνει τόση προσπάθεια για να κάνει τον Μανώλη άντρα, κι ενώ πήγαιναν καλά, να τον ξανακάνει αδερφή ο Γερμαναράς; Της άρεσε που τελικά τον είχε εκείνη κάνει άντρα, την εξιτάριζε σαν γυναίκα. Και της άρεσε ο μικρός. Και τώρα είχε πληγωθεί.

Η άλλη μέρα που ξημέρωσε έμελλε να είναι και η τελευταία της. Πως περνάει κανείς την τελευταία του μέρα; Πως περνάει κανείς όταν δεν ξέρει πως η κάθε μέρα του μπορεί να είναι η τελευταία; Το πρωί έφτιαξε καφέ και ήπιε. Με αληθινό καφέ και ζάχαρη. Και τον ήπιε στον κήπο. Κι ας ζηλεύαν οι χωριάτισσες και οι χωριάτες που περνούσαν. Κι ύστερα έπιασε να μαγειρεύει, κρεατόσουπα με λαχανικά για το μεσημέρι. Κι ώσπου να γίνει το φαγητό, έκανε μπάνιο, για να είναι καθαρή και περιποιηθήκε τον εαυτό της, για να είναι όσο γίνεται πιο όμορφη για το βράδυ. Φόρεσε καθαρά ρούχα και νυχτικά, και

άφησε τα βρώμικα στην γωνιά της αυλής που ήταν το πλυσταριό, για να φωνάξει την επόμενη μέρα την γυναίκα που έκανε την πλύστρα της. Έφαγε την σούπα και στα λαχανικά με το κρέας ξεχωριστά τα έκοψε, τα ανακάτεψε και τους έβαλε πιπέρι και αλάτι και ελαιόλαδο και ξύδι. Κι έφαγε στην τραπεζαρία της πίνοντας και κόκκινο κρασί. Κι ύστερα ξάπλωσε.

Κρέας ψητό με ψωμί και σαλάτα με ντομάτες και μαρούλια έφαγε ο Γερμανός διοικητής εκείνο το μεσημέρι. Κι έδωσε και της Ντροπής να φάει ένα κομμάτι κρέας με ψωμί και να πιεί πολύ κόκκινο κρασί. Κι όταν έφαγαν, τον έδεσε στα κάγκελα του κρεβατιού, του έσκισε τα ρούχα και τον χτύπησε με ένα μαστίγιο. Έτσι μερικές βιτσιές ίσαμε να ματώσει και να το ευχαριστηθεί, όπως έκανε και με τη Ρόζα. Κι ύστερα τον έλυσε και ξάπλωσε, αφού γδύθηκε κι έβαλε την Ντροπή, να τον γλύψει. Κι ύστερα τον άρπαξε, τον έστησε στα τέσσερα και τον πήδηξε. Κι όλη αυτή η πράξη θεωρούνταν και τότε και τώρα ότι είναι ωραία. Όμως οι άντρες φτιάχτηκαν για να τον βάζουν κι όχι για να τον τρώνε. Μέσα από αυτό, όχι μόνο ικανοποιούνταν σεξουαλικά ο διοικητής, αλλά τον ταπείνωνε, τον υπέτασσε, σαν κατακτητής τον κατακτημένο. Γιατί έτσι ήταν κι έτσι ένιωθε. Και τον τιμωρούσε κιόλας, που τον είχαν πιάσει με τα όπλα. Να κάνει αντίσταση δηλαδή. Αλήθεια σήμερα πια ανάγκη έχουν οι άντρες να ταπεινώνονται έτσι κάτω από άλλον άντρα;

Κι ήρθε το βράδυ. Και πήγε ντυμένη και στολισμένη η Ρόζα και χόρευε και τραγουδούσε με τους στρατιώτες τα τραγούδια που έπαιζαν στο γραμμόφωνο. Και μετά στους κοιτώνες, όσοι ήθελαν την έπαιρναν να κάνουν μαζί της, όλα εκείνα που δεν μπορούσαν με τις κοινές θνητές. Και να αδειάσουν από σπέρμα. Κι ο διοικητής καθισμένος σε μιαν άκρη τραγουδούσε.

Κάποια στιγμή, που τέλειωσε με έναν στρατιώτη η Ρόζα, βγήκε από τον κοιτώνα και ανέβηκε επάνω στην κάμαρα του διοικητή. Εκεί βρήκε τον Μανώλη. Ματωμένο και δεμένο πάνω στο κρεβάτι, σκεπασμένο με ένα σεντόνι μαζί με μια κουβέρτα. Και τον έλυσε και βάλθηκε να τον παρηγορεί. Κι έτσι τα έφερε η μοίρα, να παρατηρήσει ο διοικητής την απουσία της Ρόζας και να την ψάξει μέσα στο οίκημα. Κι όταν άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας του, τους βρήκε αγκαλιά, τον Μανώλη και τη Ρόζα.

-Πουτάνα, φώναξε και έσυρε το μαχαίρι του και της έκοψε το λαιμό, πριν προλάβει κανείς να αντιδράσει. Κι ύστερα έμπηξε το μαχαίρι του πολλές φορές, ξανά και ξανά στο σώμα του Μανώλη. Κι έτσι πέθαναν οι δυο αυτοί εραστές εκείνη την νύχτα.

Κι έπειτα ήρθε ο Δεκαπενταύγουστος. Και στην εκκλησία διάβασαν κόλλυβα που έφτιαξε η οικογένεια του Μανώλη, κάτι συγγενείς του πατέρα του και έφτιαξαν και για την ψυχή της Ρόζας. Και πριν ο μήνας εκείνος του 1944 τελειώσει, θα έφτιαχναν και άλλα κόλλυβα, για περισσότερους.

Δυο μέρες μετά τον Δεκαπενταύγουστο, μέσα στη νύχτα, ήρθαν ενισχύσεις των γερμανικών δυνάμεων και μάζεψαν τους κατοίκους στο σχολείο. Από εκεί μέσα διάλεξαν 27 άντρες και τους συνέλαβαν γιατί έκρυβαν όπλα και συνεργάζονταν με τους αντάρτες, γιατί είχαν κακοποιήσει τρεις κρητικές γυναίκες και δύο κρητικούς άντρες και αρνούνταν να πληρώσουν τον φόρο σιτηρών που είχε οριστεί τα χρόνια εκείνα. Και φυσικά αναφέρθηκε και η περίπτωση του νεαρού Μανώλη. Που μετέφερε όπλα στους αντάρτες. Και την άλλη μέρα τους τουφέκισαν έξω από το χωριό.

Μετά από λίγες μέρες πέθανε και ο πατέρας του Μανώλη από τον καημό του.

-Κλείσε το μικρό πέτρινο παράθυρο.....Να μην μπαίνει το φως και βλέπει την αμαρτία.....

Ήταν η παράκληση προς τον στρατιώτη, από τον επικεφαλής Γερμανό, τον διοικητή. Από μέρες λίγες μετά την εκτέλεση του Μανώλη, και των άλλων, είχε αρχίσει να μην είναι καλά. Καθόταν σε μια κουνιστή πολυθρόνα κι έγερνε συνέχεια προς τα πίσω. Ακίνητος με τις ώρες. Οι χωριανοί είχαν λουφάξει μετά τις εκτελέσεις κι όλα κυλούσαν απίστευτα ήρεμα.

-Δεν υπάρχει παράθυρο, χερ κομματάν, είπε ο στρατιώτης.

-Το χτίσανε. Παλιά υπήρχε. Φαίνεται πως οι καινούριοι ιδιοκτήτες το χτίσανε. Βλέπω ακόμα τα σίδερά του. Για να μην δραπετεύσει κανείς. Φύγε, δεν σε θέλω άλλο.

Κι έφυγε ο στρατιώτης ψιθυρίζοντας... «Ο υψώνων εαυτόν ταπεινωθήσεται». Τρεις φορές το ψιθύρισε, σαν προσευχή εξιλέωσης. Και ποτέ κανείς δεν έμαθε, γιατί ήταν το πάθος του τόσο δυνατό, που σκότωσε τον εραστή του. Να τον εκδικηθεί γιατί δεν τον θέλησε. Ποτέ δεν τον θέλησε. Αυτός ήταν και ο πραγματικός λόγος. Όχι τόσο ότι κουβαλούσε όπλα στους αντάρτες. Ότι τον βίαζε και έβλεπε ότι δεν τον ήθελε ο νεαρός Μανώλης.

Έπιασαν κι άλλους πατριώτες τις επόμενες μέρες και εκτελέσαν δεκάδες έξω από το χωριό. Και μετά από όλα αυτά τα γεγονότα ήρθαν κι άλλοι στρατιώτες για να ενισχύσουν την φρουρά στο χωριό. Και ανάμεσα στους στρατιώτες που ήρθαν βρισκόταν και ο Μαξ που ήταν μαζί με τον Γιον στη στρατιωτική σχολή εφέδρων αξιωματικών στη Γερμανία και τώρα βρέθηκαν και οι δυο μαζί σε αυτό το μικρό χωριό, σαν στρατός κατοχής. Στα πράγματά του ο νεαρός Γερμανός αξιωματικός είχε ένα ημερολόγιο που κρατούσε και κάποια μέρα το έδωσε στον Γιον, κι εκείνος διάβασε για μια παράξενη ιστορία. Πριν έρθει εκεί, είχε βρεθεί να υπηρετεί σε ένα μικρό

χωριό στο Ρέθυμνο, δίπλα στη Μονή Αρκαδίου, το Καψοχώρι και είχε ακούσει και καταγράψει την ιστορία ενός συναδέρφου του, ο οποίος είχε πάει μια μέρα, μαζί με έναν διερμηνέα, που ήξερε γερμανικά, να κάνουν παρατήρηση σε μια γριά 80 ετών, το 1942, η οποία κάθε πρωί στην αυλή της ύψωνε την ελληνική σημαία, και τραγουδούσε τον ύμνο στην ελευθερία. Εκείνη τότε εξήγησε ότι έτσι έπρεπε να κάνει, γιατί ήταν η μοναδική που επέζησε από την Μονή Αρκαδίου, όταν το 1866 ο ηγούμενος Σαμουήλ τίναξε την πυριτιδαποθήκη στον αέρα, για να πεθάνουν ηρωικά και να μην συλληφθούν όσοι ήταν μέσα, από τους Τούρκους.

-Οι Τούρκοι είχαν ήδη μπει στο μοναστήρι και έσφαζαν όσους ήταν μέσα στην τραπεζαρία και δεν ήταν κρυμμένοι στην υπόγεια πυριτιδαποθήκη. Δυο ορόφους κάτω από τα κτίσματα τα άλλα του μοναστηριού βρισκόταν και παλιά ήταν το κελάρι, όπου φύλαγαν το κρασί. Και μετά την επανάσταση, το γέμισαν με βαρέλια με μπαρούτι. Εγώ ήμουν μικρή και δεν κατάλαβα καλά τους Τούρκους που πλησίαζαν στο λαγούμι, γιατί ήταν ένα μακρόστενο πέτρινο τούνελ αυτό. Ο ηγούμενος ύψωσε μια δάδα με φωτιά, ψιθύρισε μια προσευχή στο Θεό, να συγχωρέσει τις ψυχές των παρευρισκόμενων εκεί μέσα, και έβαλε φωτιά στο βαρέλι με την πυρίτιδα που βρισκόταν μπροστά του. Τινάχτηκε όχι μόνο το λαγούμι, μα και οι δυο ορόφοι που βρισκόταν πάνω απ. αυτό και σκοτώθηκαν όλοι. Εγώ καταπλακώθηκα από τα μπάζα, με βρήκαν όμως και σώθηκα. Μεγάλωσα, κι όταν η Κρήτη απελευθερώθηκε από τους Τούρκους, από εκείνη την ημέρα υψώνω την σημαία μας στην αυλή μου και τραγουδώ τον εθνικό μας ύμνο, για να τιμήσω όλους εκείνους που σκοτώθηκαν μαζί μου.

Αυτά είπε και ο Γερμανός αξιωματικός έδειξε κατανόηση, καθώς κατάλαβε πως δεν ήταν μια πράξη αντίστασης απέναντι στην Γερμανία, μια πράξη ασέβειας, αλλά μια πράξη μνήμης

και τιμής. Της είπε, μέσω του διερμηνέα, ότι θα την αφήσει να συνεχίσει να το κάνει, με τον όρο να είναι μόνη της πάντα, και ότι θα έρχεται κι εκείνος κάθε πρωί, να την επιβλέπει.

Την άλλη μέρα ήρθε με μια γερμανική ναζιστική σημαία στα χέρια του διπλωμένη και μόλις η γιαγιά ύψωσε την ελληνική σημαία και τραγούδησε τον ύμνο, εκείνος ξεδίπλωσε την γερμανική σημαία την κράτησε στα χέρια του και τραγούδησε τον γερμανικό εθνικό ύμνο. Και μετά της ζήτησε, με νοήματα, να καθίσουν στην αυλή και να πιούνε κάτι. Και ήπιαν ένα κρητικό τσάι του βουνού, ένα μαλοτήρα. Αυτό γινόταν κάθε μέρα, και όταν το κρύο το επέβαλλε, ή η βροχή, έμπαιναν μέσα στο σπίτι να πιούνε το τσάι τους. Το 1944 η γιαγιά σε ηλικία 82 ετών πια, πέθανε. Ο Γερμανός αξιωματικός πήγε στην κηδεία της, και έκανε νόημα να ανοίξουν το καπάκι και άφησε πάνω στα χέρια της την ελληνική σημαία, για να την πάρει μαζί της, στο τελευταίο της σπίτι και τραγούδησε τον ελληνικό εθνικό απ. έξω, κι ας ήταν σε ξένη γλώσσα. Μετά ξεδίπλωσε την γερμανική σημαία, τραγούδησε τον δικό του ύμνο και είπε «γιαγιά θα μου λείψεις κι εσύ και το τσάι σου». Δεν έμαθε ποτέ ελληνικά και δεν χρειάστηκε ποτέ να πουν μια κουβέντα με την γιαγιά. Αρκεί που ήταν δυο άνθρωποι, όπως όλοι οι κάτοικοι αυτού του πλανήτη, με τις ίδιες βιολογικές και συναισθηματικές ανάγκες. Ας μην ήξερε γερμανικά η γιαγιά. Καθόταν κάθε πρωί, μετά τους εθνικούς ύμνους, σιωπηλοί ο ένας απέναντι από τον άλλον και έπιναν μαζί το τσάι τους. Έπιναν το τσάι τους χωρίς να μιλάνε, καθώς δεν χρειαζόταν. Αρκούσε που ήξεραν και οι δυο να αγαπάνε την πατρίδα τους, χωρίς ποτέ να χρειαστεί να πούνε ποια πατρίδα είχε δίκιο και ποια πατρίδα είχε άδικο σε αυτόν τον πόλεμο. Ίσως βαθιά μέσα τους να ήξεραν πως καμιά δικαιολογία δεν δικαιώνει έναν πόλεμο. Τους αρκούσε που αγαπούσαν κι οι δυο την δική

τους πατρίδα. Και είχαν μάθει να σέβονται ό ένας τον άλλον για αυτήν την αγάπη.

Όταν ένα αεροπλάνο κατέβει χαμηλά προσεγγίζοντας την Κρήτη για να προσγειωθεί, ορεινούς βραχώδης όγκους βλέπουν από μέσα οι επιβάτες να προβάλλουν κάτω από τον λαμπρό ήλιο γεμάτους χώμα. Κι όταν φτάσει στο έδαφος κι αρχίσει με τροχοφόρο να ταξιδεύει βλέπει και την βλάστηση που φυτρώνει ανάμεσα σε αυτούς τους απότομους βράχους. Δέντρα κι ανάμεσα τους χαρακτηριστικοί φοίνικες, να ξεπροβάλλουν πιο ψηλοί από όλα, και πιο χαμηλά θάμνοι ανάμεσα στις ρωγμές των βράχων. Και σε μια παραλία, που η φύση δημιούργησε χρόνια πριν ένα μικρό όρμο, που οδηγεί στη θάλασσα, ανάμεσα στα βράχια και τα πέτρινα τα μονοπάτια που κατεβαίνουν ως το νερό, φτιάχνοντας ομαλότερη την πρόσβαση στη θάλασσα, κατέβαινε η ομάδα των ανασκαφών. Βράχια, φυτά και θάλασσα, μια εντυπωσιακή και άγρια ομορφιά.

Εβδομηνταπέντε χρόνια μετά, από εκείνη την ταφή της γιαγιάς, σε μια κρητική παραλία του βορρά, λίγο πιο πέρα από αυτόν τον μικρό όρμο, η παραλία συνεχιζόταν γεμάτη βράχια καφετιά, τα οποία έπρεπε να προσπεράσει κάποιος για να μπει στη θάλασσα και πάνω τους, όταν φυσούσε αέρας δυνατός, με φόρα χτυπούσε το κύμα στην ακτή, εκτινάσσοντας άσπρους αφρούς που τα δρόσιζαν από το κάψιμο του ήλιου, στέλνοντας τις σταγόνες του θαλασσινού νερού μακριά. Και μονάχα πιο πέρα, στην παραλία του Μπούφου, τα βράχια αποφασίζουν να κόψουν την θαλασσογραμμή, και να υποχωρήσουν, αφήνοντας να φανεί από κάτω μια άμμος με ψιλό γκρι χαλίκι και ανάμεσα εκείνη την χαρακτηριστική χρυσαφένια της όψη. Εκεί που ο κόσμος ξαπλώνει για να ξεκουραστεί κάτω από τις μπλε με κίτρινο ομπρέλες θαλάσσης στις ξαπλώστρες και πηγαίνει πίσω, προς την ξηρά, στο

παραθαλάσιο καφέ για να παραγγείλει το ποτό ή τον καφέ του, και λίγο πιο δίπλα ξεκινούν οι αρχαιότητες, ο αρχαιολογικός χώρος, γεμάτος γκρεμισμένες πέτρες. Γκρεμίστηκαν οι οροφές από τους σεισμούς εκείνων των πέτρινων δωματίων και οικοδομημάτων. Και απόμεινε μονάχα η βάση των τοίχων και τα δάπεδα όπως συνήθως, από κάποια κτίσματα που ανηφόριζαν προς τα πάνω. Εκεί ξεβράστηκε ότι είχε απομείνει από έναν στρατιώτη. Ο δικός του τάφος δεν ήταν μόνιμος. Πέθανε και κάποια στιγμή βρέθηκε και τον έθαψαν πρόχειρα στην παραλία του Μπούφου. Κι όταν οι αρχαιολόγοι έκαναν ανασκαφές, βρέθηκε ένας σκελετός με κουμπιά, κι από την προσεχτική εξέταση προέκυψε πως δεν ήταν αρχαίος, αλλά ένας σκελετός που θάφτηκε εκεί πρόχειρα, από κάποιους που τον βρήκαν. Είχαν απομείνει κομμάτια από δέρμα στα οστά των ποδιών, από τις αρβύλες που φορούσε ο στρατιώτης, και κομμάτι από δέρμα και μεταλλικά στοιχεία από μια ζώνη που φορούσε.

Θα μπορούσε να είναι ο Γιον και να σκοτώθηκε κατά την οπισθοχώρηση των Γερμανών. Να αποκόπηκε και να σκοτώθηκε. Θα μπορούσε να είναι και κάποιος από τους δεκάδες άλλους στρατιώτες που πέθαναν στον πόλεμο αυτός ο σκελετός.

Στρατοί ήρθαν, πολέμησαν, σκοτώθηκαν. Και τι απέμεινε; Τι νόημα είχε όλο αυτό; Τι απέμεινε;

Όλη η κατάληξη της ιστορίας αυτής ενός ανθρώπου είναι ένα σκελετός και κάποια κουμπιά.

Αλλά κανένας άνθρωπος της γης, ποτέ δεν είναι πουθενά καταγεγραμμένο να κατάλαβε την πραγματική αξία και το πραγματικό νόημα της ζωής.

Την αγάπη, όχι την σεξουαλική πράξη. Την αγάπη.....

Το τηλέφωνο του καθηγητή αρχαιολογίας Παπαδάκη χτύπησε, μεταφέροντας αυτή την είδηση από την ομάδα των αρχαιολόγων συναδέρφων του που είχαν αναλάβει την ανασκαφή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Τις εστί πλούσιος και τι πένης; Σημαίνει ο Θιός, σημαίνει η γης, σημαίνουν τα επουράνια, σημαίνει κι η Αγιά Σοφιά, το μέγα μοναστήρι. Και είδον τα οστά τα γεγυμνωμένα και είπον «Τι εστί βασιλιάς και τι πένης;». Πλούσιοι, φτωχοί, βασιλιάδες και λαοί, όλοι καταλήγουν οστά γεγυμνωμένα.

Δεν ήταν αλλόθρησκοι, μα όλοι ακόλουθοι του ίδιου Θεού που σκοτωνόταν. Παιδιά όλοι του ίδιου Θεού.

Έξω ήταν μια λαμπερή μέρα και παραδόξως ήσυχη η πόλη του Ηρακλείου λιαζόταν στον ήλιο που ταξίδευε μέσα στο απέραντο γαλάζιο του ουρανού, για ένα Σάββατο, που ξεσηκωνόταν ο κόσμος και οι τουρίστες για να βγουν για ψώνια. Μια μέρα κατάλαμπρη.

Και μέσα στο αρχαιολογικό μουσείο το ημερολόγιο έγραφε 20 Οκτωβρίου 2018. Όμως όλα έξω ήταν ακόμα σαν καλοκαίρι. Στο σήμερα.

Κοίταζα λοιπόν εκείνη την μέρα, σε μια άλλη αίθουσα εκείνο το μινωικό ερωτευμένο ζευγάρι, που κρατιόταν από τα χέρια. Λεπτομέρεια από οινοχόη, από σκεύος δηλαδή που χρησιμοποιούσαν για να χύνουν κρασί, σε μικρότερα αγγεία, σε κύπελλα. Εκείνη του κρατούσε τα χέρια και εκείνος το ένα χέρι του το ακουμπούσε τρυφερά στο σαγόνι και τα ακροδάχτυλα του άγγιζαν τα χείλη της. Όρθια και ακίνητη στεκόταν εκείνη, ενώ ο νέος φαίνεται σαν να κάνει ένα βήμα προς το μέρος της. Θα μπορούσε αν ήταν σκηνή από συνεχιζόμενο έργο, μετά να τη φιλούσε.

Κι είχα παρατηρήσει, εκεί μέσα στις ξεναγήσεις που γινόταν για ξένους τουρίστες και δικούς μας επισκέπτες, που γύρω τους μαζευόταν σαν μελίτσια οι ενδιαφερόμενοι να ακούσουν, μια νέα γυναίκα που έκανε καίριες αρχαιολογικές

παρατηρήσεις στην ξενάγηση της αρχαιολόγου, που πίσω απ. τα σπασμένα μάρμαρα στις βιτρίνες, και τα αγγεία, τα απομεινάρια όπλων, κοσμήματα και κάθε είδους αντικείμενο που βρέθηκε στις αρχαιολογικές ανασκαφές και μπροστά από τις μακέτες που συμπλήρωναν τις εικόνες των κομματιών που λείπανε, μας έκανε μια αποκάλυψη για την αρχαία πολεμική εκπαίδευση των Μινωιτών. Έπαιρναν τα αγόρια, συγκεντρωνόταν έξω από πόλεις και χωριά σε καταλύματα και τους εκπαίδευαν στα όπλα και στην τέχνη του έρωτα. Έκαναν δηλαδή ομοφυλόφιλο σεξ με τους εφήβους. Και ήταν αναπόσπαστο κομμάτι κι αυτό της εκπαίδευσης.

Όταν τέλειωσε η ξενάγηση κι ήμουν αποχαυνωμένη μπροστά στο μινωικό αυτό ζευγάρι, και σκεφτόμουν ότι μπορεί να τους έβαζαν χέρι οι μεγαλύτεροι άνδρες, αλλά δεν έπαυαν να κάνουν μετά αυτοί σεξ με γυναίκες. Αλλιώς δεν θα συνεχιζόταν η ζωή. Γιατί να. Και ο αρχαίος αγγειοπλάστης αυτό ζωγράφισε. Άντρα με γυναίκα.

Τότε με πλησίασε μια νεαρή γυναίκα και μου είπε:

-Αρχαϊκό κρητικό κεραμικό του 7^{ου} αι π.Χ. των μέσων δαιδαλικών χρόνων από το εργαστήριο των Αρκάδων. Βρέθηκε στο νεκροταφείο του Αφρατίου. Ένα μικρό χωριό προς το κέντρο του νομού, που κατοικήθηκε στην αρχαιότητα από Αρκάδες, Πελοποννήσιους αποίκους. Έβαψαν τον πηλό του αγγείου και για να ξεχωρίζουν οι μορφές χρησιμοποίησαν μαύρο χρώμα, που ξεθώριασε μέσα στο χρόνο. Ίσως να αναπαριστά την Αριάδνη και τον Θησέα. Που ήταν αγαπημένο θέμα της κρητικής μυθολογίας.

-Κάθε φορά που κοιτάζω αυτήν την απεικόνιση, σκέψεις μου έρχονται. Πριν λίγα χρόνια, σε μια ανασκαφή, βρήκαν ένα ζευγάρι σκελετών αγκαλιασμένο. Μέσα σ. ένα σπήλαιο. Είμαι αρχαιολόγος. Αιώνιος έρωτας όπως αιώνιος είναι και ο

θάνατος. Και θα είναι πάντα γυναίκα.....Η Κρήτη.....Γιατί εδώ έφερε ο Δίας την Ευρώπη, και εδώ γεννήθηκε κι εκείνος. Γιατί θηλυκό είναι το όνομα της, και γιατί εδώ θα είναι πάντα ο έρωτας, εδώ θα έχει τη φωλιά του. Εδώ θα κατεβαίνουν τα πουλιά μέσα στα φώτα, της νύχτας να ζηλέψουν τους ανθρώπους που ερωτοτροπούνε.

-Χαίρω πολύ, είμαι συγγραφέας της είπα. Δεν είναι πάρα πολύ παράξενο; Η συνάδερφός σας πριν μας είπε ότι στα μινωικά χρόνια, μέρος της στρατιωτικής εκπαίδευσης των νεαρών εφήβων, που τους έπαιρναν και τους εκπαίδευαν μακριά από τα σπίτια τους, σε ειδικά καταλύματα, ήταν και να τους μαθαίνουν το σεξ.

-Το ομοφυλόφιλο σεξ. Ναι πείτε το, δεν ήταν αμαρτία στην αρχαιότητα.

-Ναι, μας είπε, ο Χριστιανισμός το έκανε αμαρτία.

-Ναι έτσι μάθαμε. Αν και ο Χριστός στη γη ζούσε όλη μέρα τα τρία τελευταία χρόνια της ζωής του, με δώδεκα μαθητές, και εξ. αυτών τον Ιωάννη, που ήταν έφηβος, και πολύ τον «ηγάπα» ο Ιησούς, μας λέει το ευαγγέλιο.

-Ο Καζαντζάκης ήταν και ο πρώτος που είχε μιλήσει ότι ο Ιησούς σαν άνθρωπος είχε σαρκικούς πειρασμούς.

-Ήταν τέλειος άνθρωπος, όπως και τέλειος Θεός. Πως θα μπορούσε να μην έχει; Απλά σαν Θεάνθρωπος αντιστεκόταν. Σε όλη την αρχαία Ελλάδα, οι δάσκαλοι, οι μέντορες, από τα αρχαία μυστήρια, μέχρι και τον Σωκράτη, και οι άνδρες στην στρατιωτική εκπαίδευση, συνήθιζαν να κάνουν έρωτα με τα νεαρά αγόρια. Σταυρικός θάνατος επιβαλλόταν και στους βιαστές, την εποχή εκείνη στην Ιουδαία. Και τον Σωκράτη στην αρχαία Ελλάδα θεώρησαν ότι διαφθείρει τους παίδας. Μπορεί και για τον Χριστό να τον κατηγόρησαν και για αυτόν

τον λόγο. Δεν τους ενδιέφερε αν ήταν ψέματα. Αρκεί να πετυχαίνουν τον θάνατό του.

-Ναι, όταν γίναμε άνδρες και γυναίκες, στην εφηβεία μας, μάθαμε ότι ο Σωκράτης είχε σεξουαλικές σχέσεις με τους μαθητές του.

-Στην αρχαία Ελλάδα δεν θεωρούνταν αμαρτία, αλλά μόνο στα πλαίσια της εκπαίδευσης, στα όπλα ή και στη μάθηση. Πέρα από αυτό αν οι σχέσεις συνεχιζόταν, θεωρούνταν κακό.

-Για τον προφανή λόγο ότι ο νεαρός μετά δεν θα μπορούσε εύκολα να πάει με γυναίκα και να κάνει παιδιά, άρα και να συνεχιστεί η ζωή.

-Και στην Ιουδαία την εποχή του Χριστού οι ομοφυλόφιλες σχέσεις θεωρούνταν αμαρτία. Θα μπορούσαν να του έχουν προσάψει οι αρχιερείς και μία τέτοια κατηγορία. Θεωρούσαν τις ομοφυλόφιλες σχέσεις αμαρτία γιατί το θεωρούσαν ασέβεια προς τον Θεό, που έπλασε τους ανθρώπους ως άρρεν και θήλυ. Και στη συνέχεια θεωρήθηκε και από τον Χριστιανισμό αμαρτία. Η αλήθεια για τις αρχαίες μινωίτισσες είναι, ότι κυκλοφορούσαν γυμνόστηθες όχι οι ιέρειες μόνο, αλλά και γενικά οι γυναίκες, γιατί τα γυμνά στήθη προκαλούν ερεθισμό και στύση, σε άντρες που είχαν αλλιώς στα νιάτα τους συνηθίσει να έχουν στύση.

Κι ούτε ήταν θεά της γονιμότητας, όπως παρεξηγημένα θεωρήθηκε, μετά την ανακάλυψη των δυο αγαλματιδίων με τα στήθη έξω στην Κνωσό. Θεά με τα φίδια ναι, τα γυμνά στήθη δεν παρέπεμπαν στον θηλασμό, που ούτως ή άλλως όλες οι γυναίκες έκαναν, μέχρι τον 20^ο αιώνα, εφόσον μπορούσαν. Δεν σήμαινε ότι οι Μινωίτισσες ήταν γόνιμες, αλλά ότι έκαναν προσπάθεια να διεγείρουν τους άνδρες που ήταν αμφιφυλόφιλοι.

-Αναρωτιέμαι, αν οι άνδρες το χαίρονται περισσότερο το σεξ με τους άλλους άνδρες ή τις γυναίκες. Εξαρτάται από τον άνθρωπο. Ο Φρόιντ μιλάει για το ομοφυλόφιλο παιδικό όνειρο του Ντα Βίντσι. Και άλλοι επιστήμονες λένε ότι κάθε άνδρας μπορεί να έχει δοκιμάσει ομοφυλόφιλο σεξ και να το κρύβει.

-Άλλοι περισσότεροι, άλλοι λιγότερο και φυσικά κάποιοι είναι απλά ετερόφυλοι. Σε μία κοινωνία των 3 πρώτων χριστιανικών αιώνων που, αν σταυρώθηκε και για αυτό το λόγο ο Ιησούς, ακόμη και με ψευδείς όπως και όλες οι άλλες κατηγορίες, έκρυβαν και θεωρούσαν την ομοφυλοφιλία αμαρτία, και από όνειδος δεν θα μπορούσαν παρά να αποκρύψουν μία τέτοια κατηγορία, μη αποδεχόμενοι αυτήν την σεξουαλική τάση, όπως ακριβώς έκαναν και οι Ιουδαίοι. Θα ήταν όμως μια τέλεια επιβαρυντική κατηγορία, μαζί με το «εποιήσεν εαυτόν Θεόν» που θα μπορούσε να ενισχύσει την πιθανότητα να πετύχουν τον θάνατό του.

-Πουθενά στα ευαγγέλια δεν αναφέρεται κάτι άλλο εναντίον της ομοφυλοφιλίας. Άρρεν και θήλυ έπλασεν αυτούς, αυτό είναι μια πραγματικότητα. Και ευλόγησε και τον ετερόφυλο γάμο ο Χριστός. Και όταν οι Ναΐτες ιππότες κατηγορήθηκαν για ομοφυλοφιλία, και αργότερα εκδικήθηκαν την θρησκεία για την κατηγορία αυτή, δημιουργώντας την μασονία. Αυτοί οι ιππότες είχαν στην κατοχή τους την ιερά σινδώνη, το σάββανο του Χριστού. Εκείνο όταν φωτογραφήθηκε στον 19^ο αιώνα, αποκάλυψε το αρνητικό, ότι υπήρχε μια μεγάλη πληγή ανάμεσα στους μηρούς του θύματος που δεν φαινόταν, γιατί εκεί ήταν τοποθετημένα σταυρωμένα τα χέρια του νεκρού και φαινόταν μια μεγάλη εκροή αίματος στον αριστερό μηρό. Ίσως να είχαν βάλει καρφί στα γεννητικά όργανα, όπως έκαναν σε όσους κατηγορούνταν για βιασμό. Κανείς ποτέ δεν έμαθε.

-Που γνώριζε μια τέτοια πληροφορία; το έμαθε ως ομοφυλόφιλος ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι και το έβαλε στον

πίνακα του; Ο μυστικός δείπνος, ο πίνακας του μεγάλου ζωγράφου, υποδηλώνει και τον Ιωάννη και την Μαγδαληνή σε εκείνο τον μαθητή που γέρνει προς το μέρος του Ιησού. Το πρόσωπο είναι διπλό, για να αφήσει ένα κρυφό μήνυμα για την πιθανώς κρυφή κατηγορία εναντίον του. Η απλά ότι ήταν παντρεμένος, πράγμα που αμφισβητείται.

-Είναι πολύ πιθανό, να είναι και έτσι.

- Κανείς δεν μπορεί να ξέρει. Αμφισβητείται και η γνησιότητα αυτών των κρυφών ευαγγελίων, στα οποία αναφέρεται ότι ήταν παντρεμένος. Και επειδή έχω μελετήσει τον κινέζικο βελονισμό και την βιολογία, κάθε άνδρας έχει από τη φύση του περισσότερη ή λιγότερη τεστοστερόνη, καθορίζοντας ουσιαστικά το ποσοστό του ανδρισμού σε κάθε άνθρωπο. Με περισσότερα ή λιγότερα θηλυκά χαρακτηριστικά. Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του και τις δύο ορμόνες, οιστρογόνα και τεστοστερόνη. Και ανάλογα με το φύλο, υπερτερούν και οι αντίστοιχες. Και ανάλογα με το DNA του άλλος έχει περισσότερη τεστοστερόνη και άλλος λιγότερη. Άρρεν και θήλυ εποίησεν αυτούς, αλλά με διαφορετικά ποσοστά και στις γεννητήσιες ορμόνες του ενός με τον άλλον.

Κάπως έτσι έκλεισε και η συνάντησή μου με την αρχαιολόγο εκείνη τη μέρα στο αρχαιολογικό μουσείο.

Καιρό μετά επισκέφθηκα μια ξεχωριστή έκθεση, αφιερωμένη στον Δαίδαλο. Και όπως και στο αρχαιολογικό μουσείο εντυπωσιάστηκα με το μέγεθος των πιθαριών. Άλλο να τα βλέπεις σε φωτογραφίες, κι άλλο από κοντά. Υπήρχαν πολύ μεγάλα και πολύ βαριά. Κι έβαζαν μέσα υγρά, λάδι, κρασί. Κι έτσι όταν ανάμεσα στου μουσείου τα εκθέματα, βρέθηκα μπροστά σε ένα μεγάλο αρχαίο πιθάρι, σκέφτηκα ότι ακόμα κι αν έκαναν σεξ μεταξύ τους, είχαν δύναμη σωματική ανδρική και μεγάλη οι Μινωίτες εκείνοι. Για να μπορούν να τα

σηκώνουν. Βέβαια κυκλοφορούσαν και στη φύση εκείνοι οι άνθρωποι, και περπατούσαν, δεν έκαναν καθιστική ζωή. Άλογα ίππευαν, άρματα χρησιμοποιούσαν. Ήταν έτσι γυμνασμένοι.

-Για πες, αρχαίο πιθάρι; Αιώνιο πιθάρι. Σε ζηλεύω λίγο. Που είσαι αιώνιο; Που πάντως έζησες και θα ζήσεις, θα υπάρχουν πιο πολύ από εμένα που είμαι άνθρωπος. Εγώ θα φύγω και μακριά θα πετάξω. Κι εσύ θα μείνεις εδώ, στους επόμενους. Μπορεί κάποτε να φτιάξουν άλλο μουσείο, πιο μεγάλο, πιο σύγχρονο, με ατσάλι και με γυαλί κατασκευασμένο. Και να σε σύρουν πάνω σε πλατφόρμα με ρόδες, και να σε τοποθετήσουν πάνω σε καμιά καινούρια βιτρίνα. Θα ήθελα να σε πάρω μαζί μου και να φύγουμε μαζί από τη ζωή. Έτσι από ζήλια. Να μη σε αφήσω πίσω.

Για πες; Πόσους ανθρώπους γνώρισες; Τότε που σε φτιάξανε πήλινο και καινούριο οι τεχνίτες φορούσαν χιτώνες. Τώρα φορούν παντελόνια. Άλλαξαν τα σπίτια, άλλαξαν τα ρούχα, άλλαξε η γλώσσα. 3.500 χρόνια πέρασαν θα μου πεις. Ψήθηκες μέσα στη φωτιά που άρπαξε το ανάκτορο, τότε στη δεύτερη μεγάλη καταστροφή του και ήσουν μέσα στις μεγάλες αποθήκες της Κνωσού. Και σκουριές απέκτησες στο χρώμα. Και ράγισες, στα πλευρά. Και ήρθε το χώμα και σε σκέπασε. Και σε ακούμπησαν κάτω οι σεισμοί. Μα πριν από αυτό είδες ανθρώπους. Πολλούς ανθρώπους. Διαφορετικούς. Με φτερά και βελούδινα ρούχα, με στενά παντελόνια και φαρδιά μανίκια. Που μιλούσαν διάφορες γλώσσες. Κατακτητές. Πλούσιοι και φτωχοί. Άρχοντες και αγρότες. Και εργάτες, που έσπαζαν και έπαιρναν σε κομμάτια τις πέτρες από τους τοίχους του παλιού ανακτόρου. Με αξίνες στα χέρια. Ίσως και να φοβήθηκες ότι θα σπάσουν και σένα μια μέρα. Τι άκουσες; Κάποιον σκότωσαν εκεί λίγο παρακάτω από το παλάτι, γιατί ήταν χριστιανός. Και έστησαν οι άνθρωποι κανόνια και χτυπούσαν λίγο πιο κάτω. Είδες στρατιώτες με διάφορες

στολές, στρατούς να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν. Θυμάσαι τον έμπορο τον αρχοντικό με τα σγουρά μαλλιά, που οι εργάτες του σε ξέθαψαν ένα χειμώνα; Δεν ζει. Πάνε γύρω στα 150 χρόνια σχεδόν από τότε που σε βρήκε. Μόνο φωτογραφίες, η ιστορία και το σπίτι του έμειναν από αυτόν. Περίεργο δεν είναι; Ίσως για αυτό να σκοτώνονται οι άνθρωποι, για τα σπίτια. Και τις πόλεις και τα αντικείμενα. Γιατί αυτά ζούνε περισσότερο από αυτούς. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν σε είδαν ποτέ, αρχαίο πιθάρι. Που έζησαν και πέθαναν χωρίς να σε ξέρουν. Θα μου πεις πως υπάρχουν πολλά παρόμοια πιθάρια που οι άνθρωποι αποθήκευαν λάδι και όσπρια μέσα. Ίσως. Αλλά εγώ είμαι τυχερή που σε είδα. Φαντάζομαι δυο Κνώσσιους άνδρες γυμνούς από τη μέση και πάνω, που φορούσαν ένα πανί τυλιγμένο για να καλύψουν το σώμα τους, με σγουρά μαύρα μαλλιά πλεγμένα, και σώμα μαυρισμένο από τον ήλιο, να σε σηκώνουν από τα χερούλια σου, από πάνω κι από κάτω και να σε μεταφέρουν στις αποθήκες για να σε γεμίσουν. Γιατί όπως και να έκαναν σεξ, ήταν πάντα άνδρες. Είχαν μέσα τους τεστοστερόνη, που τους έδινε σωματική ρώμη, δύναμη στο σώμα τους δηλαδή.

Ελπίζω να σε ξαναδώ, αν όχι να πεις σε κάποιο μελλοντικό επισκέπτη, που θα σε ρωτήσει, πως ήταν όλοι οι άνθρωποι που γνώρισες, σ. αυτά τα χιλιάδες χρόνια της ύπαρξής σου.

Να τους πεις πως στις ομορφιές μέσα, που ξεπηδούσαν από τις πέτρες των δικών σου χρόνων και τις κορυφές των βουνών, αιώνες πολλούς μετά την δική σου εποχή, κρυβόταν οι αντάρτες πίσω πάλι στην εποχή της γερμανικής κατοχής και στα σπιλώματα του Ψηλορείτη. Καταστρώνοντας το μεγάλο σχέδιο, να δώσουν ένα μεγάλο χτύπημα στον εχθρό, τους Γερμανούς.

Στη σπηλιά απέξω είχαν ανάψει μια φωτιά κι είχαν επάνω στήσει τα ξύλα σε σχήμα Χ και με οριζόντιο ξύλο ανάμεσά

τους, για να κρέμεται με αλυσίδα από κει μια μεγάλη κατσαρόλα. Και μέσα βάλανε το λάδι και το κρεμμύδι και πατάτα να τσιγαρίζουνε κι ύστερα κολοκυθάκια, να σιγοψηθούν. Κι από πάνω φέρανε από την στάνη παραδίπλα το ανθόγαλο να προσθέσουνε, να βράσει με όλα αυτά το φαγητό. Κι όταν χύλωνε το φαγητό πάνω στο ψωμί με τα κουτάλια τους εβάζανε και τρώγανε. Και πιο πέρα σε μια θράκα ψηνότανε αντικριστά το αρνίσιο κρέας, για να φάνε και να πιούνε με κρασί. Ήξεραν πως στον σκληρό εκείνο πόλεμο και το αντάρτικο, κάθε μέρα μπορούσε να είναι η τελευταία τους.

Κι αργότερα μέσα στη νύχτα, έξω σε μια γωνιά κοιτάζοντας τ. αστέρια, χώθηκε ο νεαρός άντρας, ο Μιχάλης, στην αγκαλιά του Άγγλου λοχαγού που είχε έρθει να βοηθήσει στον αγώνα του αντάρτικου. Στα σκέλια του μέσα έβαλε το κεφάλι του και άρχισε να θηλάζει, σαν να ήταν το βυζί της μάνας του. Κι ύστερα στήθηκε να τον πάρει από πίσω ο ημίγυμνος ξένος φίλος με το παράξενο παρατσούκλι. Κι έγινε πολλά βράδια αυτό κι έγιναν ζευγάρι. Όμως ο ξένος, που μαζί με άλλους άφησαν την πατρίδα τους για την περιπέτεια, κι ανάμεσα τους ήταν κι άλλοι που άφησαν τις γυναίκες τους εκείνοι, για να έρθουν να ζήσουν και τον έρωτα κομμάτι της ζωής εκτός από την περιπέτεια, άρχισε να νιώθει ζήλια, γιατί ο νεαρός εραστής του, είχε αρχίσει να γλυκοκοιτάζει και έναν ακόμα κρητικό αντάρτη. Τον έβλεπε να κάθεται κοντά του και να μην χάνει ευκαιρία να τον αγγίζει, να του χαμογελά, να του προσφέρει το φαγητό κι άλλες τέτοιες τρυφερές εκδηλώσεις.

-Γερμανοί, φώναξαν από το παρατηρητήριο πάνω στο βουνό.

Ανάμεσα στα πόδια του είχε ο Χάτρικ Λη Ντέρμον το τουφέκι, καθισμένος έξω από την σπηλιά πάνω σ. ένα βράχο. Και σήκωσε το τουφέκι του και σημάδεψε. Όχι κάποιον εχθρό που φαινόταν στον ορίζοντα, αλλά τον νεαρό Μιχάλη. Όλοι το

θεώρησαν ατύχημα.... Παρά τις προσπάθειες των ανθρώπων εκεί, πέθανε τελικά μετά από λίγο στην αγκαλιά του ο νεαρός εραστής του.

Είχε κι άλλους εραστές ο Χάτρικ. Ο Χάντι ο νεραιδούλης, όπως τον φώναζαν στα βουνά οι συναγωνιστές του. Φωτογραφίες γυμνές και με εσώρουχα και αναφορές στην πατρίδα του την Αγγλία, πιστοποιούν την σεξουαλική του τάση, και τις σχέσεις του με νεαρά κρητικά κοπέλια. Έναν άλλον εραστή του, τον ζωγράφισε σε σκίτσο. Αργότερα, μετά τον πόλεμο, παντρεύτηκε μια γυναίκα η οποία ήταν λεσβία.

Κι η οικογένεια του νεκρού ορκίστηκε εκδίκηση. Πως πάτησε αργότερα το κατώφλι ενός τέτοιου σπιτιού, γεμάτος δώρα στα χέρια ο Χάτρικ, χρόνια αργότερα; Ίσως γιατί όλοι πίστεψαν ότι είχε κάνει φόνο από λάθος. Ίσως γιατί αυτό τους συνέφερε να πιστέψουν για το αδικοχαμένο τους αγόρι, παρά το ότι ήταν εραστής του Άγγλου.

Είχε λατρέψει το νησί και τους Κρητικούς ο Χάτρικ, μα δεν τον βάσταγε ο τόπος να σταθεί μετά τον πόλεμο, και πήγε κι εγκαταστάθηκε στη Μάνη, για να του θυμίζει λίγο την Κρήτη και την έντονη ζωή του εκεί.

Άντρες που δεν πλάγιασαν με γυναίκες ποτέ. Και άλλοι που πλάγιασαν, και δεν γνώρισαν την ευτυχία με αυτές.....

Λίγο πιο πριν, μέσα στα χρόνια της κατοχής, σ. ένα υπόγειο σπιτιού, που το χρησιμοποιούσε ο στρατός κατοχής σαν αρχηγείο, έγραφε ο νεαρός κρητικός φυλακισμένος, τον πόνο του μαστιγίου που είχε νωρίτερα αισθανθεί. Τον έφεραν σε αντιπαράσταση με την αρραβωνιαστικιά του, η οποία και τον πρόδωσε στους Γερμανούς και είπε ότι δουλεύει με τους αντάρτες. Κάθε μέρα τον χτυπούσαν και κάθε βράδυ εκείνος

έγραφε. Γιατί τον πρόδωσε; Από ιδεολογία ή από ζήλια; Έμαθε ότι την πρόδωσε κάνοντας σεξ με άλλη γυναίκα ή άλλον άντρα;

Η ιστορία κατέγραψε τις δυο αδερφές, την αρραβωνιασμένη κοπέλα και την αδερφή της, σαν συνεργάτιδες των Γερμανών. Και μετά την κατοχή, μαζεύτηκαν όλοι στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, για να βρεθούν κάτω από την πλατεία Αριστοτέλους να μένουν και να εργάζονται. Χρόνια μετά η οικογένεια τους, έγιναν οι πιο γνωστοί αρτοποιοί της Κρήτης, και τα προϊόντα τους τα πουλούσαν σε παραδιπλανό δρόμο, της Πλατείας Αριστοτέλους, σαν περίφημα κρητικά παξιμάδια.

Με άλλους άνδρες ή με γυναίκες, όπως ερωτεύει κανείς, αλλά με ποιούς είναι καλύτερα να ζει;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Κι έγιναν κι άλλες πράξεις πολλές θανάτου. Και γέμισε ο τόπος σωρούς από πέτρες στοιβαγμένους κι από κάτω νεκρούς. Όλη η Κρήτη. Αντιστεκόταν και οι Γερμανοί κατέστρεφαν χωριά ολόκληρα. Και κάποτε ο πόλεμος αυτός τελείωσε. Αυτός τελείωσε. Και περάσαν μήνες και καιρός. Κι άλλοι χαιρόταν για την ελευθερία αυτή. Και έψηναν κρέατα, που υπήρχαν πια πολλά στον τόπο κι έπιναν ρακί και κρασί και χόρευαν και αυτό μαθεύτηκε σε όλο τον κόσμο. Και κάποιοι έμαθαν για τον γαλάζιο ουρανό και το ποτό και το γλέντι και ερχόταν επισκέπτες στον τόπο. Κι οι άνθρωποι χαιρόταν κι έγιναν καλοί. Και ήρεμοι και ειρηνικοί. Και βοηθούσαν ο ένας τον άλλον. Και τα τυριά στους πάγκους στοιβαγμένα, και στα μπακάλικά στην αγορά των πόλεων.

Σειρά τα μαγαζάκια, μικρά μα με μεγάλους πάγκους απέξω με κάθε λογικών χόρτα και φρούτα και βότανα, και μέλι και τρόφιμα, κάτω από τις πλατιές πάνινες τέντες σε χρώμα πράσινο σκούρο και γκρι και οι γυναίκες με τα πιο σύγχρονα φορέματα, τα φουσκωτά, που είχαν έρθει στη μόδα, σαν άλλαξε η δεκαετία, και μπήκε η καινούρια εκείνη του 1950, και τα καλάθια στα χέρια, να ψωνίζουν στον δρόμο τον μεγάλο, που ανοιγόταν από την κρήνη την μαρμαρίνη, την μεγάλη, την βενετσιάνικη στην πλατεία, με τα λιοντάρια μέχρι κάτω, κι ο κόσμος ψώνιζε. Στους δυο μεγάλους δρόμους που οδηγούσαν στην κρήνη του Μοροζίνη κι ύστερα πιο κάτω στους δρόμους και τα δρομάκια που ανοίγονταν, κι είχαν παντού καταστήματα. Εμπορικά, και μανάβικα και παντοπωλεία και κρεοπωλεία. Κι οι άντρες με τα γκρι παντελόνια και τα άσπρα πουκάμισα, ένα καλοκαίρι κάπου εκεί στην δεκαετία του 50, όπως την λένε, να κοιτάζουν τα δεμάτια με τα καρότα. Και πιο πάνω και δίπλα να και τα καταστήματα με τα είδη για το σπίτι

και τα μαχαιράδικα, με τα κάθε λογής εργαλεία κοπής κι εκείνα τα άλλα από ξύλο, κάθε λογής, σκαμνιά και καρέκλες και τραπέζια μεγάλα και μικρά, και ξύλα για να κόβουν πάνω τους κρέας και λαχανικά, γυαλιστερά και μη, καμάρωναν καλοφτιαγμένα, καθώς λιάζονταν μέσα στο καλοκαιρινό μεσημέρι, καμαρώνοντας, που δεν ήταν πια ξύλα απελέκητα στο κλαδί ενός δέντρου, προσφέροντας μόνο σκιά σε κάποιο περαστικό και φωλιά σε κάποιο πουλί, αλλά πάνω του θα κοβόταν ο κιμάς με τα μπαχαρικά και τα κρεμμύδια και τα σκόρδα, για να γίνει φαγητό για τον άντρα που γύριζε ιδρωμένος και σκονισμένος από την δουλειά και για κείνο το σχολιαρόπαιδο, με τα κοντά παντελόνια, που γυρνούσε στο σπίτι του τρέχοντας από χαρά, με την δερμάτινη τσάντα του να ανεμίζει στον αέρα, καθώς σε λίγες μέρες θα έκλειναν πια για εκείνη τη χρονιά τα σχολεία. Και του είχε πει ο δάσκαλος, πως στα γράμματα τα πάει καλά και πως μια μέρα θα γίνει σπουδαίος σε κάτι, ότι διαλέξει, γιατί έχει μυαλό. Όπως και το ξύλο, που δεν ήταν πια απελέκητο.

Και το άλλο δίπλα με το σύρμα στη μέση, το κόσκινο, που θα τίναζαν μέσα του οι νοικοκυρές το αλεύρι, για να είναι καθαρό και να το ζυμώσουν με το νερό και τ. αλάτι και να το κάνουν ψωμί και παξιμάδια. Κι εκείνα τα ξύλινα τα αυγά, που έπαιρναν οι νοικοκυρές και πάνω τους τέντωναν με προσοχή την τρύπια κάλτσα του άντρα, που είχε τρυπήσει από το πάνε έλα περπατώντας κάθε μέρα στη δουλειά. Και με επιμέλεια ιδιαίτερη την έραβαν με την κλωστή, να διορθωθεί και να μπορεί να ξαναφορεθεί.

Κι η ζωή συνεχιζόταν, με οικογένειες, και σχολεία, και γιορτές θρησκευτικές και γλέντια, κι εκείνα τα μάτια τα περίεργα, ανθρώπων που ερχόταν για δουλειές, μα στεκόταν να δουν κι εκείνα τα μαρμάρινα λιοντάρια, στην πηγή, στο κέντρο του μεγάλου κάστρου. Κι οι άνθρωποι παντρευόταν και έκαναν

παιδιά και δούλευαν και τα μεγάλωναν κι ερχόταν η εποχή του τρύγου, και πιο πριν του αλωνίσματος, και θέριζαν τα σιτηρά και έβγαιναν τα φρούτα και τα λαχανικά στα χωράφια, που κι αυτά στα παζάρια κατέληγαν κάποια, και τα ζώα σκαρφάλωναν και πάλι στα βουνά και τρώγαν χόρτα, και δεν τα τρώμαζαν οι τουφεκίες και το βράδυ μαζευόταν από τις φωνές του τσοπάνη κι από τον σκύλο, να κοιμηθούν στη στάνη, γιατί την άλλη μέρα είχε πάλι σκαρφάλωμα και βοσκή στα γκρεμνά.

Και μεγάλωναν τα παιδιά και έκαναν δικά τους παιδιά κι οι ηλικιωμένοι ξεκουραζόταν με το μαύρο σαρίκι και το σκιάδι του ήλιου στο κεφάλι στα καφενεία, πίνοντας καφέ πηχτό και ρουφώντας τσιγάρο και κατεβάζοντας ρακί και συζητώντας. Και που και που με κανένα εγγόνι μαζί, με κοντό παντελόνι και μια δερμάτινη ξεσκισμένη μπάλα στα πόδια, καθώς την κλώτσαγε, σταμάταγε μπροστά στο καφενείο να φωνάξει «παππού, παππού κοίτα, κοίτα πως κλωτσάω την μπάλα».

Για να εισπράξει το χαμόγελο ενός καθημένου γέρου, σαν σιωπηλή ένδειξη περηφάνιας και επιδοκimasίας, για το μικρό παιδί που βλάστανε κι ανασταινόταν κι αυτό σιγά σιγά.

Μα κάπου εκεί στο χωριό και σ. άλλα μερικά τριγύρω οι άνθρωποι είχαν σταματήσει να ζουν. Κι όλα αυτά ήταν εικόνες που περνούσαν μέσα από τα μάτια τους και τους άφηναν αδιάφορους. Είχαν σταματήσει στα χρόνια του πολέμου και δεν είχαν επανέρθει από αυτά τα χρόνια ποτέ. Κι οι γυναίκες δεν χαιρόταν τους άντρες και δεν υπήρχε αγάπη, παρά μονάχα θυμός και φόβος. Οι εχθροί είχαν φύγει. Κι υπήρχαν νεκροί πολλοί, αλλά αυτό δεν μπορούσε να ξεγίνει. Δεν μπορούσε. Κι η ζωή προχωρούσε. Η ιστορία είχε γραφτεί, αλλά κάποιοι είχαν μείνει κολλημένοι στο χτες. Εκεί είχαν μείνει. Και θεωρούσαν πως υπήρχαν κι άλλοι εχθροί, συμπατριώτες τους πια, που

ήταν κίνδυνος για αυτούς, και θα μπορούσαν να ξαναφέρουν τον πόλεμο. Κι αν και δεν υπήρχε κάτι τέτοιο στ. αλήθεια, εκείνοι παρέμειναν ξεσηκωμένοι στο αντάρτικο, και με τα όπλα πάλι κρυμμένα, ήταν έτοιμοι να σκοτώσουν. Όποιον ήταν διαφορετικός από αυτούς.

Κάπου στα βουνά και σε κάποια χωράφια, έμπαιναν άντρες κι αρπάζαν κατσίκια και πρόβατα, και το είχαν κάνει σαν έθιμο και λέγανε σε φίλους, πως είναι κλεψιμαίικο, και για αυτό πιο γλυκό είχε κρέας..... Και κάποιοι άλλοι αρπαζόταν στα χέρια, γιατί τα όρια των χωραφιών ήταν πιο μέσα ή πιο έξω, και δερνόταν γιατί δεν μπορούσαν να βρουν τα όρια. Και σκοτωνόταν κιόλας.

Κι άλλοι έπαιρναν το τουφέκι να κυνηγήσουν τον συγχωριανό που τους έκλεψε την κοπελιά, γιατί την αγάπησε και ήθελε να την παντρευτεί, μα δεν είχε αρκετό βιός, και του την αρνήθηκαν όταν πήγε αντρίκια να τήνε ζητήσει. Κι άλλοι αρπαζόταν γιατί απλά είχαν πει πολύ και λοξοδρόμησε ο γάιδαρος στο δρόμο, σαν απάντησαν κάποιο συγχωριανό.

Μα εκείνοι που ζούσαν στο παρελθόν, χτυπούσαν όχι για τέτοιο κουζουλό λόγο. Αλλά για λόγους πολιτικής και κοινωνικής διαφοράς. Κι έβλεπαν τους τάφους και τα φυτρωμένα κυπαρίσσια και θέλαν να πάρουν εκδίκηση. Για αυτό. Και περνούσαν τα χρόνια και εκτός από την εκδίκηση ήταν πια μια ολόκληρη πολιτική ιδεολογία, που ψιθύριζαν κάποιοι παλιοί σε κάποιους νεότερους. Και τους έκαναν να θέλουν να ξεπαστρέψουν τους άλλους. Για να μη γίνουν άλλοι πόλεμοι, για να μη γίνουν άλλοι φασισμοί. Γιατί ζήλευαν κάποιους γιατί είχαν περισσότερα χρήματα. Γιατί; Γιατί η Ελλάδα είχε ήδη χωριστεί στα δύο. Στους οικογενειάρχες και στους τρομοκράτες-ομοφυλόφιλους. Στους δεξιούς και τους αριστερούς.

Κι όταν βρυχιόταν τα βουνά από τη ρίζα τους, και κουρνιαχτό πολύ στον αέρα σηκωνόταν από εκείνα τα πετραδάκια πάνω στο χώμα που ξεκινούσαν να κουνιούνται καθώς έτρεμε η γη από κάτω τους, δεν υπήρχε ξεχωρισμός ανάμεσα σε δεξιούς και αριστερούς, σε πλούσιους και φτωχούς και κοινή μοίρα όλων η καταστροφή. Κι ότι έφερνε μαζί της.

Κρύο έβγαζε του λαβύρινθου η σπηλιά. Κι είχε πρασινίσει ο τόπος από την υγρασία του χειμώνα που είχε μπει. Και πάλι εκεί, σ. εκείνο τον τόπο που σαν ενεργειακή πύλη λειτουργούσε, στη σπηλιά, στις σπηλιές της Αγίας Ειρήνης, λίγο πριν το χωριό Σκάλανι, εκεί που γκρεμίστηκε η οροφή του με τον σεισμό του 1856 κι έφραξε η είσοδος του, δοκιμαζόταν ξανά το 1952, λίγο πριν τα Χριστούγεννα. Ένας νέος σεισμός που έγινε τόσο πολύ αισθητός στο χωριό, λίγα χιλιόμετρα μετά. Αναμαλλιασμένες βγήκαν οι γυναίκες κ η βάβω με τα εγγόνια της αγκαλιά έτρεξαν έξω καθώς έβλεπαν τους τοίχους να σχίζονται κι οι πέτρες να γεμίζουν ρωγμές. Τρέμουν κι οι βράχοι κι οι σπηλιές και πέρα από το φαράγγι του παλατιού κατέβαινε το τρέμουλο μέσα από το ποτάμι τον Κέρατο, και περνούσε κάτω πιο κάτω κι έφτανε μέχρι τη θάλασσα. Εκεί δίπλα στο μεγάλο βράχο. Και ταρακούνησε τις πέτρες του παλιού ερειπωμένου ναού, του Διός Θενάτα. Όλα κουνιούνται. Και τις επόμενες μέρες οι άνθρωποι κοίταγαν τις ζημιές στα σπίτια, και κάποιοι στο παλάτι του Έβανς και του αρχαίου Μίνωα, στην Κνωσό, μα εκεί το τσιμέντο κι οι πέτρινοι ανακατασκευασμένοι τοίχοι θα άντεχαν. Δεν ήταν πια οι κολώνες του παλατιού ξύλινες, κι ούτε λυχνάρια θα υπήρχαν πια με φως, να πέσουν και να κάψουν τις κολώνες και να γκρεμιστούν οι όροφοι.

Κι όταν περνούσε το κακό οι πολιτικές διαφορές, το σκουλήκι της διχόνοιας ξαναγύριζε. Ξεχνούσαν οι άνθρωποι. Δεν ήταν

πια αρκετή πάλι η καθημερινότητα και η γιορτές και τα πανηγύρια. Άρχιζαν και πάλι οι διαφορές.

Στα νοτιοανατολικά χωριά της Μεσσαράς, που ήταν φωλιά αριστερών, ήταν καταστροφικός ένας άλλος σεισμός, την Άνοιξη του 1959. Και ρωγμές μεγάλες 150 και 200 μέτρων παρατηρήθηκαν στη γη. Ρήγματα που φαινόταν κι ο κόσμος από πάνω κοιτούσε το χώμα το ραγισμένο που είχε ανοίξει στα δύο. Κι από ανάμεσα τους ξεπηδούσαν οι ρίζες από τα φυτά, παραξενευμένες που έβλεπαν ήλιο. Μα δεν ήταν αυτές προορισμένες για να ζουν μέσα στο σκοτάδι της γης;

Στα Μάταλα πέσαν οι βράχοι και βρέθηκαν να κατρακυλούν προς τη θάλασσα, ενώ ανέβηκε η στάθμη των νερών στα πηγάδια και τις πηγές. Καταστράφηκαν εκατοντάδες σπίτια, κι οι άνθρωποι άρχισαν και πάλι πέτρα την πέτρα να χτίζουν ξανά. Τα σπίτια τους. Εκείνα που γκρεμίστηκαν, εκείνα που ράγισαν κι έπρεπε να χτιστούν από την αρχή, τα άλλα που έπρεπε να μπαλωθούν.

Δεν ήταν όμως μόνο η γη που άνοιξε κάτω από τα πόδια τους, εκεί στην παραλία στα 150 μέτρα με 200 ρωγμή, μήκους 2 εκατοστών άνοιξε τη μέρα εκείνη στις 14 Μαΐου του 1959. Και μια άλλη παρόμοια στο χωριό Πιτσίδια κοντά. Και βράχοι που έσπασαν από τον σεισμό σ. αυτά τα μέρη και αλλού, όταν χτύπησε με μανία ο εγκέλαδος. Σε ένα σεισμό 6,3 ρίχτερ. Εκείνο που είδαν οι ψαράδες, ήταν μια φωτιά να βγαίνει από την θάλασσα. Αυτή η πύρινη σφαίρα που συνοδεύει όλους τους σεισμούς που τεχνητά ο άνθρωπος φτιάχνει. Αυτή την σφαίρα από ηλεκτρισμό στην ατμόσφαιρα που έφτιαξε για πρώτη φορά στο εργαστήριο του ο Τέσλα, για να πάρουν αργότερα την εφεύρεση του αυτή μαζί με τις άλλες, οι μυστικές υπηρεσίες των Ηνωμένων πολιτειών.

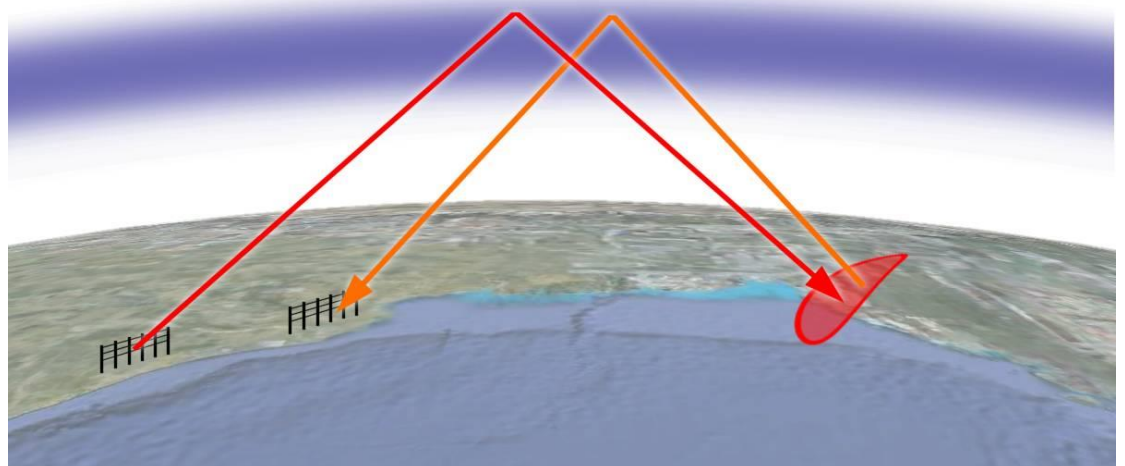
Ήταν σαν να είχε ηλεκτριστεί η ατμόσφαιρα γύρω από τον κόλπο των Μάταλων, χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια καταιγίδα, που θα ηλέκτριζε την ατμόσφαιρα με τρόπο φυσικό. Πως όμως ηλεκτρίστηκε η ατμόσφαιρα; Γιατί είχε ηλεκτριστεί προηγουμένως η γη από τα μικροκύματα ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας που τα ονομάζουν ELF, τα οποία μπορούν να αλλάξουν το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο μιας περιοχής, προκαλώντας σεισμούς.

Και την περίοδο εκείνη στην Νατοϊκή βάση της Νέας Μάκρης δοκίμαζαν τα μικροκύματα ELF. Και τα δοκίμασαν για να πετύχουν να κάνουν σεισμό. Φυσικά αναφέρονται οι δοκιμές των ELF και δεν αναφέρεται η περιοχή ή οι περιοχές που γινόταν. Αλλά το συμπεραίνουμε από την μαρτυρία των ψαράδων, που αν και αγράμματοι πιθανώς, τα μάτια τους δεν μπορούσαν να τους γελάσουν σε ένα τέτοιο μεγάλο γεγονός, καθώς οι θερμικές σφαίρες πλάσματος εμφανίζονται μόνο σε περιπτώσεις όπου ο σεισμός έχει προκληθεί με τρόπο τεχνητό.

Στην Νέα Μάκρη, εκτός από την Αμερικανική βάση υπήρχε και μια ακόμα γειτονική υπόγεια στις δυτικές υπώρειες της Πεντέλης, η οποία ήταν αμιγώς βάση του NATO, αν και επισήμως ανήκε στο ελληνικό πολεμικό ναυτικό. Και ενώ είχε απαλλοτριωθεί από το 1958, για να εγκατασταθεί το Β' παράρτημα αποθήκης εθνικών κειμηλίων Αθηνών, αυτό δεν έγινε, και έγινε μια υπόγεια βάση τηλεπικοινωνιών. Την ίδια χρονιά το αμερικανικό ναυτικό ξεκίνησε την έρευνα για τα μικροκύματα ELF. Η υπόγεια αυτή βάση λειτουργούσε σε συνεργασία με εκείνη της Νέας Μάκρης. Και κάθε έρευνα στηρίζεται στο πείραμα και την παρατήρηση. Και μάλιστα το 1983 χαρακτηρίστηκε με προεδρικό διάταγμα της ελληνικής προεδρίας η περιοχή σαν ναυτικό οχυρό. Και λειτουργούσε μάλιστα ιονοσφαιρικό ινστιτούτο εκεί μέχρι το 1995, που μετεγκαταστάθηκε αλλού. Και θα δούμε πως με ραντάρ

χρησιμοποιήθηκε η ιονόσφαιρα για τα πειράματα αυτά. Τελικά η περιοχή αποδόθηκε στον δήμο Βριλησίων μόλις το 2004, αντί για το 1958.

Ήδη το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ, είχε αναπτύξει ένα ραντάρ που το ονόμαζαν ΟΤΗ (ΟΘ) και δούλευε με μικροκύματα και μπορούσε αντανακλώντας την ακτίνα του να έχει εμβέλεια πολύ μεγαλύτερη από αυτήν των κοινών ραντάρ. Αυτό το ραντάρ κατασκευάστηκε στις δεκαετίες 1950 και 1960 εν μέσω του ψυχρού πολέμου. Στέλνοντας την ηλεκτρομαγνητική ακτίνα του εκατοντάδες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Και το 1959, ήταν η μόνη τεχνολογία μικροκυμάτων, καθώς δεν λειτουργούσαν ακόμα το HAARP και το DEW (δες το τρίτο βιβλίο μου με τίτλο : ΟΔΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΥ) και χτυπώντας στα ανώτερα τμήματα της ατμόσφαιρας, στην ιονόσφαιρα, μπορούσε να ακτινοβολήσει την γη κάτω από τα Μάταλα και να προκαλέσει τον σεισμό.

Ιδού πως λειτουργεί το ΟΤΗ. Στέλνει την ακτίνα του στην ιονόσφαιρα και από εκεί διαθλάται και πέφτει πάνω στον

στόχο του. Βάλτε στην μία άκρη δεξιά την βάση της Νέας Μάκρης και στην άλλη άκρη αριστερά τα Μάταλα.

Αλήθεια γιατί λίγα χρόνια μετά η αμερικανική κυβέρνηση την δεκαετία του 1970, πίεζε την Ελλάδα για να κλείσουν οι σπηλιές στα Μάταλα, με την δικαιολογία ότι εκεί κατέφευγαν Αμερικανοί φυγάδες στρατιώτες. Για να τους τιμωρήσει, ή για να μην πέσει σε λάθος αυτιά καμιά περίεργη ιστορία για αυτόν τον σεισμό στην περιοχή;....

Σε πολλά χωριά του νομού Ηρακλείου η δράση λίγα χρόνια πριν του Ναζί Σούμπερτ (δες ΟΔΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΥ) οι εκτελέσεις και τα βασανιστήρια, είχαν ευαισθητοποιήσει το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο ως προς την καμπυλότητα του. Η δράση αυτού του Ναζί συνεχίστηκε στα χωριά του νομού Θεσσαλονίκης μετά. Το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο που δημιούργησε ο πόνος και ο θάνατος των θυμάτων του, ήταν παρόμοιος με αυτόν που δημιούργησε στο Ηράκλειο, δημιουργώντας δύο «δίδυμα» θα λέγαμε ηλεκτρομαγνητικές περιοχές που θα καμπυλώνονταν με παρόμοιο τρόπο. Και προφανώς σε αυτήν την ιδιαιτερότητα βασίστηκαν και πάλι οι Αμερικανοί, για να δοκιμάσουν το άλλο τους σεισμικό και όχι μόνο όπλο το DEW, το διαστημικό όπλο που μπορεί να χτυπά από το διάστημα και να κάνει σεισμούς και να ανάβει φωτιές, όπως είναι πολύ πιθανόν να έγινε και στο Μάτι το 2018. Με φλόγες ψηλές, που πετιούνται από το πουθενά ψηλές και θεόρατες. Αυτό το σεισμικό όπλο ξεσήκωσε το προϋπάρχον ρήγμα στο χωριό Στίβος, ανάμεσα στις λίμνες Λαγκαδά και Βόλβη, στην Θεσσαλονίκη το 1978 και έδωσε τον σεισμό των 7,3 ρίχτερ (όπως αποκαλύπτει με έγγραφο της η ίδια η CIA που βρήκα στο διαδίκτυο το 2008, 30 χρόνια μετά. Ατυχώς το έγγραφο δεν υπάρχει πια ούτε στο διαδίκτυο, ούτε στα χέρια μου, μετά τον εμπρησμό του πατρικού σπιτιού μου το 2015).

Και ο σεισμός αυτός εμφάνισε στην περιοχή του Θερμαϊκού κόλπου μια θερμική σφαίρα πλάσματος λίγα λεπτά πριν τη δόνηση, και ρευστοποίησε σύμφωνα με την θεωρία της σχετικότητας και την καμπυλότητα του ηλεκτρομαγνητικού πεδίου τα θεμέλια της πολυκατοικίας που είχε χτιστεί στη θέση του αιμορραγώντα λίθου, και ήταν η πολυκατοικία που κατέρρευσε στη Θεσσαλονίκη, τότε, λίγα μέτρα μακριά από το πατρικό μου σπίτι.

(Βλέπε παράρτημα 2 στο τέλος του βιβλίου αυτού)

Πόσο τυχαίο μπορεί να ήταν αυτό; Δύο όπλα ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας, να δοκιμάστηκαν στον ελληνικό χώρο; Και το DEW να ακτινοβολεί από το διάστημα; Είναι κάτι μοναδικό η διασύνδεση της Θεσσαλονίκης και του Ηράκλειου, εξαιτίας της δράσης του Γερμανού Σούμπερτ.

Το σύνολο των κεραιών του ΟΤΗ , που εκπέμπει την ηλεκτρομαγνητική ακτίνα που είδαμε στην προηγούμενη εικόνα.

Όλη αυτή η δημιουργία στην βάση αυτή συμπλήρωσε και τις δοκιμές των χωροχρονικών ταξιδιών του πειράματος της Φιλαδέλφειας. Διότι κατάφεραν να ταξιδέψουν από τη βάση της Νέας Μάκρης, στην αρχαία περίοδο των Περσικών πολέμων, και να καθορίσουν τη νίκη στον Μαραθώνα με πολεμικά μέσα τεχνολογίας άγνωστης για τα αρχαία χρόνια, και καταγράφηκε στην αρχαιότητα, για έναν πολεμιστή, που εμφανίστηκε από το πουθενά και σήμερα θα τον λέγαμε υπέρ ήρωα βοηθώντας τους Αθηναίους στην μάχη τους με τους Πέρσες. Το μόνο για το οποίο δεν βρήκα στοιχεία, είναι αν το σημείο Β, της μάχης εναντίον των Περσών που διπλώνοντας το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο «προσγειώθηκαν», αν επρόκειτο για τυχαία επιλογή ή εσκεμμένη. Με προβληματίζει όμως ότι είχαν μαζί τους όπλα, που οι αρχαίοι μας τα είδαν σαν άγνωστα για την εποχή τους όπλα. Από την άλλη ναυτική βάση ήταν όπλα είχε. Ήταν λοιπόν ένα πολύ μεγάλο επίτευγμα αυτό και μια καθαρά παρέμβαση στην έκβαση της Ιστορίας. Είναι μια καταγεγραμμένη επέμβαση, που δεν ξέρουμε πως θα είχε αλλιώς εξελιχθεί η ιστορία, αν δεν είχαν νικήσει σε εκείνη την μάχη οι Αθηναίοι.

Όμως αυτά τα ELF κύματα μπορούν να τροποποιήσουν και τις βιολογικές λειτουργίες ενός ανθρώπου. Τα πειράματα κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου και από Αμερικανούς και από Σοβιετικούς, που κατέληγαν να επηρεάζουν την εγκεφαλική λειτουργία, όχι μόνο βέβαια με αυτά τα ραδιοκύματα, αλλά και με άλλα μέσα. Επίσης αυτά, μπορούσαν να προκαλέσουν μέχρι και καρδιακή ανακοπή απομακρυσμένα σε άνθρωπο. Είναι η τεχνολογία ελέγχου των ανθρώπων που αναπτύχθηκε τότε και σήμερα λειτουργεί. Κι έτσι δεν ήταν μόνο οι αριστερές πεποιθήσεις και το κυνηγητό των αριστερών, όπου και σε όποια κλίμακα συνέβη, ούτε μόνο η ομοφυλοφιλία και η μη αποδοχή αυτής, που έδωσε την

τρομοκρατία, αλλά και η μεταβολή του ανθρωπίνου εγκεφάλου εξαιτίας της επίδρασης των ELF. Ο παγκόσμιος οργανισμός υγείας το αρνείται, διότι οι μασόνοι που τα κάνουν αυτά, δεν θα άφηναν να μαθευτεί από επίσημα χείλη η αλήθεια. Τότε και το ηλεκτρικό ρεύμα θα ήταν επικίνδυνο, και πολύ περισσότερο κάθε ηλεκτρονική συσκευή, κάθε ρούτερ, κινητό τηλέφωνο και τάμπλετ και όλα αυτά που μας κυκλώνουν. Το θέμα είναι ότι στις εκπομπές αυτές των μικροκυμάτων, έχουμε τόνους εκπομπών τέτοιων μικροκυμάτων, διότι παντού βλέπουμε συμπλέγματα κεραιών που το καθένα εκπέμπει και μια τέτοια ακτίνα, άρα μιλάμε για δεκάδες εκπομπές από το κάθε σύστημα ή ραντάρ. Μαζική εκπομπή και μαζική βλάβη.

Αυτό σημαίνει ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να ξυπνάει με μεγαλύτερη εγκεφαλική βλάβη κάθε μέρα, καθώς αυτές οι εκπομπές δεν σταματούν. Και κάθε μέρα δίνουν και νέες δόσεις βλάβης. Φυσικά οι βλάβες αυτές δεν γίνονται άμεσα αντιληπτές, παρά μόνο όταν έχει περάσει αρκετός καιρός με συνεχή έκθεση του ανθρώπου σε τέτοιες εκπομπές.

Αναρωτιέμαι αν ο σύγχρονος κόσμος που όλοι λέμε ότι δεν πάει καλά είναι και εξαιτίας αυτού. Αν τρελαίνει τους ανθρώπους, έτσι απλά και συμπεριφέρονται παράξενα. Το πρόγραμμα ελέγχου των ανθρώπων έχει πετύχει. Και γι' αυτό το λόγο η κακία έχει εξαπλωθεί. Ο ανθρωπίνος εγκέφαλος είναι αλλοιωμένος.

Ότι τα μικροκύματα είναι σκέτη ραδιενέργεια, και η ραδιενέργεια είναι η απόρροια μιας ηλεκτρομαγνητικής δράσης και η ταυτόχρονη ύπαρξή της, και έτσι μέσω των μικροκυμάτων αυτών μπορούμε να ταξιδεύουμε στο χωροχρόνο, υπό κάποιες συνθήκες, μπορούμε να το σκεφτούμε από τους φούρνους μικροκυμάτων. Ζεσταίνουν το φαγητό σε λίγο χρόνο, τροποποιώντας την μοριακή δομή του

φαγητού, όπως ακριβώς κάνει και η ραδιενέργεια. Τροποποιεί την μοριακή δομή της φύσης και του ανθρώπινου σώματος. Βέβαια ένας φούρνος μικροκυμάτων δεν μπορεί να ανοίξει τρύπα στο χωροχρόνο. Όπως άλλωστε ούτε ένα ρούτερ ή ένα κινητό τηλέφωνο. Απλά μπορούμε να σκεφτούμε, μέσω αυτής της λειτουργίας, ότι έτσι είναι πράγματι αυτή η τεχνολογία. Είναι ότι αναπτύχθηκε και χρησιμοποιήθηκε από τα γνωστά πειράματα Τέσλα.

Και καλά ως εδώ. 20^{ος} αιώνας και τεχνολογική επανάσταση και ανάπτυξη κάθε μορφής τεχνολογίας. Όμως διαβάζουμε πως αναπτύχθηκαν ήχοι και νέφη από αρχαίο ναό στην Ελευσίνα, που κατέστρεψαν τα περσικά πλοία και βοήθησαν να κερδηθεί η μάχη της Σαλαμίνας. Ο Ηρόδοτος αναφέρει για μεγάλο φως, τις λάμπεις ενός ηλεκτρομαγνητικού πεδίου που καμπυλώνεται, και την φωτοχυσία που δημιουργείται, και για ένοπλους πολεμιστές που παρουσιάστηκαν σαν φαντάσματα. Μια ιπτάμενη μηχανή, σύμφωνα με τον Πausανία, η οποία βούλιαζε τα περσικά πλοία. Στην πραγματικότητα χανόταν αυτά μέσα στην χωροχρονική δύνη του που είχε δημιουργηθεί. Την οποία δημιούργησαν οι αρχαίοι Ελευσίνιοι ιερείς, και αυτά ήταν τα Ελευσίνια μυστήρια. 2.500 χρόνια πριν τον Αλβέρτο Αϊνστάϊν, που λέγεται πως εμπνεύστηκε από την εργασία του σύγχρονου του Έλληνα μαθηματικού Κωνσταντίνου Καραθεοδωρή, μια συνέχεια των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων οι οποίοι γνώριζαν τον τρόπο πως να ενεργοποιήσουν τα φυσικά ηλεκτρομαγνητικά πεδία, που ήξεραν πως υπήρχαν, και τόσες χιλιάδες χρόνια πριν τον Τέσλα, και άνοιγαν τρύπα στον χωροχρόνο. Έτσι παρουσιάστηκαν πολεμιστές από το πουθενά, καθώς η σκουληκότρυπα που δημιούργησαν τους έβγαλε σε άλλη εποχή, με πολεμιστές με προηγμένη τεχνολογία, στην περίπτωση της μάχης του Μαραθώνα και γενικά με ιπτάμενους πολεμιστές, όπως περιγράφεται στην ναυμαχία της Σαλαμίνας και με την δημιουργία ήχων και σύννεφων, τα οποία είναι και αυτά χαρακτηριστικά όταν ένα

ηλεκτρομαγνητικό πεδίο καμπυλώνεται. Και ο ελλαδικός χώρος είναι γεμάτος από τέτοια πεδία. Αυτά λοιπόν ήταν τα Ελευσίνια μυστήρια, η γνώση των ιερέων εκείνων πως να δρουν πάνω στον χώρο και τον χρόνο. Μαζί με τη μελέτη του ατόμου από τον Δημόκριτο, αποδεικνύουν ότι οι αρχαίοι μας τα είχαν βρει όλα όσα «ανακαλύφθηκαν» τον 21^ο αιώνα, χρονομηχανές, ατομική ενέργεια, μόνοι τους ή και υποβοηθούμενοι από άλλους συμπαντικούς πολιτισμούς. Όπως και στον χώρο του Λαβύρινθου του Μινώταυρου, που ξέρουμε ότι πρόκειται για μια ενεργειακή πύλη, θεωρούνταν ότι ήταν η κάθοδος και άνοδος από τον κάτω κόσμο στον άνω, σαν ένα είδος ανάστασης, έτσι και ο ναός της Δήμητρας στην Ελευσίνα, όπου τελούνταν αυτά τα μυστήρια, ήταν ο χώρος αυτής της ίδια ανόδου και καθόδου από τον κάτω κόσμο, με τον συμβολισμό μάλιστα της Περσεφόνης, που ανέβαινε και κατέβαινε στον Άδη. Αυτός ο μύθος δημιουργήθηκε δηλαδή για να εξηγήσει την ανάβαση από τον κόσμο των νεκρών, δηλαδή το σχετικό παρελθόν, στον κόσμο των ζωντανών, στο σχετικό παρόν, εκεί δηλαδή, σε εκείνα τα μέρη, στην Αγία Ειρήνη στα Σπήλια (στην σπηλιά του Λαβύρινθου) και στο ναό της Δήμητρας στην Ελευσίνα, η δίπλωση του ηλεκτρομαγνητικού πεδίου επέτρεπε την επικοινωνία ανάμεσα σε χωροχρονικές στιγμές του παρόντος και του παρελθόντος. Και τα κρατούσαν καλά κρυμμένα μυστικά, γιατί γνώριζαν την δύναμη, αλλά και την επικινδυνότητα να χειρίζεται κάποιος την δύναμη του σύμπαντος. Να αλλάζει την έκβαση μιας μάχης, άρα και την πορεία της ιστορίας, να προκαλεί σεισμούς και καταστροφές, να χειρίζεται την ίδια τη φύση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Κι έτσι εκστατικοί οι απλοί άνθρωποι, όσοι δεν ήταν μυημένοι στα αρχαία μυστήρια και στη σύγχρονη επιστημονική δυνατότητα των χρονομηχανών, μπροστά σε κάθε θαύμα της φύσης, και σε κάθε φυσική καταστροφή ενώνονταν για λίγο επηρεασμένοι από την δύναμη αυτή.

Μέχρι τον επόμενο χωρισμό, μέχρι τον επόμενο σεισμό. Κι ήταν λες κι η μια πλάκα γης, εκεί μέσα στο υπέδαφος, στα έγκατα που λένε, να έτριβε την άλλη, να έσπαζε και να έπεφτε βαθιά μέσα στη λάβα του πυρήνα, γιατί είχε θυμώσει που δεν φίλιωναν οι άνθρωποι. Που δεν είχαν μάθει ακόμα πως να ζούνε όλοι μαζί. Χωρίς να μαλώνουν.

Γιατί όμως; Ήταν η ιδεολογία της μοιρασιάς, η ζήλια για εκείνους που είχαν περισσότερα λεφτά; Γιατί μάλωναν οι άνθρωποι;

Γιατί ίσως αγαπούσαν άλλους άντρες, αντί για γυναίκες και η κοινωνία τους μισούσε γι αυτό. Κι έγινε το μίσος προς τους εχθρούς, μίσος προς την κοινωνία. Λες κι ο σκοτωμός μπορούσε ν' αλλάξει την κοινωνία. Κι όταν μια μέρα θα γινόταν αυτή η αλλαγή, θα υπήρχε ευτυχία;

Ήταν λοιπόν η περιφρόνηση προς τις γυναίκες, γιατί δεν έχουν πέος, άρα και υστερούν που οδήγησε στον μισογυνισμό και στην ομοφυλοφιλία; Που έκανε όλους εκείνους να αντιστέκονται στον κατακτητή, αρχηγοί και κυρίαρχοι όχι μόνο πάνω στη γη, αλλά και αφέντες στη γυναίκα; Γιατί κάπως έτσι μπορεί να εξηγηθεί, που όταν τέλειωσε όλο αυτό το κακό του πολέμου, οι πρώην αντιστασιακοί μετατράπηκαν σε τρομοκράτες. Σε συνδυασμό με την μη αποδοχή της

ομοφυλοφιλίας εκείνη την εποχή στην κοινωνία, την οποία ήθελαν να φτιάξουν έτσι όπως την θεωρούσαν σωστή. Με σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ των ανδρών, όπως στην αρχαιότητα και ταπείνωση των γυναικών. Τις οποίες χρησιμοποιούσαν ως όργανα αναπαραγωγής και για να βγάζουν την ώρα της σεξουαλικής πράξης την κυριαρχία επάνω τους. Μαζί με ένα ένοχο συναίσθημα ευχαρίστησης. Διότι από τα αρχαία χρόνια και σε κάθε πολιτισμό, το σμίξιμο του αρσενικού με το θηλυκό αποτελεί την ολοκλήρωση του κόσμου. Την εναρμόνιση. Αλλά η περιφρόνηση απέναντι στο γυναικείο φύλο, δημιουργεί ενοχικά συναισθήματα απέναντι σε αυτήν την ευχαρίστηση και σπρώχνει ακόμα περισσότερο στην ομοφυλοφιλία. Όπου εκεί έρχεται η ενοχική αντιμετώπιση της κοινωνίας που δεν άφηνε τον άνθρωπο να χαρεί πραγματικά την συνεύρεση με άντρα ή γυναίκα. Αυτοί οι άνθρωποι ζούσαν σε μια φυλακή, κρύβοντας τις επιθυμίες τους. Και γι αυτό η καταπίεση απέναντι στις γυναίκες συνεχιζόταν, για να βγάλουν έτσι την ενοχή που αισθανόταν πηγαίνοντας μαζί τους.

Να εκδικηθούν και να αλλάξουν την κοινωνία. Έτσι ξεκίνησαν αρχικά με την εκδίκηση προς τους συνεργάτες των Γερμανών. Όταν ελευθερώθηκε η Κρήτη, ένα βήμα ήταν οι ζωοκλοπές.

-Μανούσο μην πας.....

Κραυγή ήταν και αγωνία. Πόνος ήταν της γυναίκας μέσα στη νύχτα. Τα μάτια του άντρα που έβαλε βιαστικά το παντελόνι του και ξεκρέμασε την καραμπίνα από τον τοίχο, καθρεφτιζόταν το σκοτάδι της νύχτας.

Από το παράθυρο έξω φάνηκε το φως της λάμπας, που άναψε στο μεταξύ η γυναίκα.

-Γρήγορα, μας πήραν χαμπάρι.

Κάτω από το σπίτι, δίπλα στο μαντρί, δυο μαύρες σκιές κινούνταν.

-Φως άναψαν, ψιθύρισε η μια στην άλλη. Τα σκυλιά.

-Θα πάω γυναίκα να δω, δεν ακούς τα σκυλιά; Κάτι γίνεται.

-Φοβάμαι.

-Το βιός γυναίκα, τα πρόβατα.

-Κι αν είναι λύκοι.

-Θα τους σκοτώσω.

-Πρόσεχε μόνο.

Δεν ήταν λύκοι ζώα, του κακού χαμού ανθρώπινοι λύκοι ήταν, που έκλεβαν πρόβατα από το κοπάδι στο μαντρί δίπλα στο σπίτι. Πάνω στο βουνό. Κι ο βοσκός, ο Μανούσος σαν πρόβαλε, τον πυροβόλησαν. Τον πυροβόλησαν και τον σκότωσαν, για να του κλέψουν πρόβατα.

Κραυγή μεγάλη πόνου ακούστηκε από το σπίτι, όταν έτρεξε η γυναίκα του και τον βρήκε νεκρό.

-Την ίδια τύχη θα έχουν όλοι όσοι έχουν να ζήσουν και να ζήσουν καλά, είπαν οι σκιές όταν ροβολούσαν κάτω την πλαγιά.

Άντρες δυνατοί και ψυχωμένοι, αντρειωμένοι που λένε και οδηγούσαν τα αρνιά σε κάτι σπηλιές. Σε βαθιά σπιλώματα μέσα, που έμοιαζαν σαν αποθήκες τα έκρυψαν, και εκεί έγινε το νέο τους κατάλυμα. Από εκεί έσφαξαν από ένα αρνί και το έβαλαν μέσα σ. ένα σάκο και το ζαλώθηκαν στον ώμο για να το κατεβάσουν ίσαμε με το πιο κοντινό χωριό. Να το κρύψουν κάποιες ώρες, να μην το βρουν οι χωροφύλακες, αν έψαχναν κι ύστερα να το βράζουν ή να το ψήσουν και να το φάνε και να το μοιράσουν κιόλας. Σε κείνους που δεν είχανε να φάνε, που

έτρωγαν ότι έβρισκαν και περίμεναν αυτό τον τρόπο για να στυλωθούν.

Το νησί που είχε γίνει ένα με την Ελλάδα, αλλά το είχε ξεχάσει η πατρίδα; Δεν υπήρχαν αρκετά χρήματα για να δώσουν, και απλά ακόμα η πολιτεία δεν είχε συνέρθει από τον πόλεμο την κατοχή και τον εμφύλιο.

Μια ζωή, δυο, χαμένες για να χορτάσουν κάποιοι άλλοι. Κι η γυναίκα του Μανούσου έμεινε να θρηνεί πάνω από το κουφάρι του άντρα της, και να σκέφτεται τι θα απογίνει κι αυτή και τα παιδιά τους, χωρίς τον άντρα -πατέρα. Χωρίς αυτόν που τους έθρεφε. Κι έμεινε να τον κρατάει νεκρό στην αγκαλιά της και να καταριέται τους ζωοκλέφτες, να τους πιάσουν, να τους δέσουν και να τους αφορίσει κι από πάνω ο παπάς. Είχε κι η θρησκεία προσαρμοστεί στις περιστάσεις κι υπήρχαν τέτοιες ευχές που ξεστόμιζαν ιερείς και πιστοί που έμοιαζαν περισσότερο με κατάρες, σαν να ήθελαν να εκδικηθούν ανακουφίζοντας με λόγια την ψυχή του αδικημένου.

Έτσι ξεκίνησαν. Φτωχοί και ομοφυλόφιλοι και παλιοί οπαδοί των Βενιζέλων, που έτσι το έφεραν οι καταστάσεις. Έκαναν κλοπές σ. αυτούς που θεωρούσαν δεξιούς και πλούσιους. Προσπαθώντας να επαναφέρουν τις ισορροπίες, να εκδικηθούν την καταπιεστική κοινωνία, για την κοροϊδία, όλων όσων φαινότανε θηλυπρεπείς. Στις δεκαετίες μέσα του 1950 και 1960, στα χωριά του Ηρακλείου, οργανώθηκαν για πρώτη φορά κατά πως φαίνεται οι αριστεροί. Για να βρούμε μετά την συμμετοχή τους, την συμμετοχή Κρητικών σε τρομοκρατικές ενέργειες.

Είπαν πως ήταν ένα είδος αντίστασης. Στα ίδια όμως μέρη του Ρεθύμνου και του Ηρακλείου, που και σήμερα, που έχουμε

δημοκρατία, αυτή η ιδιότυπη αντίσταση-επανάσταση-τρομοκρατία συνεχίζεται.

Ο μίτος της Αριάδνης από το λαβύρινθο ξεκίνησε σαν μία ενεργειακή κόκκινη κλωστή που παρέσυρε μέσα στη δίνη της τα χωριά στο κέντρο του νομού Ηρακλείου και μέσα σε αυτήν τη δίνη έγιναν θρύψαλα τα τηλεγραφόξυλα τότε, θρύψαλα παρόμοια με το όνομα του χωριού που τα φιλοξενούσε, ρυτιδιασμένα, καμένα κάτω από τον καυτό ήλιο του καλοκαιριού, μαυρισμένα από το χρόνο κουφάρια δέντρων που κάποτε φιλοξενούσαν επάνω τους το πράσινο και τη ζωή, φυλλώματα και φωλιές πουλιών που όταν τα έκοψαν οι άνθρωποι για να τα χρησιμοποιήσουν, αποχωρίστηκαν από τα φύλλα τους, τα κλαδιά τους και καταστράφηκαν οι φωλιές, τα σπίτια των πουλιών που φωλιάζουν εκεί θυσία κι αυτά στην επικοινωνία του ανθρώπου και έγιναν τηλεγραφόξυλα για να φιλοξενήσουν πάνω τους τα σύρματα της εταιρείας των επικοινωνιών της χώρας, την κρατική εταιρία με τα τηλέφωνα και φιλοξενούσαν τώρα ένα άλλο είδος «ζωής», τα τηλέφωνα και τα τηλεγραφήματα των ανθρώπων και ανάμεσά τους δεν υπήρχαν εκείνα πια τα συμπλέγματα από χορταράκια, κλαδάκια, ξυλαράκια, που με τόση τέχνη μετέτρεπαν σε φωλιά και σπίτια τους τα πουλιά. Τώρα πια πάνω στους αποψιλωμένους κορμούς δέντρων υπήρχαν ορθογώνια σύρματα παράλληλα τοποθετημένα το ένα με το άλλο και κώνοι συνδέσεων ανάμεσα τους που μετέφεραν τη φωνή του ανθρώπου από το ένα συρμάτινο τηλέφωνο στο άλλο, επικοινωνία ανθρώπινη, μεταφέροντας τα νέα της μιας οικογένειας στην άλλη, τα νέα του χωριού, τα νέα της περιφέρειας ικανοποιώντας την περιέργεια του ανθρώπου για μάθηση και για κουτσομπολιό.

Και μαζί και εκείνη την επικοινωνία όπου χρειαζόταν για τις ανάγκες του κάθε τόπου, για τα οικονομικές, κοινωνικές και

ανθρώπινες ανάγκες, ιατρικές ανάγκες και ότι άλλο η τότε σύγχρονη τεχνολογία των τηλεφώνων μπορούσε να μεταφέρει μειώνοντας το χρόνο που παλιά χρειαζόταν για να μεταδοθούν οι πληροφορίες από το ένα σημείο στο άλλο.

Την εποχή εκείνη, πριν 50 και χρόνια, για ακόμα μία φορά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας είχαν αλλάξει και είχε επιβληθεί στρατιωτική δικτατορία και οι πληροφορίες μεταβιβάζονταν περιορισμένες καθώς οι άνθρωποι φοβόντουσαν να μιλήσουν ελεύθερα για ακόμα μία φορά, μόνο που για ακόμα μία φορά ο εχθρός δεν ήταν ξένος αλλά Έλληνας γιατί εχθρό θεώρησαν τα πολιτικά πράγματα αυτούς που πλησίασαν τα τηλεγραφόξυλα μία ζεστή νύχτα του Αυγούστου.

Είχαν πρωτύτερα συγκεντρωθεί σε ένα από εκείνα τα χωριά της επαρχίας της ορεινής που εκτός από τυριά, παράγει και τρομοκράτες σήμερα, την ιστορική εκείνη μέρα, την επέτειο του άλλου σηκωμού, του 1940, σ. εκείνο το μέρος που λεγόταν Αγίασμα, για να αποφασίσουν πως θα αντιστεκόταν στη δικτατορία. Η μία από τις δύο δράσεις που αποφασίστηκαν ήταν, σε άμεση συνάφεια και συνενοχή με τα άλλα χωριά στο κέντρο του Ηρακλείου, αποφάσισαν να διακόψουν σε ορισμένα μέρη τις τηλεπικοινωνίες.

Σα σκιές σύρθηκαν γύρω από τους κορμούς τους παλιούς οι άνθρωποι και μετά από κάποια ώρα έπεσαν τα τηλεγραφόξυλα κάτω τα σύρματα τους μπερδεύτηκαν και γκρεμίστηκαν κάτω και έσπασαν και έπαψαν πια να είναι το κανάλι της μετάδοσης των πληροφοριών των ανθρώπων. Και σε άλλα χωριά έγιναν παρόμοιες ενέργειες στις τηλεπικοινωνίες. Αλλά στο Θρύψαλο κάποιος μέσα από την οργάνωση τους πρόδωσε στην αστυνομία. Κάποτε έδιναν την προδοσία ραμμένη μέσα σε τσαρούχια των παραγίων επί τουρκοκρατίας. Και σ. αυτή την περίπτωση κάποιος που ήταν

παρών στη συζήτηση που έγινε, ο οποίος αναφέρεται ότι με εντολή προφανώς του ενός από τα μέλη, έδωσε τα ονόματα και την δράση των υπολοίπων στην αστυνομία. Αυτό το μέλος που έδωσε την εντολή για την προδοσία, αποτέλεσε συγγενικό πρόσωπο ενός ανθρώπου που ανέβηκε ψηλά στα αξιώματα της χώρας και ο ίδιος αν και καταδικάστηκε δεν τιμωρήθηκε ποτέ από το καθεστώς της δικτατορίας. Όσο για εκείνον που πήρε την εντολή και πρόδωσε τους υπόλοιπους, έγινε μετά γνωστός χουντικός. Και έτσι συνελήφθησαν αυτοί που έριξαν κάτω έναν στύλο του ΟΤΕ εκεί.

Σαν αντίδραση προς το δικτατορικό καθεστώς που είχε επιβληθεί έγινε η διακοπή των επικοινωνιών τότε και κάποιον πιθανόν πληροφοριών που δεν ήθελαν και δεν έπρεπε να μεταδοθούν για να διασφαλιστεί η αντίσταση και στα άλλα μέρη ή ακόμα και σαν επίδειξη δύναμης και αντίδρασης απέναντι στη δικτατορία. Και στο δικαστήριο που έγινε όταν συνέλαβαν τους σαμποτέρ ρωτούσαν οι δικαστές, ότι αφού η εντολή που τους έδωσε ο αρχηγός τους, ήταν να χαλάσουν μόνο τα σύρματα γιατί έριξαν κάτω ολόκληρο τον στύλο του ΟΤΕ. Γέλασαν όλοι στην απάντηση που ακούστηκε από τον έναν ότι λόγω ηλικίας δεν μπορούσε να σκαρφαλώσει και να κόψει μόνον τα σύρματα και έτσι έριξαν κάτω ολόκληρο τον παλιό κορμό δέντρου. Αυτός ο παλιός αρχηγός της οργάνωσης, πολλά χρόνια μετά, σε ένα άλλο δικαστήριο βρέθηκε να καταθέτει υπέρ ενός που είχε προσαχθεί με την κατηγορία ότι ήταν τρομοκράτης, μπλεγμένος στην πιο μακροχρόνια και την πιο γνωστή τρομοκρατική οργάνωση της χώρας.

Στο χρόνο πίσω, ήταν Αύγουστος του 1967, όταν χάθηκε το χαμόγελο στα πρόσωπα των ανθρώπων με τα κοντά μαλλιά και τα πυκνά γένια στην Κρήτη, εκείνες τις μέρες του Αυγούστου στην είδηση ότι συνελήφθησαν για σαμποτάζ στους στύλους

του ΟΤΕ και οι άνθρωποι κρύφτηκαν και δεν βγήκαν στα καφενεία να πιούμε καφέ για να μην τους συλλάβουν και αυτούς. Γιατί δεν ήταν μόνο σε ένα χωριό, αλλά και σε άλλα που έκοψαν τις επικοινωνίες.

Κι αργότερα στις 5 Νοεμβρίου του 1967 όσοι δεν είχαν συλληφθεί έριξαν βόμβες και προκηρύξεις στο Ηράκλειο. Η μία αναφέρεται ότι την έριξαν κοντά στο παλιό τουριστικό μοτέλ του Ξένιου Δία. Γιατί ο δημιουργός των ξενοδοχείων αυτών παραιτήθηκε από τη διευθυντική θέση που είχε, όταν ξεκίνησε η δικτατορία. Θέλησαν λοιπόν να δηλώσουν το εδώ είμαστε για να αντισταθούμε. Στις 5 Νοεμβρίου. Την ημέρα που στην Αγγλία γιορτάζουν μια άλλη επανάσταση. Εκείνη του Γκι Φωκς, που θέλησε να ανατινάξει το Αγγλικό Κοινοβούλιο, και που η μορφή του έγινε μάσκα προσώπου για να χρησιμοποιείται σήμερα από τους τρομοκράτες του διαδικτύου, τους κυβερνοτρομοκράτες. Πόση σχέση μπορεί να είχαν εκείνοι της 5^{ης} Νοεμβρίου με τους σημερινούς τρομοκράτες; Ήταν οι «πρόσφυγες» που έφυγαν από τα αριστερά χαρακτηρισμένα χωριά του Ηρακλείου για τη Θεσσαλονίκη, που έσμιγαν με τους πόντιους, καθώς είχαν κοινά χαρακτηριστικά. Οι πόντιοι της Θεσσαλονίκης, που καταθέτω ως προσωπική μου μαρτυρία, πως οι περισσότεροι ανήκουν στη νέα αυτή μορφή τρομοκρατίας, την κυβερνοτρομοκρατία.

Έσβηνε το χαμόγελο στων ανθρώπων τα πρόσωπα, γιατί πολύ απλά πάντοτε αλληλοσκοτώνονταν γιατί δεν γινόταν αλλιώς. Κι ακόμα κι όταν είχε έρθει ξανά πια η δημοκρατία..... Κι όμως συνέχισαν να αλληλοεξοντώνονταν. Αναρωτιέμαι αν ποτέ δοκίμασαν να κάνουν αλλιώς. Το δοκίμασαν ποτέ; Μια επίπλαστη εικόνα ειρήνης, κι από κάτω εχθροπραξίες παντού. Στις οικογένειες, στις γειτονιές, στην κοινωνία. Παντού.....

Η τρομοκρατία ξεκίνησε από το Ηράκλειο, και εξαπλώθηκε στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη. Και υπήρξε μετά την

αποκατάσταση της δημοκρατίας, συνεργασία με όλες τις οργανώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Μια παλιά ιστορία οι πόντιοι μαζί με τους κρητικούς, στην ανατολική λεκάνη της Μεσογείου, από τον Εύξεινο πόντο, στα εδάφη του σημερινού Ισραήλ-Παλαιστίνης και μέχρι τη Θεσσαλονίκη. Πάντα μαζί τους βρίσκαμε στις σελίδες της ιστορίας.

Οι Σόλυμοι ήταν αρχαίο ποντιακό φύλλο, εποίκησαν τη γη Χαναάν και αργότερα ήρθαν οι Κρήτες με τον αρχηγό τους, τον αδερφό του Μίνωα και του Ροδάμανδου γύρω στο 1800 π.χ. με 1500 π.χ. και έγιναν οι Φιλισταίοι που νίκησαν και κατέλαβαν τα Σόλυμα.

Έχτισαν ναό στον Σόλυμο Δία, ο οποίος καταστράφηκε και στη θέση του μετά την κατάληψη των εδαφών από τον Δαυίδ, χτίστηκε ο ναός του Σολομώντος.

Ο όρος Σόλυμα προ δηλώνει τη λέξη Θεός.

Οι πόντιοι Σόλυμοι βοήθησαν και την Τροία, άρα βοήθησαν την κρητική αποικία της Τροίας. Τότε με τον τρωικό πόλεμο. Στα εβραϊκά εδάφη ίδρυσαν τα Ιερο-σόλυμα. Μαζί με τους Ισραηλίτες και αργότερα κατακτήθηκαν από τους Κρήτες-Φιλισταίους, άρα και από τότε υπήρχε το μίσος ανάμεσα σε εβραίους και παλαιστίνιους, διότι οι Παλαιστίνιοι είναι απόγονοι των Φιλισταίων.

Η διαφοροποίηση με την περίπτωση της Βενετίας είναι η εξής. Ότι εκεί ήταν αρχαία ποντιακή αποικία, αλλά οι Κρήτες-Τρώες δεν πήγαν σαν κατακτητές, αλλά σαν πρόσφυγες από την Τροία, όταν αυτή καταστράφηκε μετά την τρωική εκστρατεία.....Και καθώς οι πόντιοι είχαν βοηθήσει τους Κρητικούς Τρώες, δέχτηκαν τους πρόσφυγες στην Βενετία. Κι από εκεί οι Τρώες πρόσφυγες του Αινεία, εξαπλώθηκαν στην

Ιταλική χερσόνησο και έγιναν αργότερα η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Κοινή ρίζα με κοινά εθνολογικά χαρακτηριστικά οι πόντιοι και οι Κρητικοί, και φτωχομένα η Θεσσαλονίκη, έφυγαν από τα κόκκινα χωριά του κέντρου του νομού Ηρακλείου για την Θεσσαλονίκη των αριστερών-προσφύγων-ποντίων, μετά το τέλος του εμφυλίου που ακολούθησε τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και συνεργάστηκαν στα πλαίσια των τρομοκρατικών οργανώσεων. Γι' αυτό και σήμερα πολλοί πόντιοι της Θεσσαλονίκης είναι μπλεγμένοι στην τρομοκρατία. Εκτός από φτωχομένα η Θεσσαλονίκη υπήρξε και αριστερομένα και μάνα των κοινωνικών-πολιτικών και οικονομικών επαναστάσεων από τον 4^ο αι μ.Χ. (δες παράρτημα 2).

Ακόμα και στα χρόνια της δεκαετίας του 1970, όπου η οικονομία είχε αρχίσει να στρώνει, μετά την δίνη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου και του εμφυλίου, οι αριστεροί που οργανώθηκαν στην τρομοκρατία δεν το έβλεπαν αυτό. Για εκείνους οι υπόλοιποι παρέμεναν ταξικοί εχθροί. Απλά τους έλεγαν φασίστες την περίοδο της δημοκρατίας και έκαναν αντίσταση. Και έγινε η πτώση της δικτατορίας. Και έγιναν εκλογές και δημοκρατία. Και έπρεπε η αντίσταση να σταματήσει. Είχαμε πια δημοκρατία και τα αριστερά κόμματα συμμετείχαν στις εκλογές και έμπαιναν στη Βουλή. Όμως δεν σταμάτησαν. Λες κι ήταν ο φόβος που κυριαρχούσε ότι αν δεν τους χτυπούσαν και δεν τους εξαφάνιζαν, τα πράγματα θα γινόταν όπως πριν. Όπως τότε με τον εμφύλιο, φτώχεια και διώξεις των αριστερών. Για εκείνους η μεταπολίτευση δεν φώτισε ποτέ την ψυχή τους. Σαν να μην ήρθε ποτέ. Όπως τότε μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, που οι περισσότεροι μεγάλωναν φτωχοί και γινόταν αριστεροί. Παιδάκια με κοντά παντελονάκια, κι όλη την αθωότητα στα μάτια, που έτρεχαν με το ξεροκόμματο στο χέρι, πάνω κάτω, παίζοντας στις αλάνες.

Και τα κοριτσάκια με τα φτηνοφούστανα, τα μπαλωμένα και τις κούκλες στο χέρι, τις φτιαγμένες από κουρέλια. Αλλά με την αθωότητα και την καλοσύνη των μικρών παιδιών. Που χάθηκε αυτή η αθωότητα όταν μεγάλωσαν, ώστε να φτάσουν στο σημείο και βουλευτές ακόμα των αριστερών κομμάτων προερχόμενοι από τον νομό Ηρακλείου, να συνωμοτούν με εκείνους που έβαζαν βόμβες την εποχή εκείνη, μετά την μεταπολίτευση; Που σκοτώναν. Πως φτάνει ένα παιδί μεγαλώνοντας να σκοτώνει;

-Θα μας συλλάβουν κι εμάς, ρωτούσε βουλευτής αριστερού κόμματος του νομού Ηρακλείου στη βουλή, μετά τον πρώτο εκείνο τον μεγάλο εμπρησμό που θα ακολουθούσε στα χρόνια της μεταπολίτευσης, αποδεικνύοντας έμμεσα την εμπλοκή του στα γεγονότα. Μετά τον εμπρησμό του Μινιόν. Μα γιατί να συλλάβουν κάποιον αν δεν ήταν εμπλεκόμενος σε αυτόν τον εμπρησμό;

Κορίτσια με τις κούκλες, γεννημένες από κρητική οικογένεια, που ο πατέρας τους δούλευε στον τομέα των οικονομικών στην Αθήνα. Πως έμπλεξαν με την τρομοκρατία; Με έρωτα η μία, με έναν μπλεγμένο άνδρα σε όλα αυτά. Που τον παντρεύτηκε στο τέλος. Και με δυο ανθρώπους με το ίδιο επίθετο, που έκαναν αντίσταση και έπαθαν στα χρόνια της επταετούς δικτατορίας. Και έναν ακόμα αντάρτη, που σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια του εμφυλίου. Ίσως μακρινοί ή πιο κοντινοί συγγενείς τους να ήταν; Γενικά στην Κρήτη, άνθρωποι με το ίδιο όνομα έχουν προέλευση από την ίδια οικογενειακή ρίζα, άρα και κάποια στοιχεία κοινού DNA. Είχαν την επανάσταση και τον ξεσηκωμό δηλαδή μέσα στο αίμα τους. Κάπως έτσι έφτασαν να ντυθούν στα μαύρα κι η μία να καθίσει σε ένα αναπηρικό καροτσάκι και να έχει κάτω από το φουστάνι της μια βόμβα με ωρολογιακό μηχανισμό κρυμμένη. Ίσως γιατί ήταν αυτό το αίμα τους το επαναστατημένο. Κι από

πάνω η δέθεν ανάπηρη, είχε τα πόδια της τυλιγμένα με κουβέρτα. Παριστάνοντας την ανάπηρη. Κι η αδερφή της έσπρωχνε το καροτσάκι. Και πήγαν στο πολυκατάστημα το μεγάλο στο κέντρο της Αθήνας, και ανεβαίνοντας, άφησαν σε σημείο που τους είχαν υποδείξει κρυμμένη τη βόμβα. Ευτυχώς που εξερράγη μέσα στη νύχτα. Κι ήταν τόσο μεγάλη η δύναμή της, που η φωτιά που ξέσπασε, έλιωσε ακόμα και τα σίδερα. Καίγοντας όλους τους ορόφους και ότι υπήρχε μέσα. Εμπορεύματα, πάγκους των πωλητριών καρέκλες, χαρτιά αποδείξεων, ταμειακές μηχανές. Τις αναμνήσεις.

Γλύτωσε ανάμεσα τους εκείνη η κίτρινη πάπια, που φορούσε ένα φούξια γιλέκο χίπικο, με κρόσσια και χρυσού χρώματος αλυσίδες. Γιατί είχε αγοραστεί εκείνη τη μέρα από τους τρομοκράτες που αποφάσισαν τότε την τύχη του πολυκαταστήματος. Και την κρατούσαν τα χέρια ενός άλλου αθώου παιδιού. Αυτού που 46 χρόνια μετά γράφει αυτές τις γραμμές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Στο πίσω μέρος του, χρόνια πολλά μετά τα επεισόδια στην Κρήτη, ένα παιδικό περιοδικό είχε ένα όμορφο ημερολόγιο. Ήταν ένα μεγάλο ρόδι, που ήταν το σπίτι μια ρόδο-οικογένειας. Μέσα ζούσαν τα σπόρια, τα μέλη αυτής της οικογένειας, και γύριζαν στα παράθυρα οι μέρες και οι ημερομηνίες, σε ένα κρυμμένο τροχό, ενώ στην πόρτα του σπιτιού, μια κορδέλα άλλαζε από μήνα σε μήνα. Ένα μικρό κορίτσι το έφτιαξε τον Ιανουάριο του 1980 και έγραφε επάνω ψηλά στο ημερολόγιο πως ήταν για δέκα χρόνια. Και το έβαλε πάνω στον τοίχο και γύριζε την κάθε μέρα, όπως περνούσε, κάθε πρωί. Και τον μήνα Δεκέμβριο τον είχε χρωματίσει με κόκκινο, γιατί είχε μάθει στο σχολείο, ότι αυτό είναι το χρώμα που κυριαρχεί στις γιορτές. Πράσινα τα έλατα και κόκκινες οι μπάλες και τα στολίδια των Χριστουγέννων. Κι από κάτω από την γωνιά που βρισκόταν το ημερολόγιο, καθόταν στο παιδικό της καροτσάκι μια μεγάλη κούκλα.

Ήταν καινούρια τότε το 1979 η ανασκαφή στις Αρχάνες που αποκάλυψε το ιερό με την ανθρωποθυσία στα Ανεμόσπηλια. Κι ήταν η γιορτή των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, της εκκλησίας ακριβώς στην Πλατεία Ιπποδρομίου όπου ζούσα, όταν το περιοδικό «ΓΥΝΑΙΚΑ» δημοσίευσε ένα άρθρο γι αυτήν την ανασκαφή. Κι ήταν κάπου εκείνες τις μέρες, που διαβάζοντας εγώ για τον Μινώταυρο, βγήκε η μάνα μου από την κουζίνα, έχοντας διαβάσει το άρθρο, για να με διορθώσει και να μου πει, πως τους αιχμάλωτους Αθηναίους εκείνους, πρώτα τους βίαζαν και μετά τους θυσίαζαν στους Θεούς. Φυσικά επρόκειτο για παρανόηση δική της, σχετικά με την συγκεκριμένη ανασκαφή. Μία θυσία ανθρώπινη έγινε στο

Ηράκλειο, στα Ανεμόσπηλια, κι ο νέος που θυσιάστηκε ήταν κρητικός, μινωίτης και εθελοντής κι όχι Αθηναίος αιχμάλωτος. Όμως ήταν η υποβολή του ηλεκτρομαγνητικού πεδίου, εκείνης της καταραμένης γωνιάς της πόλης, της Πλατείας Ιπποδρομίου, να μου πει αυτήν την κουβέντα, που την θυμήθηκα 38 χρόνια μετά και ήταν η αφορμή για να έρθω και να μείνω στην Κρήτη. Λίγους μήνες πριν η δράση της η τρομοκρατική ξεκινήσει, μίλησε η μαρτυρική εκείνη γωνιά, που επρόκειτο να καεί το 2015, από τον διάδοχό της μάνας μου στην τρομοκρατία, για να γίνει η αφορμή να ανακαλύψω όλα όσα θα σας διηγηθώ παρακάτω.

Έτσι εκείνο τον Δεκέμβριο του 1980, κάηκαν «ζωντανά» όλα τα παιχνίδια που βρισκόταν σε ένα μεγάλο κατάστημα της Αθήνας, με ένα μικρό όνομα. Το «Μινιόν». Το μόνο που θυμόταν το μικρό κορίτσι είναι ότι λίγα χρόνια πριν, όταν είχε πάει στην Αθήνα με τους γονείς της, η μητέρα της με τον νονό της, της αγόρασαν παιχνίδια από εκείνο το πολυκατάστημα που βρισκόταν στην εμπορική καρδιά της πρωτεύουσας κι ανέβηκαν σ. έναν όροφο πιο ψηλά επάνω, που ήταν αποθηκευτικός χώρος. Εκεί είχε πάγκους, καρέκλες, και αποθηκευμένα χριστουγεννιάτικα είδη. Και έψαχναν η μητέρα της και ο νονός της και το κορίτσι κοιτούσε. Κι άρχισε να ψάχνει κι εκείνο κάτω από πάγκους κι ανάμεσα στα αποθηκευμένα είδη, λες και ήθελε κι εκείνο να ανακαλύψει τι έψαχναν οι μεγάλοι. Μόνο που εκείνοι έψαχναν που θα τοποθετούνταν ο εκρηκτικός μηχανισμός. Μια καλά σχεδιασμένη επίθεση που δεν έγινε βιαστικά, αλλά οργανώθηκε προσεχτικά.

Κι εκείνον τον Δεκέμβριο σε κείνον τον αποθηκευτικό χώρο έβαλαν την βόμβα, οι δυο κοπέλες. Ανέβηκαν και έβγαλε η μία που καθόταν στο αναπηρικό καροτσάκι την κουβέρτα που τύλιγε τα πόδια της και πήρε την σακούλα με την βόμβα που

είχε κρυμμένη και την τοποθέτησαν εκεί που τους είχαν πει η μητέρα και ο νονός μου. Είχε ωρολογιακό μηχανισμό η βόμβα, για να εκραγεί την χρονική στιγμή που εκείνοι είχαν επιλέξει. Και έτσι στις 19 Δεκεμβρίου, λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα, ένα βράδυ, η βόμβα εξερράγη και το πολυκατάστημα κάηκε ολόκληρο. Δυο γυναίκες, δυο φαντάσματα με μαύρα ρούχα, η μία καθισμένη σε αναπηρικό καρότσι με κουβέρτα στα πόδια της. Που το έσπρωχνε η αδερφή της. Δυο γυναίκες με καταγωγή από την Κρήτη, ίσως με συνεννόηση με βουλευτή του νομού και σίγουρα σε συνεννόηση με την μητέρα και τον νονό μου, ανέβηκαν μέχρι την αποθήκη, και τοποθέτησαν τον εκρηκτικό μηχανισμό.

Μια χαρά περπατούσαν, όταν αργότερα κλήθηκαν από τον ανακριτή να καταθέσουν, καθώς θεωρήθηκαν ύποπτες, γιατί η μία είχε εραστή έναν άνδρα που θεωρούνταν γνωστό ανατρεπτικό στοιχείο. Κι όμως υποτίθεται πως η μία δεν περπατούσε γιατί είχε σκλήρυνση κατά πλάκας. Οι απόγονοι ενός κρητικού υποδηματοποιού. Που από τα χρόνια τα παλιά έφτιαχνε από το δέρμα των ζώων τα στιβάνια, τις μπότες που φορούσαν οι άντρες. Στα χωράφια μέσα στα νερά και τις λάσπες. Στις ψαρόβαρκες μέσα που έβγαιναν το βράδυ για ψάρεμα. Στις παρυφές των βουνών μαζί με τα πρόβατα ή τα κοπάδια από κατσίκια, για να σκαρφαλώνουν σε εκείνες τις βραχώδεις πλαγιές. Και σε εκείνες τις σπηλιές πάνω στα βουνά. Και στους χορούς τους περήφανους που κροταλούσαν κάτω, τραντάζοντας τη γη συθέμελα, αναπαριστώντας τον χορό εκείνων των αρχαίων κουρητών, που χορεύοντας, θόρυβο έκαναν για να καλύπτουν το κλάμα του νεογέννητου Δία, για να μην το πάρει χαμπάρι ο πατέρας του ο Κρόνος και τον φάει. Ο άνθρωπος που τα έφτιαχνε και τα επιδιόρθωνε κιόλας, όταν από τη χρήση και τις μυτερές πέτρες έλιωναν και σχιζόταν. Κι έφτιαχνε και τα παπούτσια των γυναικών. Εκείνα

τα άσπρα τα νυφικά και τα υπόλοιπα, ξύλινα και δερμάτινα για τις καθημερινές δουλειές και τις γιορτές. Και των παιδιών, που όλο και μεγάλωναν. Κι όλα τα έφτιαχνε και τα έσιαζε κιόλας. Κι ένας απόγονος του έγινε άστος και υπάλληλος στην Αθήνα. Κι οι κόρες αυτουνού έγιναν οι εντολοδόχοι της οικογένειας μου. Παιδάκι αθώο σε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία, που κοιτάζει το φακό με απορία στα παιδικά του μάτια, για το τι συμβαίνει γύρω του, από την οικογένεια των πιο γνωστών ανταρτών στη διάρκεια της Κατοχής, κι εκείνων που πρωτοστάτησαν στον εμφύλιο κι ύστερα από χρόνια βουλευτής να δηλώνει τις επόμενες μέρες μετά τον εμπρησμό του Μινιόν, στην βουλή, την αγωνία του, καλυμμένη μέσα σε δηλώσεις οργής των φράσεων «τι; Θα κατηγορηθούμε κι εμείς για τη φωτιά;». Οι νέες γυναίκες που έγιναν η μετεξέλιξη όλης εκείνης της τρομοκρατίας που ξεκίνησε από τον θάνατο της Ντροπής σ. εκείνο το μικρό χωριό του Ηρακλείου, και έγιναν ένα με αριστερούς σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Κι έφτιαξαν την οργάνωση Οκτώβρης του 80. Και είχε προφανώς και επαφή η μητέρα μου και με την άλλη την περιβόητη τρομοκρατική οργάνωση.

Κι όμως, ούτε το σπίτι της δεν σεβάστηκε η μητέρα μου κι είχε από καιρό αποφασίσει να ξεράσει φωτιά και θειάφι η κόλαση της ψυχής της, όταν αποφάσισε να δώσει έναν γείτονα της γιατρό σαν ένοχο, τι ένοχο; Ταξικό εχθρό; Γιατί δεν ξέρω να της είχε κάνει κάποιο κακό. Εχθρό λοιπόν εκείνου του τρελού φανατισμού που επικρατούσε στη χώρα, για να τινάξει η 17 Νοέμβρη με μπαζούκας, την πολυκατοικία, που ήταν το σπίτι του και το σπίτι μας. Εκείνο το σπίτι μου, με εκείνο το ειρηνικό ημερολόγιο στον τοίχο, μιας οικογένειας που δεν είχα ποτέ. Ένα ημερολόγιο από το «Ρόδι» το περιοδικό για παιδιά. Ακόμα και τα σπόρια του ροδιού μπορούσαν να έχουν σπίτι, οικογένεια και αγάπη. Εγώ είχα σπίτι που από καιρό η ίδια μου

η μάνα σχεδίαζε να το καταστρέψει. Συνηθισμένη να αποτελεί ηθικό αυτουργό σε εγκλήματα, κι εκείνη με καταγωγή από την Κρήτη, συνεργαζόταν με άλλες οργανώσεις στην Ελλάδα και με παλαιστινιακές και άλλες του εξωτερικού. Εγώ δεν είχα σπίτι, ζούσα σε γιάφκα, με ντουλάπι κλειστό, που κανείς μας δεν είχε το δικαίωμα να ανοίξει, ούτε καν ο τόσο ερωτευμένος και υποταγμένος πατέρας μου. Μας το είχε απαγορεύσει να το ανοίξουμε. Έτσι απλά. Η μητέρα μου σχεδίασε τα έπιπλα του σπιτιού, αν και δεν είχε καμία σχέση με το αντικείμενο, και μας είχε πει ότι οι ντουλάπες στα δύο δωμάτια ήταν βιδωμένες στον τοίχο. Κάτι το οποίο δεν ίσχυε όπως το διαπίστωσα εγώ. Ήθελε να μην τις αγγίζουμε πολύ πολύ, και είχε και στο έπιπλο βιβλιοθήκη στο χωλ του σπιτιού μας, εκείνο το ντουλάπι που δεν μας επέτρεπε να ανοίξουμε ποτέ. Προφανώς κρυψώνες είχε και ανάμεσα στους τοίχους και πίσω από εκείνες τις τόσο παράξενα σχεδιασμένες ντουλάπες που έφταναν μέχρι το ταβάνι. Για όπλα και ποιος ξέρει τι άλλο. Όπως και τα παγιδευμένα με κοριούς τηλέφωνα, γιατί είχε τηλεφωνικές συσκευές σε κάθε δωμάτιο, και πολλές φορές, όταν δεχόταν κλήσεις ο πατέρας μου, σήκωνε το ακουστικό κρυφά από κάποιο άλλο δωμάτιο του σπιτιού για να ακούσει τι λένε. Για να μην πιάσει καμιά ερωμένη και μας εγκαταλείψει, ήταν η δικαιολογία που μου έδωσε. Ναι, αλλά τότε γιατί όταν μου έκαψαν το σπίτι, φρόντισαν να ξηλώσουν μέχρι μέσα στον τοίχο και όλα τα καλώδια της τηλεφωνικής γραμμής και τις διακλαδώσεις τους και να αρπάξουν κάθε τηλεφωνική συσκευή;

Είχαμε ακόμα ένα σπίτι λίγο πιο μακριά. Και σε εκείνο το διαμέρισμα με συμβούλεψε να μεταφέρω τρόφιμα και ρουχισμό και οικιακές συσκευές, να το έχουμε έτοιμο έλεγε, για να κατοικήσουμε για ώρα ανάγκης. Γιατί έλεγε, αν ξαναγίνει μεγάλος σεισμός και έπεφτε το σπίτι μας, να πάμε

στο δεύτερο και να είναι έτοιμο να το κατοικήσουμε. Μόνο που το σπίτι μας μετά τον σεισμό του 1978, χαρακτηρίστηκε από τους ειδικούς του υπουργείου ως «πράσινο», ότι δεν είχε δηλαδή πάθει καμία ζημιά. Ενώ το δεύτερο ήταν «κίτρινο», είχε ζημιά που έπρεπε να διορθωθεί. Μόνο που δεν διορθώθηκε ποτέ. Σε έναν επόμενο μεγάλο σεισμό λογικά ποιο από τα δύο θα κατέρρεε; Το γερό σπίτι ή το πληγωμένο; Αλλά επειδή ήξερε ότι η 17 Νοέμβρη είχε σκοπό να χτυπήσει την πολυκατοικία που ήταν το σπίτι μας, έπρεπε μια και το είχαμε διαθέσιμο, να πάμε να μείνουμε στο άλλο διαμέρισμα. Κι εγώ και ο πατέρας μου καταπίναμε αμάσητα ότι μας έλεγε. Γιατί ο πατέρας μου την θεωρούσε ότι είναι πολύ έξυπνη, πολύ μορφωμένη και που τα ήξερε όλα καλύτερα από αυτόν. Και έτσι έμαθε και σε μένα να συμπεριφέρομαι. Ότι έλεγε εκείνη ήταν νόμος. Και όλοι έπρεπε να υπακούμε σε εκείνη. Και μια πικάντικη λεπτομέρεια. Το ίδιο ακριβώς πιστεύει και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο συμπεριφέρεται και ο τωρινός αρχηγός της κυβερνοτρομοκρατίας.

Η μητέρα μου λοιπόν μπήκε στο δωμάτιο μου, κάπου εκεί στα 2002 με 2003 κρατώντας την εφημερίδα που αγοράζαμε συνήθως και μου έδειξε ένα άρθρο. Έγραφε πως η 17 Νοέμβρη, όταν συνελήφθη, αποκαλύφθηκε πως είχε στόχο να χτυπήσει με ρουκέτα από την ταρατσα ενός ξενώνα νέων που υπήρχε στη γωνία Αλεξάνδρου Σβώλου και Ιπποδρομίου, τον 4^ο όροφο της πολυκατοικίας μας, όπου διέμενε ο γυναικολόγος Αμπελάς. Και πήγε προς το παράθυρο και έδειξε από που θα χτυπούσαν.

Κι όταν την ρώτησα «Γιατί να χτυπήσουν αυτόν τον γιατρό;», μου απάντησε «γιατί είναι πλούσιος». Μετά από αυτήν την δημοσίευση στην εφημερίδα, ο γιατρός αυτός έφυγε από την πολυκατοικία και πούλησε το διαμέρισμα εκείνο.

Τον ιδιοκτήτη αυτού του ξενώνα τον ήξερε η μητέρα μου και τον αποκαλούσε με το μικρό του όνομα χαϊδευτικά με υποκοριστικό που τέλειωνε σε άκης. Συχνά και όποτε ερχόταν συζήτηση στο σπίτι, γι αυτό το ξενοδοχείο και τον ιδιοκτήτη του, όλο έτσι τον αποκαλούσε. Αν και δεν γνωρίζω πως τον ήξερε. Είναι όμως άξιον απορίας, πως θα ανέβαζαν τα μέλη της οργάνωσης, το μπαζούκας από το οποίο θα ανατίναζαν τον στόχο μέχρι την ταρατσα, μέσα σε ένα ξενώνα χωρίς να γίνουν αντιληπτοί; Προφανώς και θα έμεναν σε κάποιο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Όμως δεν θα τους έβλεπαν να ανεβάζουν κάτι επάνω; Έστω και αν τον πυροσωλήνα της εκτόξευσης και την ρουκέτα, που είχαν κλέψει από στρατόπεδο της Λάρισας, και είχαν κρύψει μαζί με τον υπόλοιπο οπλισμό σε ένα διαμέρισμα κοντά σε μας, και ότι άλλα όργανα τους χρειαζόταν τα ανέβαζαν σε μια τσάντα στην ταρατσα. Πως δεν θα τους έβλεπε κανείς;

Υπήρχε βέβαια και μέλος της οργάνωσης 17 Νοέμβρη που ζούσε στη Θεσσαλονίκη και που βρέθηκε ένα διάστημα για εργασία και στην Κρήτη. Ήταν κι ένα μέλος μιας άλλης οργάνωσης παλιά, με αρχηγό που εγώ τουλάχιστον τον θυμάμαι, και πως θα μπορούσα; Άρα τον είχα γνωρίσει. Με τη μάνα μου όταν ήμουν παιδάκι. Γιατί όταν είδα φωτογραφίες στο διαδίκτυο αναγνώρισα και τα πρόσωπα στις φωτογραφίες. Έμοιαζε λίγο με τον Ρίτσο τον ποιητή. Αυτό λοιπόν το μέλος, ανήκε και στην οργάνωση της 17 Νοέμβρη. Ο αρχηγός αυτής της άλλης οργάνωσης, είχε μια γυναίκα, σύζυγο, που είναι εκπληκτική η ομοιότητά της, με μια καθαρίστρια που δούλευε σε πολυκατοικίες, για λογαριασμό του πατέρα μου και της οποίας ο εραστής κατέκλεψε το πατρικό μου σπίτι μετά τη φωτιά. Ο οποίος εραστής της βρίσκεται χωρίς νόμιμα χαρτιά στη χώρα εδώ και πολλές δεκαετίες. Και το οποίο ζευγάρι έχει ενεργή σχέση με τους σημερινούς κυβερνοτρομοκράτες και

γνώριζαν πολύ καλά τι γινόταν μέσα στο σπίτι μου. Γιατί απλά άκουγαν από τα μικρόφωνα που είχε η μάνα μου τοποθετήσει. Και προσπάθησαν να το παίξουν φίλοι μου, όπως και τα υπόλοιπα μέλη της οργάνωσης, που όταν ορφάνεψα και μετά τη φωτιά, έβγαλαν με αφορμή τα γατάκια που είχα, πολλά χρήματα από εμένα, μέχρι οικονομικής μου εκμεταλλεύσεως. Αυτή λοιπόν η γυναίκα θα μπορούσε να είναι η ίδια, ή κάποια αδερφή της. Διότι η ομοιότητα είναι μεγάλη. Και ταιριάζει και η ηλικία. Εκείνο το οποίο επίσης παρατήρησα είναι ότι σε κάθε πολυκατοικία που έβγαζε τα κοινόχρηστα ο πατέρας μου, υπήρχε πάντοτε ένας ένοικος, που ανέπτυξε φιλικές σχέσεις μαζί του και πάντοτε είχε δουλέψει ως εργάτης στην Γερμανία, στα χρόνια της μετανάστευσης....

Πίσω στη δεκαετία του 1960. Αν και ζούσε στη Θεσσαλονίκη η μητέρα μου και απλώς είχαμε συγγενείς στην Αθήνα, τον γνώριζε προσωπικά τον ιδιοκτήτη του πρώτου αυτού πολυκαταστήματος που κάηκε, του «Μινιόν». Γνωστός κι αυτός για το αριστερό του παρελθόν, με δράση στην Κατοχή. Η μητέρα μου λοιπόν είχε βάλει τον πατέρα μου να αγοράσει τα ξυραφάκια που πουλούσε στην αρχή αυτός, ο αριστερός από ένα περίπτερο που είχε στο κέντρο της Αθήνας, μα αγόρασε τόσα πολλά, όσα να του φτάσουν για μια ζωή. Άβουλος εκείνος, όχι μόνο την ακολούθησε, αλλά και ήταν και περήφανος που είχε ξυραφάκια για μια ζωή. Έτσι μου έλεγε.....

Τον ιδιοκτήτη λοιπόν αργότερα αυτού του πολυκαταστήματος, τον θεώρησαν ένοχο, προδότη των αριστερών ιδανικών, που έγινε κεφαλαιούχος και καπιταλιστής με το να δημιουργήσει αυτό το πολυκατάστημα. Το πρώτο στην ελληνική πρωτεύουσα στο είδος του. Στην προκήρυξη που έγραψε η οργάνωση Οκτώβρης του 80, έκαναν αναφορά για εκμετάλλευση των εργαζομένων. Στην πραγματικότητα ο δυτικός και καπιταλιστικός τρόπος ζωής ήταν εκείνος που δεν ταίριαζε

στην ομοφυλόφιλη κοινωνία που ήθελαν να δημιουργήσουν, μια κοινωνία που θα τους άφηνε ελεύθερους. Γιατί όπως κατάλαβα όταν μεγάλωσα και η μητέρα μου ήταν κρυφή ομοφυλόφιλη. Κρυφά για την εποχή εκείνη, που όπως ομολόγησε αργότερα παντρεύτηκε για τα χρήματα τον πατέρα μου. Καταδίκάζαν λοιπόν τον καπιταλισμό, γιατί οδηγεί στον συντηρητικό τρόπο ζωής και στην καταδίκη οποιασδήποτε παρέκκλισης, όπως θεωρούνταν στην σεξουαλική πράξη. Κι αυτός ήταν και ο λόγος που κάηκε το ίδιο βράδυ και το άλλο μεγάλο κατάστημα αθλητικών ειδών και αργότερα όλα τα μεγάλα πολυκαταστήματα της Αθήνας. Και ναι η μητέρα μου ως κρυπτο-ομοφυλόφιλη, που δεν ήθελε ποτέ άντρα στη ζωή της είχε έναν λόγο επιπλέον να παίξει τον δικό της ρόλο σε μία τέτοια απόφαση. Πόσο φανερό ήταν αυτό, όταν μου μίλησε για τα γυναικεία ζητήματα προσπαθώντας να με στρέψει εναντίον των ανδρών. Όλων και γενικεύοντας, στρέφοντας με στην αποστροφή του γάμου σαν θεσμό πια. Φυσικά τότε ήμουν 11 χρονών, είχα μπει στην εφηβεία και ανέλαβε να μου μιλήσει για το σεξ με άντρες, παρουσιάζοντας το ως κάτι το αηδιαστικό. Αποκρουστικό και προσπαθώντας καθ' όλη την διάρκεια της εφηβείας μου να μου ενισχύει την πεποίθηση ότι πρέπει να κρατηθώ μακριά από κάθε σχέση και κάθε σεξουαλική επαφή. Και φυσικά να μην παντρευτώ ποτέ και να μην κοιμηθώ ποτέ με άντρα.

Γυναίκες θύματα και γυναίκες δηλητήριο.

Θεά και ιέρεια. Με τα φίδια στα χέρια, γητεύτρα, σε μια γη που κάνει μεγάλους σεισμούς, για να εξευμενίσει τον Εγκέλαδο. Καθώς έβλεπε τα φίδια να βγαίνουν, κάθε φορά που ήταν να κάνει μεγάλο σεισμό. Το άγαλμα αυτό είναι η μία θεά με τα φίδια, από τις δύο που βρέθηκαν στο ιερό δίπλα στην αίθουσα του θρόνου, στο ανάκτορο της Κνωσού.

Γυναίκα μινωίτισσα, με τη γατούλα της στο κεφάλι, που παιχνιδιάρικα ανέβαινε ψηλά, παιδί της και συντροφιά της, απαραίτητη για να κυνηγά τα ποντίκια και να ανακουφίζει τις θηλυκές ορμόνες που ήθελαν να κάνει παιδί. Με τα στηθάκια της έξω, κι ας πούμε την αλήθεια μια φορά. Για να ξεσηκώνει

τους άντρες, μήπως βρεθεί κάποιος και ζευγαρώσει στον γάμο της τότε εποχής. Για να γεννήσει και να συνεχιστεί η ζωή. Καθώς στην αρχαία Κρήτη και γενικά στην αρχαία Ελλάδα, οι μεγάλοι άντρες συνήθιζα να κάνουν σεξ με τα νεαρά αγόρια, στα πλαίσια της στρατιωτικής τους εκπαίδευσης. Κι έτσι οι άνδρες συνήθιζαν να τον παίρνουν. Κι εκείνη έπρεπε να δείχνει κάτι για να τους ξεσηκώνει. Εντύπωση μου έκαναν οι τοιχογραφίες στην Κνωσό και στην γύρω περιοχή, όπου οι άντρες απεικονίζονται θηλυπρεπείς. Η κινεζική γενετική και η σύγχρονη δυτική αποκαλύπτουν ότι αρκετοί άνδρες από τη μήτρα γεννιούνται με την ροπή προς την ομοφυλοφιλία. Αυτοί έχουν από τη φύση τους μειωμένη την τεστοστερόνη. Το DNA τους είναι τέτοιο, ώστε να μην παράγει αρκετή τεστοστερόνη. Έτσι τους έκανε ο Θεός. Το γιατί, το ψάχνω ακόμα. Κάπως έτσι συνεχίστηκε η ζωή στην Κρήτη, με την πρόκληση. Τους έδειχναν τα γυμνά τους στήθη και τους προκαλούσαν στύση. Πετύχαινε. Είμαστε η απόδειξη. Αν και τα νεαρά αγόρια ξεκινούσαν τη ζωή τους ως ομοφυλόφιλοι στην στρατιωτική εκπαίδευση, κατάφερναν να κάνουν σεξ και με γυναίκες. Εκείνες γεννούσαν και συνεχίστηκε η ζωή στην Κρήτη.

Και η αρχαία αυτή κυρά είναι η απόδειξη ότι οι γυναίκες ήταν πάντοτε κακοζωισμένες. Θύματα των ανδρών. Ποτέ της δεν αποκρυπτογραφήθηκε σωστά. Καρικατούρα στα παιδικά μας μάτια στην αδιάφορη αναφορά, άχρωμη και χωρίς σημασία, εικόνα για τον μινωικό πολιτισμό, στα σχολικά βιβλία. Ούτε είχα προσέξει την γάτα στο κεφάλι της.

Η έρευνα με οδήγησε, σε βιβλίο της Μ. Βαρδινογιάννη που αναφερόταν στο λόγο για τον οποίο ήταν γυμνόστηθη. Ούτε καθηγητές πανεπιστημίου εδώ δεν το ξέρουνε. Και ξενάγηση αρχαιολόγου, πολλαπλά επιβεβαιωμένα μέσα από βιβλία και αναφορές, για την λεπτομέρεια της στρατιωτικής εκπαίδευσης στα μινωικά χρόνια. Δεν ήταν μόνο οι ιέρειες γυμνόστηθες,

όλες οι γυναίκες ήταν, για να κάνουν τους άνδρες από ομοφυλόφιλους, ετερόφυλους ή τέλος πάντων να τους ξεσηκώσουν για να τις γονιμοποιήσουν.

Ίσως να μην είναι ατυχία να γεννηθείς γυναίκα. Καθώς το σεξ ανάμεσα στους άνδρες, απλά προκαλεί και μεταδίδει ασθένειες και καρκίνο. Είναι όμως αγώνας διαρκείας. Για να επιβιώσει η γυναίκα. Να ξεφύγει από τον θάνατο που δρώντας οι άντρες στην κοινωνία της προκαλούν. Για να ζήσει και να χαρεί λίγο.

Και γυναίκες δηλητήριο, τρομοκράτισσες και δολοφόνοι. Η μητέρα μου σαν ηθική αυτουργός και οι αδερφές που μετέφεραν τη βόμβα στο πολυκατάστημα το πρώτο. Και αν συμμετείχαν και άλλες γυναίκες και στα υπόλοιπα πολυκαταστήματα που ανατινάχτηκαν και κάηκαν εκείνη την εποχή. Τα θύματα σε αυτές τις περιπτώσεις δεν πέθαναν άμεσα ,έμειναν χωρίς δουλειά, άρα και χωρίς λεφτά, άρα και χωρίς ζωή. Οι υπάλληλοι των πολυκαταστημάτων, τους οποίους οι τρομοκράτες υποτίθεται ότι υπερασπίζονταν. Πρακτική που ακολουθούν μέχρι σήμερα οι τρομοκράτες, με τις οργανώσεις να τους αφήνουν χωρίς χρήματα τους πολίτες που θέλουν να ξεπαστρέψουν. Όταν οι επίσημες δολοφονίες της 17 Νοέμβρη τελείωσαν, τότε άρχισαν οι αθόρυβες αυτές και ατιμώρητες. Της σύγχρονης κυβερνοτρομοκρατίας, που παίρνουν τα χρήματα από όποιον θέλουν να ξεκάνουν. Μα πριν από αυτό, την δεκαετία εκείνη του 1980, η μητέρα μου γυναίκα δηλητήριο έπαιρνε με τις ανατινάξεις και ανθρώπινες ζωές. Στην ακόλουθη περίπτωση.

-Αγγελικούσα αυτό , Αγγελικούσα εκείνο.....

Μέσα στο σπίτι, εκείνες τις μέρες, κάπου γύρω στον Σεπτέμβρη του 1978, έμπαινε κι έβγαινε η μητέρα μου

ξεφυσώντας, κατηγορώντας γεμάτη θυμό. Υποτίθεται πως έβριζε την γυναίκα του νονού μου, που την έλεγαν Αγγελική, γιατί είχε πάθει καρκίνο. Αλλά πως ήταν δυνατόν να βρίζει μια γυναίκα που πέθαινε στο νοσοκομείο από καρκίνο;

Στην ερώτηση του πατέρα μου, απάντησε ότι την βρίζει, γιατί με το να πεθαίνει στο νοσοκομείο από καρκίνο, αναγκαζόταν ο νονός μου να ταλαιπωρείται, με το να πηγαίνει να την επισκέπτεται. Είναι αυτή λογική σκέψη; Τότε ήμουν παιδί και δεν αναρωτήθηκα. Και για τον λόγο που ανέφερα πριν.

-Αγγελικούση;

Αυτό έλεγε στην πραγματικότητα. Όχι Αγγελικούσα, από το Αγγελική, όπως έλεγαν την γυναίκα του νονού μου. Αλλά Αγγελικούση, όχι όνομα, επίθετο και σκεφτόταν εκείνη την παράξενη γυναίκα που είχε μπλέξει και είχε γίνει διπλός πράκτορας.

Μια εκτέλεση στη περιοχή της Βούλας στην Αθήνα. Τέλη Αυγούστου του 1978.

Είχε βραδιάσει πια. Κόντευε εννιά. Στο μεγάλο λιμάνι του Πειραιά, εκεί στην Τρούμπα που ανθούσε ο πληρωμένος έρωτας, στο πεζοδρόμιο, μια «καλλιτέχνης» όπως συστηνόταν σε περαστικούς άνδρες και σε άλλους μέσα σε αυτοκίνητα, έψαχνε να βρει μια ή και περισσότερες πληρωμένες συντροφιές για τη νύχτα. Κάθε βράδυ στηνόταν εκεί στο ίδιο σημείο, με όμορφα προκλητικά ρούχα, δερμάτινα τις περισσότερες φορές, βαμμένη έντονα και με τα όμορφα και μακριά μαλλιά της να ανεμίζουν στον αέρα, δείχνοντας την λίγο μεγαλύτερη από τα είκοσι χρόνια της που είχε ακουμπήσει σε εκείνη τη δουλειά του δρόμου.

Απέναντι, στο ταξιδιωτικό γραφείο μέσα ο υπάλληλος σηκωνόταν από τη θέση του και ετοιμαζόταν να φύγει, χαιρετίζοντας την αφεντικίνα του.

-Τελείωσα κα Ευγενία. Αύριο πάλι.

-Καληνύχτα.

Εκείνη σήκωσε βιαστικά το κεφάλι και τον χαιρέτησε. Έψαχνε το σημειωματάριο της με τα τηλέφωνα των πελατών της.

Σήκωσε το ακουστικό εκείνου του άσπρου τηλεφώνου με το γκρίζο καντράν με τους αριθμούς από κάτω και σχημάτισε ένα νούμερο.

-Έλα Ιμπραήμ, καλησπέρα, τι κάνεις; Η Ευγενία είμαι

Το διαβατήριό σου είναι έτοιμο. Θέλεις να έρθεις αύριο το βραδάκι κατά τις οκτώ να με πάρεις; Να πάμε στη Βούλα στο καφενείο κοντά στο σπίτι σου, να πιούμε και κανένα καφέ; Να σου το δώσω;.....Μόνο φέρε εσύ ένα αυτοκίνητο, γιατί το δικό μου έχει πρόβλημα. Και μπορεί να μας αφήσει στο δρόμο. Θα το πάω από Δευτέρα στο συνεργείο.....

Ωραία, αλλά ξέρεις, καλύτερα μην μπεις μέσα στο γραφείο. Ποτέ δεν ξέρεις. Περίμενε με λίγο πιο κάτω και θα έρθω να σε δω.....

Έκλεισε το τηλέφωνο και έψαξε κι άλλο τον τηλεφωνικό κατάλογο της. Σχημάτισε κι άλλον αριθμό τηλεφώνου, για μια ακόμα κλήση.

-Μπεν;.....Η Ευγενία είμαι. Τι κάνεις;.....

Θα συναντηθούμε αύριο στη Βούλα και μετά με κάποια δικαιολογία θα πάμε σπίτι μου, στην Ανάβυσσο. Στο εξοχικό. Εκεί θα μείνω για το σαββατοκύριακο. Ξέρεις που είναι;....

Ωραία, αύριο το βράδυ λοιπόν. Να είστε στημένοι και να τον περιμένετε.

Έκλεισε το τηλέφωνο και σηκώθηκε από την πολυθρόνα της. Έσβησε τα φώτα, και κλείδωσε το ταξιδιωτικό γραφείο. Πήγε στο αυτοκίνητό της, μπήκε και έφυγε.

Ήταν μια ζεστή Παρασκευή του Αυγούστου η επόμενη μέρα. Ο πιο πολύς κόσμος έλειπε ακόμα από την πολύβουη πρωτεύουσα. Στα μέσα της εβδομάδας είχε πέσει ο δεκαπενταύγουστος και οι αδειούχοι άραζαν στις θάλασσες. Το απόγευμα φυσούσε λίγο αεράκι. Μελτέμια. Που ανάμεσα από τα ψηλά κτίρια μετριάζοταν.

-Θα φύγω εγώ, μ. έπιασε πονοκέφαλος, είπε η Ευγενία και πίσω από τα μεγάλα άσπρα γυαλιά μυωπίας κοίταξε τον υπάλληλο της.

-Περαστικά κα Ευγενία, καλό σας βράδυ. Τα λέμε αύριο.

-Καληνύχτα.

Λίγο πιο κάτω η καλλιτέχνης είχε παρατηρήσει έναν νεαρό μαύρο άντρα που είχε κοντοσταθεί σε μια κολώνα.

-Hello boy, how are you doing?

-Μιλάω ελληνικά.

-Πως κι έτσι;

-Φοιτητής είμαι.

-Φοιτητής; Α μπράβο.. ωραία...θέλεις μήπως να πάμε να πιούμε κανένα ποτό να γνωριστούμε;

Ο Ιμπραήμ ξαφνιασθηκε. Συνήθως αυτού του είδους οι κοπέλες, λένε την τιμή τους, την ταρίφα τους και προτείνουν συντροφιά. Μια αστραπιαία σκέψη του πέρασε, ότι μπορεί και να της άρεσε.

-Δυστυχώς δεν μπορώ σήμερα. Έχω ραντεβού με μία κυρία.

-Αύριο τότε; Εγώ στέκομαι εδώ από τις οκτώ το βράδυ. Εδώ θα είμαι και αύριο. Αν θελήσεις.....

Την καληνύχτησε βιαστικά, γιατί πλησίαζε η Αγγελικούση.

-Ευγενία; Καλησπέρα.

Προχώρησαν μαζί και μπήκαν στο αυτοκίνητο του Ιμπραήμ που το είχε παρκάρει λίγο πιο πέρα. Ο Ιμπραήμ έριξε μια ακόμα ματιά στη νεαρή καλλιτέχνίδα καθώς έφευγαν. Πήγαν στην περιοχή της Βούλας, και σταμάτησαν να πιούνε ένα καφέ.

-Ο Γιώργος τι κάνει, τον ρώτησε.

-Να, περιμένει, να του στείλουμε τις κονσέρβες για την ανθρωπιστική βοήθεια. Στο Ισραήλ μας περιμένει ένας δικός του να παραλάβει τις κονσέρβες. Θα τα στείλεις εσύ ε;

-Ναι. Να σου δώσω λοιπόν και το διαβατήριό σου.

Η Ευγενία κοίταξε την τσάντα της. Έψαξε ώρα, έβγαλε όλα τα πράγματά της.

-Να πάρει το ξέχασα.

-Στο γραφείο;

-Όχι, στο σπίτι, μου το έφερε ο άνθρωπος που ανέλαβε αργά χτες βράδυ. Κι ήμουν σίγουρη ότι το είχα βάλει κατευθείαν στην τσάντα. Σε πειράζει να περάσουμε από το εξοχικό μου να στο δώσω;

-Όχι εντάξει, να τελειώσουμε τον καφέ μας.

Ο Γιώργος ήταν παλαιστίνιος με ελληνική όμως καταγωγή και ήταν αρχηγός σε μία από εκείνες τις παλαιστινιακές οργανώσεις, που αγωνιζόταν για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Καθώς δεν ήταν μόνο η γνωστή οργάνωση του Αραφάτ, αλλά και άλλες, που τα μέλη της εκπαιδεύονταν σε

ειδικά στρατόπεδα στη Μέση Ανατολή που κατευθύνονταν από τους Σοβιετικούς, και έκαναν επιθέσεις ή μετέφεραν όπλα και τρόφιμα σε άλλους αγωνιστές. Στον Πειραιά προμηθεύονταν πλαστά διαβατήρια, από το ταξιδιωτικό γραφείο της Ευγενίας Αγγελικούση, στην παλιά συνοικία της Τρούμπας, που ήταν και τα κακόφημα σπίτια του πληρωμένου σεξ. Και με τα πλαστά διαβατήρια εισερχόταν ελεύθερα μέσα στο έδαφος των ισραηλινών και μετέφεραν τα όπλα και τα τρόφιμα και έκαναν τις επιχειρήσεις τους, τα χτυπήματά τους. Καζάνι που έβραζε ήταν η περιοχή εκείνο το καλοκαίρι του 1978, όπως και τα προηγούμενα. Και με τη λέξη «κονσέρβες» εννοούσαν εκρηκτικές ύλες.

Η Ευγενία Αγγελικούση είχε ένα θυελλώδη έρωτα με έναν παλαιστίνιο και έτσι βρέθηκε να βοηθάει τους παλαιστίνιους. Με το αζημίωτο φυσικά. Και με τη βοήθεια φυσικά και αριστερών που κινούνταν στο χώρο της παρανομίας και την βοηθούσαν στην έκδοση των πλαστών αυτών διαβατηρίων. Όμως το προηγούμενο βράδυ, μετά το τηλεφώνημα στον αγωνιστή παλαιστίνιο Ιμπραήμ, τηλεφώνησε στον εβραίο με το όνομα Μπεν, που ήταν πράκτορας της Μοσάντ, εκείνης της μυστικής υπηρεσίας, που είχε γίνει γνωστή με τη δράση της στην ανακάλυψη των Ναζί εγκληματιών πολέμου, μετά τη λήξη του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου και στην τιμωρία τους. Για την δικαίωση των θυμάτων εβραίων που πέθαναν. Και τώρα συνεργαζόταν με την CIA για να βρίσκουν τους εξτρεμιστές παλαιστίνιους που τρύπωναν στα εδάφη τους. Κι έτσι, με το αζημίωτο και αυτή τη φορά, η Ευγενία έδωσε στον πράκτορα της Μοσάντ, το στίγμα, το που θα βρισκόταν ο παλαιστίνιος εκείνο το βράδυ της Παρασκευής.

Σηκώθηκαν να φύγουν. Μπήκαν και πάλι στο αυτοκίνητο και τράβηξαν για την Ανάβυσσο. Στο εξοχικό της, του έδωσε το πλαστό διαβατήριο και πήρε τα χρήματα. Ήταν ήδη

περασμένες δέκα. Πήγε να τον ξεπροβοδίσει από το σπίτι της, μα ζαλίστηκε. Κι έτσι βγήκαν να πάρουν λίγο αέρα στον κήπο. Μέσα στα λουλούδια, τα χόρτα και τα φαναράκια, κάτω από τον έναστρο καλοκαιρινό ουρανό. Κάθισαν σε διπλανές πάνινες πολυθρόνες με πλαστικά χερούλια. Όταν της «πέρασε» η ζαλάδα, είχαν ένα τρυφερό τετ α τετ. Δεν έμοιαζε με παλαιστίνιο ο Ιμπραήμ. Ήταν τόσο μελαμψός και τα χείλη και η μύτη του θύμιζαν έντονα άνθρωπο της μαύρης φυλής. Αλλά είχε σκοπό να τον καθυστερήσει η Αγγελικούση. Του πρόσφερε μετά και ένα ποτό. Ήταν περασμένες έντεκα, όταν είδαν ότι είχε περάσει η ώρα και έπρεπε να φύγει ο Ιμπραήμ.

Έφτασε στη Βούλα και παρκάρισε το νοικιασμένο αυτοκίνητό του, λίγο πιο κάτω από την πανσιόν που διέμενε. Έβγαλε τα κλειδιά από την μηχανή, πήρε από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου το τσαντάκι του, τα τσιγάρα και τα σπέρτα του και άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του.

Την άλλη μέρα το βραδάκι, η καλλιτέχνης περίμενε τον Ιμπραήμ να φανεί. Ήταν στημένη στο ραντεβού το ιδιότυπο που του είχε δώσει και περίμενε. Μάταια περίμενε. Όταν πήγε πια εννιά το βράδυ, κοίταξε το ρολόι της και αποφάσισε να μην περιμένει πια, αλλά να αναζητήσει αλλού συντροφιά.

«Θα με ξέχασε,» σκέφτηκε, αν και τα βλέμματα που της είχε ρίξει, της είχαν δώσει την εντύπωση πως κάτι λίγο ενδιαφέρθηκε.

Ο Ιμπραήμ δεν βγήκε ποτέ από το αυτοκίνητο του. Δέχτηκε πισώπλατα τρεις πυροβολισμούς, έγειρε στο τιμόνι του αυτοκινήτου του και ξεψύχησε. Ένα λευκό αυτοκίνητο τον είχε ακολουθήσει, σταμάτησε λίγο πιο πέρα, κι ο συνοδηγός βγήκε και στάθηκε και πυροβόλησε τον Ιμπραήμ. Αμέσως μετά έτρεξε πίσω στο λευκό αυτοκίνητο και έβαλαν μπροστά φεύγοντας με ιλλιγιώδη ταχύτητα. Τα φώτα του λευκού

αυτοκινήτου ήταν όλη τη διάρκεια σβηστά. Και μόνο τη μάρκα του αυτοκινήτου διέκριναν οι μάρτυρες.

Στην εφημερίδα «Μακεδονία» γράφτηκε εκείνες τις μέρες, ότι το Ισραήλ διέψευσε ότι δικοί του πράκτορες εκτέλεσαν τον Ιμπραήμ. Μέσα στο τσαντάκι του διάβασαν οι αστυνομικοί το ψεύτικο όνομα και την ψεύτικη υπηκοότητα, που η Αγγελικούση είχε γράψει στο πλαστό διαβατήριό.

Λίγες όμως μέρες μετά το έγκλημα η καλλιτέχνης είδε την φωτογραφία του Ιμπραήμ στην εφημερίδα και κατάλαβε γιατί δεν την επισκέφθηκε ποτέ ξανά. Ίσως όλα να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά για τη ζωή της, σκεφτόταν, αν αυτός ο μελαμψός άνδρας δεν είχε δολοφονηθεί. Την επόμενη μέρα στην εφημερίδα «Μακεδονία» γράφτηκε ότι ο εισαγγελέας πρωτοδικών έδωσε εντολή να μην γραφτούν στις εφημερίδες τίποτε άλλο για την υπόθεση εκείνη.....

Δεν μπορούσε η μάνα μου να το παρηγορηθεί. Μια δική τους υποτίθεται γυναίκα, που συνεργαζόταν με την αριστερά και την σοβιετική ένωση, η οποία σοβιετική ένωση διατηρούσε στρατόπεδα εκπαίδευσης των παλαιστινίων στη Μέση Ανατολή, από όπου στελέχη έβγαιναν για τις οργανώσεις που αγωνίζονταν για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης από το Ισραήλ. Όχι αυτήν του Γιασέρ Αραφάτ, μια άλλη ενός γιατρού παλαιστινίου Ζώρζ, που είχε ελληνικές ρίζες. Αλλά και οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι ήταν αρχαία Μινωική αποικία, και η μάνα μου ήταν κρητικιά στην καταγωγή. Η Αγγελικούση τους είχε προδώσει. Είχε προδώσει τον Ιμπραήμ στους Εβραίους. Που τον εκτέλεσαν. Γιατί και η αρχική υποψία ότι άλλοι παλαιστίνιοι, άλλης οργάνωσης τον σκότωσαν, κατέρρευσε κι αυτή. Και δεν ήταν μόνο ένας που η Αγγελικούση θα είχε προδώσει στη Μοσάντ. Γιατί συστηματικά έβγαζε πλαστά διαβατήρια σε παλαιστινίους, για να εισέρχονται οι παλαιστίνιοι αγωνιστές στο Ισραήλ, χωρίς να τους παίρνουν

είδηση, και μετά τους πρόδιδε στους Ισραηλινούς. Υπήρξαν κι άλλοι τέτοιοι αγωνιστές που προδόθηκαν και έπεσαν στα χέρια της Μοσάντ έτσι.

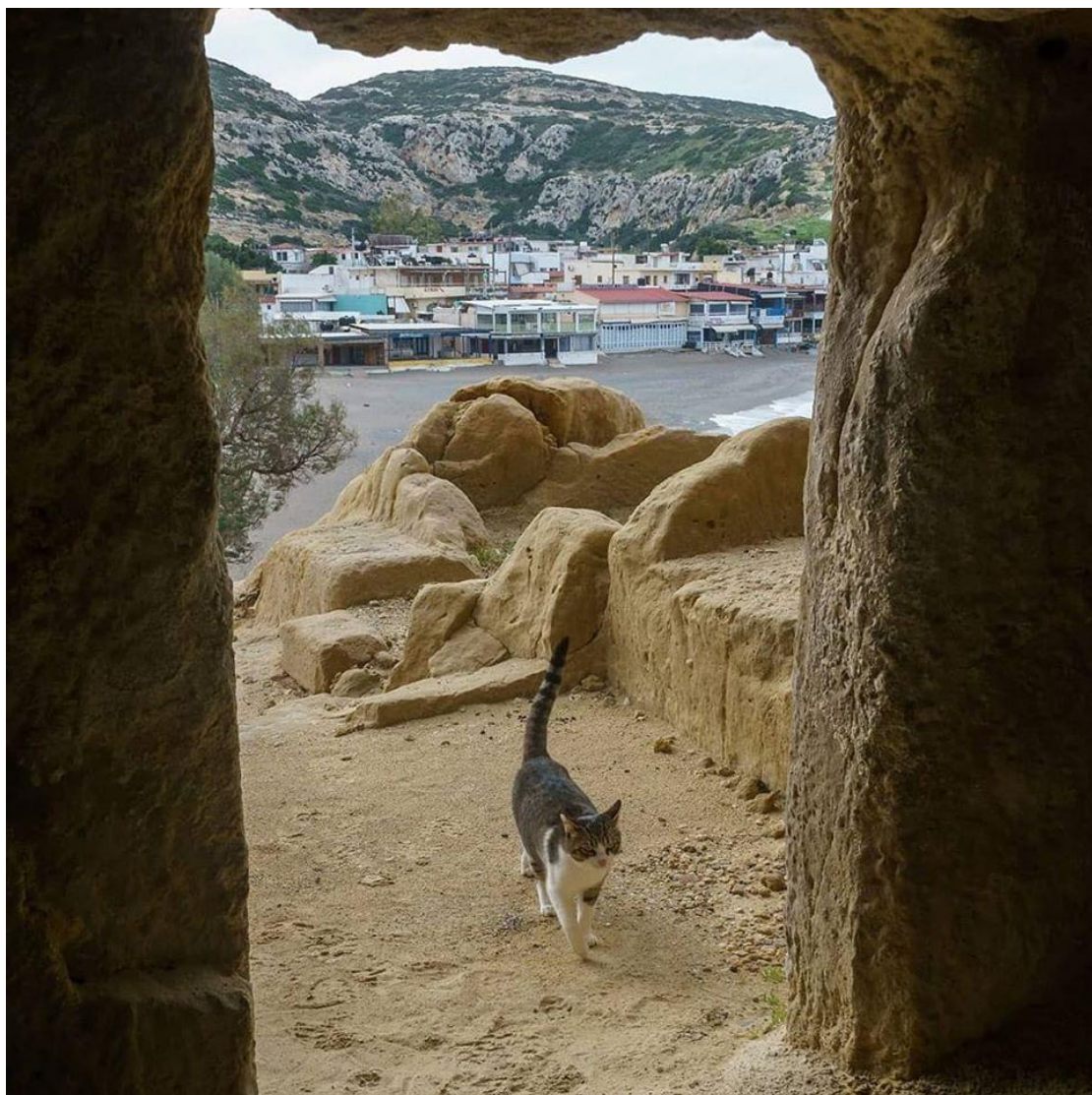
Και για να μην την ρωτήσει ο πατέρας μου ποια είναι αυτή, η Αγγελικούση, η μητέρα μου, άλλαξε το «η» σε «α», και υποτίθεται πως έβριζε την καρκινοπαθή συγγενή. Από το καό της, για την προδότρα. Πόσο λογικό όμως είναι να βρίζεις την γυναίκα του κουμπάρου σου, και νονού μου, και συνεργάτη της στην τρομοκρατία, καθώς μαζί ήταν όταν έψαχναν που θαβάλουν τη βόμβα στο Μινιόν, επειδή έπαθε καρκίνο; Έφταιγε επειδή έπαθε καρκίνο και πέθαινε στο νοσοκομείο, για να την βρίζεις;.

Τρία χρόνια μετά, μια μέρα, στα τέλη του Ιουλίου του 1981, δυο μελαμψοί άνδρες μπήκαν μέσα στο ταξιδιωτικό γραφείο της Ευγενίας και πυροβόλησαν και σκότωσαν κι αυτήν και τον υπάλληλό της. Κι διέφυγαν κι αυτοί με αυτοκίνητο. Κόσμος μαζεύτηκε απέξω πολύς. Και λίγη ώρα αργότερα εξερράγη βόμβα που σκότωσε και τραυμάτισε 72 ανθρώπους. Από αυτούς που είχαν τρέξει μετά τους πυροβολισμούς και στέκονταν απέξω να δουν τι γινόταν. Κάποιους σοβαρά. Ίσως τα μέλη της οργάνωσης της να συνεργάζονταν με τον Ιμπραήμ και τη δική του οργάνωση, και το είχε πάρει έτσι περί πόνου η μητέρα μου την εκτέλεση του Ιμπραήμ. Ίσως και μαζί να σχεδίασαν την αντεκδίκηση, γιατί ήταν μέλη αυτής της παλαιστινιακής οργάνωσης στην οποία ανήκε ο Ιμπραήμ, που εκτέλεσαν την Αγγελικούση και τον υπάλληλό της και άφησαν την βόμβα, που εξερράγη αργότερα και κατέστρεψε το ταξιδιωτικό γραφείο. Πιθανώς για να καλυφθούν τα ίχνη τους και να καταστραφούν ίσως κάτι που δεν ήθελαν να πέσει στα χέρια της αστυνομίας. Σίγουρα η αντίδραση της μητέρας μου έδειχνε ότι την έκαιγε αυτό που είχε γίνει. Εκείνη η προδοσία.

Έτσι έκλεισε αυτή η υπόθεση κι έγινε γνωστό τρία χρόνια μετά όλο το σκηνικό της.

3.500 χρόνια γυναίκες θύματα από την Μινωική αρχαιότητα και μετά και κάποιες από την δεκαετία του 1980 και μετά γυναίκες δηλητήριο.

Οι γυναίκες θύματα, χωρίς παιδιά με συντροφιά τις γάτες. Πάνω στο κεφάλι τους, γιατί είναι ότι πιο σημαντικό έχουν στη ζωή τους.

Ένας μικρός Αιγύπτιος Ραμσής στα Μάταλα. Στις σπηλιές που έγιναν σύμβολο αντίστασης, αλλαγής της συντηρητικής

κοινωνίας των δεκαετιών 50 και 60. Τώρα κατοικεί ο γάτος ή γάτα. Κι αυτός σύγχρονο σύμβολο αντίστασης. Σε έναν κόσμο που ζώντας χωρίς λεφτά πολλά, μίσησε τα ζώα. Και κυνηγά να τα σκοτώσει, καθώς και αυτούς που τα έχουν στο σπίτι τους.

Αθωότητα. Δεν ξέρει αφέντη, δεν ξέρει τι ήταν αυτές οι σπηλιές, θα βρει να φάει, να γλυφτεί κάτω από τον ήλιο τον ζεστό του Λιβυκού πελάγους και θα καταφύγει εκεί, που το έχει κάνει σπίτι του/της, να ξεκουραστεί.

Η σύγχρονη αντίσταση σε έναν κόσμο κακίας. Κι αυτά, όπως και οι γυναίκες, συνεχίζουν τη μάχη για την επιβίωση. Κάποτε συναντιούνται και γίνονται τα παιδιά των γυναικών θυμάτων.

Και προσπαθούν μαζί να επιβιώσουν κυνηγημένες και οι δυο, γυναίκες και γάτες και ζώα γενικά από τους ανθρώπους.

Και οι γυναίκες δηλητήριο με τη βόμβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Ευγενικά παραχώρησαν τις ρίζες τους οι ελιές στον άνθρωπο. Στους ανθρώπους που ήρθαν να τις βγάλουν από το χωράφι τους εκεί, γιατί χρειάζονταν τη γη καθαρή και όχι με καλλιέργειες.

Απαλλοτριώθηκαν τα χωράφια των κόκκινων χωριών, για να έρθουν οι τουρίστες μετά από κάποια χρόνια, και να ζήσουν από τα έσοδα του τουρισμού όλοι εκείνοι που αδικήθηκαν από τα χωριά αυτά.

Και το νερό μέσα στο σωλήνα αποχαιρέτησε κι αυτό τις ελιές και τους υποσχέθηκε πως θα συναντιούνταν κάπου αλλού. Γιατί κι αυτό έφευγε. Κι αυτό θα περνούσε μέσα από άλλους σωλήνες σε άλλα χωράφια. Και το χορτάρι τριγύρω αποχαιρέτησε, γιατί κι αυτό θα μαραινόταν και θα έφευγε από εκεί, καθώς το χώμα της γης θα στρωνόταν με τσιμέντο. Για να φέρει ανθρώπους από άλλα μέρη μέσα στη γη εκείνη στη μέση του νομού, στο κέντρο του νομού του Ηρακλείου. Εκεί που κάποτε ταξίδευε ο Μίνωας για να συναντήσει τον Ροδάμανθου τον αδερφό του, διασχίζοντας το κέντρο του νομού, για να πάει από την Κνωσό στη Φαιστό.

Ήρθε για να φέρει την ειρήνη, ψιθύρισε μέσα από το αγέρι το παγωμένο, εκείνο το πρωινό, ο χιονισμένος γέροντας, η οροσειρά, που πάνω του και μέσα του πάλευαν οι κόσμοι, και κοίταζε στα πέρα, τους άνδρες, κάπου στην άκρη της γης, να ρίχνουν τσιμέντο και να βάζουν επάνω μια πλάκα λευκή με γράμματα.

Από πάνω το βουνό με τα χιόνια και τις κορφές του κοίταζε τον άντρα που κρατούσε το μυστρί και άπλωνε το τσιμέντο.

-Σήμερα αρχίζει είπε το γέρικο βουνό. Και θα φέρει την ομόνοια και την ειρήνη στον τόπο. Από τον αέρα θα έρθει η ευημερία. Θα έρθει η ειρήνη, ο πολιτισμός και άλλοι λαοί να χαρούν τον ήλιο που θα ξαναγυρίσει την Άνοιξη, και τον ουρανό που ξανά θα προβάλλει γαλάζιος. Τι κι αν αυτή την ημέρα, δεν υπήρχε ούτε ίχνος γαλάζιου ουρανού. Υπήρχε ειρήνη και ελπίδα και οι γυναίκες σ. όλο το νησί προετοιμάζαν το φαγητό τους. Στις κουζίνες και στους φούρνους, σήμερα, ψηνόταν, ενώ οι άντρες πήγαιναν στα καταστήματα των φούρνων να αγοράσουν ψωμί.

Η Άνοιξη που θα ερχόταν θα είχε ειρήνη. Από τον αέρα θα ερχόταν το καλό, καθώς θεμελιωνόταν το νέο αεροδρόμιο στο Καστέλι της Πεδιάδας και από τον αέρα ήρθε πολλά χρόνια πριν, μια άλλη Άνοιξη το κακό, που έμελλε να διχάσει τη χώρα.

Εκείνη την Άνοιξη του 1941, από τον αέρα ήρθαν οι Γερμανοί κι ήταν αιτία, σ. εκείνο το μικρό χωριό του δήμου της Πεδιάδας, οι εκτελέσεις που έκαναν να δημιουργήσουν την τρομοκρατία, που δίχασε τους Έλληνες στα δύο.

Ποιος τους είδε; Κανείς. Όμως τα τηλεφωνικά σύρματα, που μετέφεραν τον ήχο της φωνής, έφεραν και τις συνωμοσίες που στήθηκαν, χρόνια μετά από εκείνο τον πόλεμο, σαράντα χρόνια μετά, όταν ακόμα και βουλευτές της αριστεράς του νομού, κρυφά συνεννοούνταν με τους υπόλοιπους για να βάλουν βόμβες, να χαλάσουν, να κάψουν, να καταστρέψουν. Μόνο που αυτοί τη φορά δεν ήταν απέναντι τους οι Γερμανοί, αλλά οι Έλληνες.

Εκείνο το κακό με τους Γερμανούς που είχαν έρθει τότε, δεν σταμάτησε ποτέ, καθώς εκείνο το οποίο είχε δημιουργήσει, ακολουθούσε την φθορά και τον χαλασμό χρόνια μετά.

Τα μεγάλα αμυγδαλωτά και σκοτεινά μάτια του σήμερα, σχεδίαζαν ένα ακόμα χτύπημα. Στα μεγάλα πολυκαταστήματα

των Αθηνών τώρα πια, που η δράση είχε μεταφερθεί από το Ηράκλειο, το τηλεφωνικό σύρμα είχε μεταφέρει τις απειλές για εμπρησμό που θα γινόταν, στους υπαλλήλους που δούλευαν μέσα σε αυτά. Σε μια περίπτωση, υπήρξε και κίνδυνος για τη ζωή των υπαλλήλων σε ένα από αυτά. Που ήταν ο εχθρός; Ποιος ήταν ο εχθρός;

Δεν υπήρχε ξένος κατακτητής, που ήθελε να εξαπλώσει τη χώρα του.

Αριστερός ο ιδιοκτήτης του πρώτου Μινιόν και η μητέρα μου είχε πείσει τον πατέρα μου να αγοράζει δεκάδες από τα πακέτα τα ξυραφάκια που στο πρώτο του περίπτερο που είχε ανοίξει, πουλούσε. Μέχρι το τέλος της ζωής του, άκουγα τον πατέρα μου να λέει, πως είχε αγοράσει τόσα ξυραφάκια, που θα του έφταναν να ξυρίζεται μια ζωή. Το είχε συνήθειο να μην ξυρίζεται και κάθε μέρα. Είχαν πια ασπρίσει τα γένια του και είχαν γίνει γκρίζα τα μαλλιά του, όταν ξυριζόταν, και τον άκουγα να λέει ότι θα πεθάνει και τα πακέτα από τα ξυραφάκια θα περισσέψουν. Κι έτσι κι έγινε. Περίσσεψαν. Κι ήταν πάντα σαν καινούρια. Μέσα στα κόκκινα πακετάκια τους, και στο διάφανο το τσιγαρόχαρτο μέσα τυλιγμένα, που από τα χρόνια είχε αρχίσει να κιτρινίζει λίγο και να γίνεται σαν ωχρό, καινούρια αμεταχείριστα, αχρείαστα, γιατί ο άνθρωπος που τα χρειαζόταν, δεν υπήρχε πια για να τα μεταχειριστεί. Μέσα σ. εκείνο το ντουλάπι του μπάνιου, με τους καθρέφτες απέξω. Που ο χρόνος είχε γκρεμίσει το κεντρικό πορτάκι κι έτσι φαινόταν, έχασκαν από μέσα, όπως τα είχε εκείνος τοποθετήσει. Σε μια στοίβα από τρεις σειρές το ένα δίπλα στο άλλο. Και δεν είχαν σκουριάσει από το χρόνο. Κι έμεναν εκεί. Το σπίτι άδειασε και κανείς δεν έμενε εκεί πια. Μα όταν κάποιος ερχόταν κι άναβε το φως στην τουαλέτα, αυτά ήταν πάντα εκεί, κόκκινα και τοποθετημένα στη σειρά. Τι περίεργο;

ένα ξυραφάκι μπορεί να ζήσει περισσότερο από ότι ένας άνθρωπος.

Έτσι είναι. Ένα τίποτα είναι οι γήινοι. Ένα τίποτα με άποψη. Αλλά κανένας άνθρωπος δεν είχε και ούτε έχει και ούτε φαίνεται να καταλαβαίνει στο μέλλον το εφήμερο της ζωής. Κι έτσι θεώρησαν η μάνα μου και τα άλλα στελέχη της οργάνωσης Οκτώβρης 1980 πως ο άνθρωπος με τα ξυραφάκια είχε παραστρατήσει από τον ιδεολογικό δρόμο της αριστεράς και του έκαψαν το πολυκατάστημα. Τον θεώρησαν, όπως είπαν, προδότη των ιδανικών τους, επειδή έγινε πλούσιος. Εγώ μεγάλωσα με μια μητέρα, που ξέρω ότι μάλωνε και μισούσε όλο τον κόσμο, επειδή δεν της άρεσε η ζωή της. Κάποια γυναίκα είχε ερωτευτεί και δεν μπόρεσε να είναι μαζί της, αν με ρωτάτε, τώρα που πέρασε καιρός, αυτό εγώ είχα καταλάβει.

Ησυχία δεν έχουν οι άνθρωποι. Γιατί παλεύουν; Για τα λεφτά; Για την ομοφυλοφιλία; Τι ήταν αυτό που θα τους έκανε ευτυχισμένους; Ποτέ δεν κατάλαβα. Και αμφιβάλλω και αν ίδιοι ξέρουν τι πραγματικά θέλουν. Κι αν αυτό που θέλουν είναι λογικό να πραγματοποιηθεί. Και συνεχίστηκαν οι εμπρησμοί στην αγορά της Αθήνας.

Αυτή τη φορά οι βόμβες δεν μεταφέρθηκαν από δυο γυναίκες, όπως την πρώτη φορά. Της έβαζαν μέσα σε κουτιά τσιγάρων, μέσα σε κασετίνες τσιγάρων, όπως κυκλοφορούσαν την εποχή εκείνη τα τσιγάρα και με μηχανισμούς συνδεδεμένους με ρολόι, έσκαγαν. Κι έτσι κανείς δεν μπορούσε να αντιληφθεί τίποτα. Κι έκαναν επίδειξη δύναμης. Και οι Γερμανοί τότε, στην Κατοχή, επίδειξη δύναμης έκαναν. Μεγάλη δύναμη. Να σκοτώνεις.....;;;

Δύναμη είναι να φτιάχνεις κάτι καλό, να δημιουργείς. Κι έτσι, στο σήμερα, το νέο αεροδρόμιο που φτιάχνεται μέσα στα

χωράφια των κόκκινων χωριών, των χωριών στα οποία μέσα δημιουργήθηκε η τρομοκρατία και αναπτύχθηκε, δημιουργείται, για να κλείσει εκείνες τις παλιές πληγές. Όλοι θα ασχολούνται με το να δείξουν την όμορφη γη τους στους ξένους που θα έρθουν. Και να εξυπηρετήσουν τους τουρίστες. Να βγάλουν χρήματα. Κανείς δεν θα νοιάζεται για τις πολιτικές πεποιθήσεις του άλλου. Θα είναι ένα τουριστικό νησί από την μία στην άλλη άκρη του. Θα είναι μια ομορφιά για να την χαίρονται όλοι. Κι έτσι μια μέρα το κακό θα τελειώσει και θα υπάρξει ειρήνη. Και μόνιασμα.

Κι υπήρχαν κι άλλες πληγές που άνοιξαν τότε. Εκείνες που στοίχισαν ανθρώπινες ζωές. Όπως με την περίπτωση της Αγγελικούσης, που χτυπήθηκαν και άλλοι 72 άνθρωποι.

Σ. εκείνο το χολ του πατρικού μου σπιτιού, όπου έμπαινε κι έβγαινε ξεφυσώντας και βρίζοντας με λύσσα, την Αγγελικούση, η μητέρα μου, καθώς την θυμάμαι παιδάκι ακόμα, δυο χρόνια πριν, όταν το 1976 μετακομίσαμε σε εκείνο το σπίτι, να φέρνει μία μέρα, όταν έλειπε ο πατέρας μου, έναν τεχνικό με μπλε φόρμα, και να τοποθετούν μπροστά μου μικρόφωνα όπως τα είπαν στο ακουστικό εκείνου του παλιού μαύρου τηλεφώνου με σύρμα, ενωμένο και συνδεδεμένο στην γραμμή του ΟΤΕ, που σ. εκείνο το χολ βρισκόταν πάνω στο γραφείο που χρησιμοποιούσε ο πατέρας μου για να δουλεύει. Και πόσα άλλα της εποχής και της τεχνολογίας εκείνης, μηχανήματα παρακολούθησης είχε χρησιμοποιήσει για να μεταφέρουν και εκτός τηλεφωνημάτων τον ήχο από το σπίτι μας, σε εκείνα τα μέλη της οργάνωσής της που ήθελε.

Σ. εκείνο το μαύρο παλιό τηλέφωνο, που έμεινε μέχρι τη μέρα, που οι διάδοχοι της τρομοκράτες, μου έκαψαν το σπίτι, για να πάρουν τα «υλικά» που φύλαγε κρυμμένα σε εκείνο το χολ, στην βιβλιοθήκη, σε εκείνο το ντουλάπι που μας είχε απαγορεύσει να ανοίξουμε και πίσω από τις ντουλάπες στο

υπόλοιπο σπίτι. Και μετά τη φωτιά και την λεηλάτηση εκείνου του σπιτιού, χάθηκαν και ξηλώθηκαν όλα τα τηλέφωνα, τα δύο που επέζησαν της φωτιάς και όλες οι γραμμές οι ντούμπλεξ, όπως τις έλεγε, για να χαθεί κάθε ίχνος που θα μπορούσε να αποτελέσει και απόδειξη για την δράση της, και όλων εκείνων που την διαδέχτηκαν. Στηρίχθηκαν στην αθωότητα ενός ανυποψίαστου άντρα, του πατέρα μου και πολύ ερωτευμένου μαζί της, που δεν θέλησε να ψάξει τι υπήρχε σε εκείνη την κρύπτη που τόσο περίτεχνα είχε σχεδιάσει η μητέρα. Που το είχε με τις κρύπτες, καθώς και μία άλλη είχε σχεδιάσει σε εκείνο το χολ και μέσα στο γραφείο του πατέρα μου, για να κρύψει το χρηματοκιβώτιο με τα πολύτιμα αντικείμενα. Αυτό, που χωρίς προφανώς κανείς να γνωρίζει που ήταν, εκτός από εμένα, βρέθηκε ανοιχτό μετά την φωτιά. Πως ήξεραν που βρισκόταν αυτή η κρύπτη και πως άνοιγε; Ευτυχώς ήμουν αρκετά έξυπνη, να πάρω μαζί μου, αυτά τα τιμαλφή, όπως λεγόταν, όταν μετακόμισα από εκείνο το σπίτι. Εκείνη την κρύπτη, που κανονικά κανείς δεν γνώριζε, εκτός από εκείνη, τον πατέρα μου και εμένα, που βρισκόταν κι ο επιπλοποιός που 40 χρόνια πριν την είχε κατασκευάσει, είχε πολλά χρόνια πριν πεθάνει από καρκίνο. Ήταν η μόνη κρύπτη που ξέραμε πως ανοίγει εγώ και ο πατέρας μου. Αλλά από ότι φαίνεται την γνώριζαν και οι σύντροφοί της και τα παιδιά τους, που αποδεικνύεται ότι κι αυτά ακολούθησαν αυτόν τον δρόμο, εμπλέκοντας προφανώς και τις νέες τεχνολογίες του διαδικτύου τώρα πια, στις μεθόδους τους. Οι κυβερνοτρομοκράτες.

Αλλά δεν υπολόγισαν στις μνήμες ενός κοριτσιού που αποτύπωνε σαν φωτοτυπικό ότι έβλεπε, γιατί έχω αυτό που περιγράφουν ως φωτογραφική μνήμη. Και άλλωστε, όπως λέει και ο σοφός λαός, από μικρό και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια.

Έστω κι αν έχουν περάσει 40 χρόνια από τότε, κι αν εκείνες οι πράξεις που δεν τιμωρήθηκαν έχουν παραγραφεί.

Για την ιστορία. Για το έγκλημα της τρομοκρατίας, που δυστυχώς έχει συνέχεια.

Για την πατρίδα, που δεν υπήρξε ποτέ δυστυχώς ενωμένη.

Για ένα καλύτερο μέλλον.

Που θα έρθει, γιατί ποτέ δεν υπάρχει ένα τέλειο έγκλημα και κανένα έγκλημα δεν έμεινε ατιμώρητο. Όπως δεν έμεινε και το δικό της. Η μητέρα μου έπαθε πολλαπλά εγκεφαλικά, πολλά χρόνια μετά το 1980. Και στο τέλος δεν μπορούσε να κουνηθεί ούτε να μιλήσει. Και λερωνόταν πάνω της μέχρι το λαιμό. Και είχε σχηματίσει πληγές κατάκλισης παρά την ενδεδειγμένη περιποίησή της. Μονάχα εκείνη την τελευταία στιγμή της ζωής της, λίγο πριν ξεψυχήσει, γούρλωσε τα μάτια της κοιτώντας προς την ντουλάπα.

-Κάτι βλέπει, μου είπε φοβισμένος ο πατέρας μου. Κάτι βλέπει....Κάτι που εμείς δεν βλέπουμε....

Έβγαλε μια κραυγή και ξεψύχησε....

Κι ύστερα έγινε σιωπή.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟΤΡΙΤΟ

Μια σιωπή εκκωφαντική. Γιατί ήταν ο μοιραίος άνδρας της ζωής μου που ανέλαβε την αρχηγία της τρομοκρατίας από την μητέρα μου. Νωρίς μόλις ενηλικιώθηκε. Έτσι με γνώρισε. Κυβερνοτρομοκράτης, παρακολουθούσε πλέον τα κινητά και το κομπιούτερ που απέκτησα. Από τότε που βγήκαν αυτά τα ηλεκτρονικά μηχανήματα, προσπαθούσε η μητέρα μου να με αποτρέψει από το να τα αγοράσω. Μου έλεγε ότι θα γίνω πόρνη, γιατί θα βρίσκω άντρες στο διαδίκτυο. Καμία σχέση, καθώς μόνο αυτό δεν είχα στο νου μου. Εκείνη όμως καθώς γέρασε και είχε αρχίσει να συνεργάζεται και να παραδίδει την εξουσία στους κυβερνοτρομοκράτες. Οι οποίοι και με δημόσια υπηρεσία συνεργάστηκαν για να μου κάψουν το πατρικό και να πάρουν από μέσα όλο εκείνο το υλικό που είχε κρυμμένο η μάνα μου από τη μέρα που μετακομίσαμε σε εκείνο το σπίτι το 1976. Όπλα, προκηρύξεις, γραφομηχανές, εκρηκτικούς μηχανισμούς, τι απ. όλα ή και όλα. Και μου το έκαψαν, γιατί οι γείτονες έκαναν καταγγελία επειδή είχα γάτες στο διαμέρισμά μου και θα ερχόταν το κράτος, και υπήρχε περίπτωση να σφραγίσουν το σπίτι, καθώς δεν έμενα, και θα έβρισκαν και τα κρυμμένα, και ίσως και τα τοποθετημένα μικρόφωνα να έβρισκαν. Όλα εκείνα που ούτε ο σεισμός του 1978, δεν είχα την τύχη να γκρεμίσει. Αν και θα γέμισε με τα ίδια, οποιοδήποτε άλλο σπίτι και να πηγαίναμε. Κι είχαμε γειτόνισσα μια νοσοκόμα, εκεί που παραθερίζαμε για καλοκαίρι το 1978. Που δεν την χώνευε η μητέρα μου κι όλο την κατηγορούσε. Η ίδια παρουσιάστηκε σε μένα και τον πατέρα μου ως παλιά δημοσιογράφος του Deutsche Welle, την

εποχή της δικτατορίας στη Γερμανία. Και μας προσέγγισε το 2013 με την αφορμή ότι είχε κι εκείνη δυο γατούλες στο σπίτι της. Και είχαμε φιλικές σχέσεις. Εκείνη ενώ πέθαναν οι δικές μου γατούλες μέσα στο φλεγόμενο σπίτι μου, εκείνη την μαύρη ώρα με συνάντησε στο δρόμο και όλο κακία μου είπε «Καλά ξεμπερδέματα τώρα». Πολύ περίεργο.....πως δεν είπε μια κουβέντα συμπάθειας για τα ζώα, εφόσον κι εκείνη τα αγαπούσε; Νοσοκόμα ή δημοσιογράφος;... Ήταν πάντως το ίδιο πρόσωπο και έμενε για πολλά χρόνια στην ίδια γειτονιά με εμάς. Την συναντούσα στο δρόμο και την θυμόμουν. Μας πλησίασε όμως η ίδια μόνο μετά το θάνατο της μητέρας μου. Και από τι ακριβώς ξεμπερδέματα δεν μου είπε.....

Όταν ο υπαρκτός σοσιαλισμός κατέρρευσε, δημιουργήθηκε η ανάγκη να βρίσκουν χρήματα όλες αυτές οι οργανώσεις. Οι ληστείες των τραπεζών και των μηχανημάτων αυτόματης ανάληψης ήταν μία από αυτές. Και χρειαζόταν ένας δάσκαλος, ένας ληστής του κοινού ποινικού δικαίου και επιτυχημένος μάλιστα, για να τους διδάξει. Την βρήκαν στο πρόσωπο ενός μόνιμου και του πιο διαβόητου δραπέτη των φυλακών. Και μπορεί στην αρχή να ήταν άλλη η συμμορία των ληστών των ATM, με την οποία ο διαβόητος κακοποιός και δραπέτης συνεργαζόταν, όμως επανεμφανίστηκαν. Η νέα λοιπόν αυτή οργάνωση της ηλεκτρονικής τρομοκρατίας όποτε, εφόσον με παρακολουθούν, τους προκαλούσα σε κάτι σχετικό με αυτές τις ληστείες, με άκουγαν και την επόμενη μέρα πάντοτε υπήρχε και μία τέτοια έκρηξη. Είτε κατόρθωναν να πάρουν τα χρήματα, είτε όχι. Είχα ένα κακό. Σκεφτόμουν φωναχτά, κι έτσι ήταν εύκολο γι' αυτούς να ξέρουν πολλά από τη ζωή μου. Με άκουγαν. Κι έτσι κατάλαβα πως σήμερα οι πρακτικές αυτές έχουν εισχωρήσει και στις υπόλοιπες οργανώσεις. Οι ανατινάξεις, οι ληστείες, φυσικές και ηλεκτρονικές. Για να βρίσκουν λεφτά. Μιλούσε για μη τρομοκρατία και

απαλλοτρίωση ο φίλος στο fakebook από τα Τρίκαλα του μοιραίου αυτού άνδρα, του αρχηγού των κυβερνοτρομοκρατών, που τον χρησιμοποιούσε για να μου περάσει τα μηνύματά του. Καθώς ο ίδιος σαν ομοφυλόφιλος και επώνυμος πολίτης δεν καταδεχόταν να μου μιλήσει ο ίδιος. Όπως πάντα ένας πολίτης υπεράνω υποψίας. Και ένας επώνυμος που δεν έρχεται δημοσίως σε επαφή με κοινούς θνητούς. Δημοσίως. Και μια ακόμα σύμπτωση; Και ο «δάσκαλος» των ληστειών και δραπέτης, από τα Τρίκαλα καταγόταν. Αυτός που θα άφηνε το αποτύπωμά του στον φάκελο, σε μια έκρηξη βόμβας που ερχόταν. Και όπως είναι καλοί με τα ηλεκτρονικά οι σημερινοί τρομοκράτες, με τα κλεμμένα λεφτά αγοράζουν bitcoins από τα καταστήματα που τα πωλούν και στη συνέχεια εξαργυρώνουν τα bitcoins με ευρώ κι έχουν στα χέρια τους χαρτονομίσματα του ευρώ με διαφορετικούς αριθμούς από εκείνους των κλεμμένων από τα ΑΤΜ. Αλλά και σε ηλεκτρονικές ληστείες τα χρήματα που έπαιρναν εκβιαστικά, κλειδώνοντας υπολογιστές θυμάτων, που για να τους ξεκλειδώνουν έπρεπε να πληρώσουν τα λύτρα σε bitcoins που έτσι μετά ξεπλένονταν ηλεκτρονικά, δεν φαινόταν η εγκληματική προέλευσή τους και μετατρέπονταν μετά σε διάφορα είδη νομισμάτων από την ηλεκτρονική πλατφόρμα των bitcoins. Που ακόμα και υπουργικά χείλη κάποτε διαφήμισαν.....

Οι συμβουλές του αρχιληστή από οργάνωση σε οργάνωση απέδωσαν και εξελίχθηκαν με τις νέες τεχνολογίες. Συνεργάστηκαν οι τρομοκράτες μαζί του και έτσι μια μέρα το αποτύπωμα του.....

-Βγήκε η ανάλυση των αποτυπωμάτων;

Ο επικεφαλής αξιωματικός των ερευνών είχε πάει να δει με τα μάτια του το πόρισμα, όταν ειδοποιήθηκε τηλεφωνικά πως εντός της ημέρας θα έβγαιναν τα αποτελέσματα.....

-Μάλιστα.....

Το εκτυπωμένο χαρτί στα χέρια του, ανέγραφε αυτό που η οθόνη του υπολογιστή στα εγκληματολογικά γραφεία της ασφάλειας Αθηνών έδειχνε.

Το πρόσωπο στο οποίο ανήκε το δαχτυλικό αποτύπωμα πάνω στον φάκελο ήταν αυτού του δραπέτη, που είχε γίνει ο εφιάλτης της αστυνομίας. Τον είχε πετάξει κάτω, ο αξιωματικός της αστυνομίας λίγο πριν σκοτωθεί από τη βόμβα, και δεν είχε καεί έτσι από την έκρηξη.

-Τώρα και τρομοκράτης λοιπόν;

-Προβιβάστηκε.....

Είχε βραδιάσει πια. Εκείνες οι μέρες του Ιουνίου ήταν τόσο μεγάλες. Σκοτεινιάζε στις εννιά κάθε βράδυ. Λίγες μέρες μετά το θερινό ηλιοστάσιο. Κι εκείνο το βράδυ ο ήλιος βασίλευε. Κι είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει το φως. Ήταν όμως ακόμα μέρα έξω. Ούτε που κατάλαβε κανείς, παρά μονάχα η λέξη «έκρηξη» ήρθε στη σκέψη όλων των παρευρισκόμενων, μέσα στο μεγάλο κεντρικό κτίριο και έξω από αυτό. Θόρυβος και λάμψη και εκρηκτικά που σκάνε.

Ο φρουρός που έτρεξε στο γραφείο από όπου ακούστηκε εκείνο το τόσο χαρακτηριστικό «μπαμ» των εκρήξεων, φώναξε:

-Είναι νεκρός, Θεέ μου, πέθανε. Βοήθειααα.....

Βασίλευε ο ήλιος και η έδυσε η ζωή του αξιωματικού της αστυνομίας με το παρόμοιο όνομα.

-«Ωχ όχι, το πακέτο;» σκέφτηκε ο αστυνομικός στην είσοδο του κτιρίου. Μετέφερε ένα πακέτο εκείνη την μέρα, ένα πακέτο που είχε παραλήπτη τον υπουργό δημοσίας τάξης. Τον άνθρωπο που ψήφισε ο λαός για να τον προστατεύει. Στη

σύγχρονη δημοκρατία πια. «Διάολε βιβλίο ήταν». Ήταν το όργανο της τάξης που μετέφερε τον φάκελο μαζί με την υπόλοιπη αλληλογραφία, την υπηρεσιακή από το πολιτικό γραφείο του υπουργού, μέχρι το υπουργείο, και όπως και τα υπόλοιπα, δεν πέρασε από ακτινοσκοπικό έλεγχο. Στην ταχυδρομική υπηρεσία των ΕΛΤΑ Κούριερ, είχε ταχυδρομηθεί ο φάκελος βόμβα. Δεν εξερράγη κατά την μεταφορά του, παρά την φόρτωση και εκφόρτωσή του από τους υπαλλήλους της εταιρίας. Θα μπορούσε να είχε γίνει και αυτό. Όπως βλέπουμε στις αμερικάνικες ταινίες του κινηματογράφου να στέλνουν πακέτα βόμβες μέσω των ταχυδρομείων. Δυο μέρες έμεινε στο πολιτικό γραφείο του υπουργού και μετά μεταφέρθηκε. Δεν έπεσε του αστυνομικού στον δρόμο. Ήταν μαζί με τα άλλα γράμματα μέσα σε σακούλες. Αν είχε περάσει από τον ακτινογραφικό έλεγχο στην είσοδο του υπουργείου, τότε θα φαινόταν η μπαταρία της βόμβας. Κανείς δεν το υποπτεύθηκε. Φαινόταν κάτι σαν βιβλίο ή ντοσιέ. Κι ούτε ανοίχτηκε στην είσοδο όπως συνήθως γινόταν για να καταγραφεί μαζί με την υπόλοιπη αλληλογραφία.

Ούτε ο τρομοκράτης δεν θα μπορούσε καλύτερα να τα είχε πάει ως προς την διαδρομή της βόμβας. Μπορεί να την έστειλε κατευθείαν στον υπουργό στο προσωπικό του πολιτικό γραφείο κι αυτή να λοξοδρόμησε για το υπουργείο, όμως δεν ανοίχτηκε στην είσοδο. Η βόμβα του έφτασε λίγα μέτρα από το γραφείο του υπουργού τον οποίο ήθελε να σκοτώσει. Αλλά η μοίρα ήθελε να βρει άλλον στόχο.

Στο γραφείο του αρχηγού της αστυνομίας, ο υπασπιστής του σήκωσε το τηλέφωνο.

-Λευτέρη, πάει ο Γιώργος ο Βασιλάκης. Σκοτώθηκε. Μας έβαλαν βόμβα.

-Αδύνατον. Πριν λίγο μιλούσαμε στο τηλέφωνο. Μου είπε πως είχε πολύ δουλειά σήμερα, ότι πέρασε πολύς κόσμος από το υπουργείο σήμερα. Βουλευτές, πολίτες, αστυνομικούς. Πως θα ξεκινούσε να ανοίγει εκείνη την ώρα την αλληλογραφία. Πως;

Η συγκινημένη φωνή του υπουργού στην άλλη άκρη, που σοκαρισμένος από τον θάνατο του στενού συνεργάτη και υπασπιστή του, εξηγούσε.

-Ένα από τα πακέτα για μένα ήταν βόμβα. Και το άνοιξε ο Γιώργος. Και εξερράγη στα χέρια του. Τον βρήκαμε νεκρό μέσα στα αίματα, γερμένο στο πλάι, στην πολυθρόνα του, με τραύματα στα χέρια, το στήθος, την κοιλιά και το κεφάλι.

-Πως έγινε αυτό; Μου είπε γύρω στις οκτώ ότι είχε στα χέρια του μια ενδιαφέρουσα καταγγελία πολιτών, που αύριο θα την βλέπαμε κατά προτεραιότητα μαζί, γιατί ήταν σοβαρή. Έρχομαι από εκεί.

Οι διερχόμενοι οδηγοί τινάχτηκαν πάνω στο τιμόνι, όταν είδαν την λάμψη εκείνη την ώρα και άκουσαν το «μπαμ», στους επάνω ορόφους του κτιρίου, στον έβδομο όροφο.

Πριν από 50 χρόνια στην Κρήτη, γεννήθηκε ένα αγόρι, εκεί στον νότο του Ηρακλείου. Ανάμεσα στις ελιές που διασχίζουν το χωριό που γεννήθηκε. Συστάδες από πράσινα ωχρά ελαιόδεντρα φυτωμένα δίπλα και πίσω από τις λεύκες και τα άλλα ψηλά δέντρα τα φυτωμένα στην άκρη του κεντρικού δρόμου που διασχίζει το χωριό που γεννήθηκε. Άλλα πιο πράσινα κι άλλα με άσπρα και κόκκινα χνούδια που διακόπτουν το ατελείωτο πράσινο των φυλλωμάτων, και κάνουν σκιά στους περαστικούς. Και στα ζώα. Τα μικρά και τα μεγάλα. Από τον καυτό ήλιο του νότου. Εκείνα τα πρωινά και τα άλλα τα μεσημέρια.

Κι ύστερα από μισό αιώνα σε ένα γραφείο στην Αθήνα. Πέθανε. Κι απέξω κάτι μικροί θάμνοι στη διπλή λωρίδα που χωρίζει την λεωφόρο Κατεχάκη. Που κανείς δεν τους δίνει σημασία. Και τα δέντρα έξω από το υπουργείο χλωμά. Δεν είναι τόσο κίτρινος ο ήλιος εκεί, για να τα κάνει καταπράσινα. Μονάχα δυο μεγάλα κυπαρίσσια, βασιλεύουν σκούρα πράσινα, και ψηλά ανάμεσα στα υπόλοιπα, περιφρονώντας τα για το χρώμα και την ομορφιά τους.

Ένας κρότος κι έφυγε μια ζωή. Λίγοι αξιωματικοί της αστυνομίας, είχαν μείνει στον όροφο «Παύλου Μπακογιάννη», όπως τιμητικά είχε ονομαστεί. Έτρεξαν από την αρχή αστυνομικοί και δυο ασθενοφόρα. Όμως ο άνθρωπος πέθανε ακαριαία. Η καρδιά του πληγώθηκε, αρτηρίες κόπηκαν και σταμάτησε να ζει. Στο βομβαρδισμένο γραφείο έτρεξαν όλοι. Δεκαπέντε με είκοσι μέτρα και δυο μόλις γραφεία χώριζαν το γραφείο της έκρηξης από το γραφείο του υπουργού, που εκείνη την ώρα εργαζόταν με τους γραμματείς του. Έσπασαν τζάμια και γέμισαν θραύσματα και καπνούς τα γραφεία. Οι ψευδοροφές έπεφταν στα κεφάλια των ανθρώπων και κάτω. Νόμιζαν πως τους χτυπούσαν απέξω με μια ρουκέτα. Λίγο μετά ο υπουργός είδε τον άνθρωπό του νεκρό.

Σαν μια εικόνα τηλεόρασης που πίσω γυρνά, λίγα λεπτά πριν, ο αξιωματικός Βασιλάκης, έκλεινε το τηλέφωνο. Και πήρε στα χέρια του έναν φάκελο με φυσαλίδες. Από εκείνους τους μεγάλους σε μέγεθος Α3, και επένδυση μέσα. Ο αποστολέας ήταν δήθεν ο Χρήστος Καραβέλας και έγραφε μέσα μια επιστολή ότι το πακέτο ήταν στοιχεία, έγγραφα και απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες για την υπόθεση της Siemens, μια υπόθεση που αφορά σε ενδεχόμενο χρηματισμό Ελλήνων πολιτικών και στελεχών δημόσιων οργανισμών, όπως ο ΟΤΕ, από την γερμανική εταιρεία Siemens, σχετιζόμενο με συμβάσεις προμήθειας υλικών, υπηρεσιών και συστημάτων

στο Ελληνικό Δημόσιο. Μια υπόθεση δωροδοκίας δηλαδή. Και μαζί με την επιστολή υπήρχε ένας ακόμα μικρότερος φάκελος και αυτός με φυσαλίδες. Ο αξιωματικός πέταξε κάτω τον μεγάλο φάκελο και άνοιξε τον μικρότερο φάκελο. Και έγινε η ανατίναξη. Με άγκιστρα ήταν πιασμένος ο εκρηκτικός μηχανισμός, βρισκόταν μέσα σε ένα κουτί και αυτό μέσα σε μία πλαστική σακούλα. Είχε μια μπαταρία, ένα κινητό τηλέφωνο, την εκρηκτική ύλη και τα καλώδια, που με το άνοιγμα του δεύτερου φακέλου, ήρθαν σε επαφή, παίρνοντας ρεύμα από την μπαταρία των 9 βολτ και πυροδότησαν την εκρηκτική ύλη. Αυτή που χρησιμοποιούνταν στις κατεδαφίσεις, και είχε μεγάλη δύναμη.

Απέκλεισαν την περιοχή οι δυνάμεις της αστυνομίας και κανείς δεν έβγαινε από το κτίριο και έμπαιναν μέσα μόνο όσοι έπρεπε. Κι απέξω δεν επιτρεπόταν να περάσει κανείς. Από τα σπασμένα τζάμια έξω από τον δρόμο έβλεπε κανείς καπνούς να βγαίνουν. Πιο πέρα οι οδηγοί των αυτοκινήτων σταματούσαν ο ένας πίσω από τον άλλον. Στην αρχή κορνάριζαν. Κι ύστερα, σαν έβλεπαν τίποτα να μην κινείται, έβγαιναν από τα αυτοκίνητά τους, να δουν τι είχε γίνει και σταμάτησε η κυκλοφορία. Κι όσοι οδηγοί προωθούνταν και έφταναν μπροστά από το υπουργείο, μετά την έκρηξη, έκοβαν ταχύτητα βλέποντας την αστυνομία και τα ασθενοφόρα απέξω, να δουν τι έγινε. Ο ιατροδικαστής πρόβαλε μέσα από ένα αυτοκίνητο για να βγάλει το πόρισμα για το θύμα. Οι πυροτεχνουργοί εξέταζαν τα πάντα. Από τα γυαλιά και τα χαρτιά που είχαν σφηνώσει στις πληγές του θύματος, τον φάκελο Α3, που σχεδόν άθικτος βρέθηκε στο πάτωμα.

Μια ώρα μετά, οι τηλεοπτικές κάμερες που είχαν φτάσει στο σημείο, μετέδιδαν την εικόνα και τις δηλώσεις του υπουργού.

Ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης δήλωσε: «Κάποιοι άνανδροι δολοφόνησαν απόψε έναν ικανό κι έντιμο αξιωματικό. Έναν

οικογενειάρχη πατέρα 2 παιδιών. Δηλώνουμε για ακόμη μια φορά ότι δεν φοβόμαστε και δεν τρομοκρατούμαστε. Θα συνεχίσουμε αδιάκοπα τον αγώνα για να καταστήσουμε τους πολίτες, τις γειτονιές και τις πόλεις μας ασφαλείς. Οι άνανδροι δολοφόνοι θα παραπεμφθούν στη δικαιοσύνη για να δικαστούν σύμφωνα με το σύνταγμα και τους νόμους. Προσωπικά έχασα έναν πολύτιμο φίλο και αγαπημένο μου συνεργάτη».

Σ. αυτόν τον φάκελο η εξέταση αργότερα βρήκε το δαχτυλικό αποτύπωμα του καταδικασμένου κακοποιού και δραπέτη Παλαιοκώστα.

Αυτός ήταν ο άνθρωπος ο παράνομος που έδωσε τα φώτα των ληστειών στην τρομοκρατία και συνεργάστηκε μ. αυτούς. Όποιοι κατασκεύασαν την βόμβα ήξεραν πολύ καλά τι έκαναν. Δεν εξερράγη κατά τις μετακινήσεις της, παρά μόνο όταν θα ανοιγόταν. Μόνο εκπαιδευμένοι τρομοκράτες μπορούσαν να το κάνουν αυτό. Το γεγονός ότι άγγιξε ο ίδιος ο δραπέτης με γυμνά χέρια τον φάκελο, ενώ ήταν σεσημασμένος, δείχνει ότι ήταν άσχετος και συνεργάστηκε και με άλλους για να πετύχει αυτόν τον στόχο. Κι ως παραδέχτηκε το αντίθετο σε προκήρυξη που έστειλε σε εφημερίδα στις 10 Ιουλίου, περιγράφοντας την συνδεσμολογία της βόμβας και αναλαμβάνοντας την ευθύνη για λογαριασμό μιας νεοσύστατης οργάνωσης, ενώ ο φάκελος που εστάλη στην εφημερίδα με την προκήρυξη, απέξω έγραφε το όνομα «Θανάσης Κλάρας», που ήταν το πραγματικό επώνυμο του Άρη Βελουχιώτη, του αντάρτη. Ο Παλαιοκώστας δεν θα μπορούσε να δράσει μόνος του. Άλλωστε όταν γινόταν έρευνες για την τρομοκρατική οργάνωση «επαναστατικός αγώνας» προέκυψε σύνδεση του με την οργάνωση αυτή.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Λουλούδια στη λάσπη. Ένα τριαντάφυλλο κόκκινο που δεν προσφέρθηκε ποτέ σε μια γυναίκα σαν ένδειξη αγάπης. Αλλά κατέληξε πάνω στη λάσπη. Μαζί με άλλες ανθοδέσμες πιο πέρα αφημένες πάνω στο υγρό καφέ χώμα.

Πάνω στο σημείο που διάβαιναν οι άνθρωποι το ρέμα. Αυτό που το χώμα του ξερό κι ανακατεμένο με τις πέτρες, πρόσφερε μια διάβαση για όλους εκείνους που μπορούσαν απλά να περάσουν με το αυτοκίνητό τους.

Είχε ξηρασία για καιρό στο νομό του Ηρακλείου και συνήθισαν οι άνθρωποι να περνούν πάνω από το ρέμα, το ξεχασμένο ποτάμι. Κι έριξαν από πάνω πίσσα κι έκαναν ασφαλτόστρωση σ. εκείνα τα δρομάκια στους παραποτάμους, που δεν έχουν νερό όταν δεν βρέχει κι έτσι από πάνω περνάνε τα αυτοκίνητα και τα φορτηγά. Πρόχειρη διάβαση κι όχι γέφυρα, όπως χτίζονται πάνω στα ποτάμια.

Και εκείνο τον πρώτο χειμώνα με τις πολλές βροχές, φούσκωσε το ποτάμι, καθώς μαζευόταν σ. αυτό όλο το νερό της μεγάλης πεδιάδας κι άρχισε να κυλάει και στους παραποτάμους του. Στην αρχή με την βροχή δεν φαινόταν μια τέτοια απειλή. Ούτε φως δεν υπήρχε δημοτικό, στην διάβαση εκείνη. Και μέσα σε μια νύχτα Σαββάτου επέστρεφε το ιδιωτικό όχημα με την οικογένεια μέσα, από κάποιο γλέντι. Έβρεχε μα κανείς δεν φανταζόταν ότι το

νερό θα επέστρεφε. Η βροχή. Και η κατάρα εκείνης της ξεχασμένης πράξης, 39 χρόνια πριν, που οι δυο κοπέλες τοποθέτησαν τη βόμβα στο Μινιόν. Και βρέθηκαν από την ίδια οικογένεια, μπορεί και μακρινοί συγγενείς, μα από το ίδιο σόι και με το ίδιο επώνυμο, να βρίσκονται μέσα στο αυτοκίνητο, που καθώς περνούσε, κι άρχισε το όλα εδώ πληρώνονται να ισχύει, να βρίσκεται μέσα στα νερά που επέστρεφαν. Προσπάθησε ο οδηγός να συνεχίσει το δρόμο του. Η μηχανή έσβησε και το νερό ανέβαινε. Μάταια προσπάθησαν να καλέσουν σε βοήθεια με τη χρήση των κινητών τους τηλεφώνων τα μέλη της οικογένειας. Μάταια, προσπαθούσαν να φύγουν από το νερό. Μπήκε μέσα στο αυτοκίνητο και τους έπνιξε όλους. Μέρες μετά, όταν κατέβηκαν λίγο τα νερά, τους ψάρεψαν οι αρχές πεθαμένους μέσα στο αυτοκίνητό τους. Σε εκείνο το σημείο, σε εκείνη την ορεινή επαρχία που δεν παράγει μόνο γαλακτοκομικά προϊόντα στο σήμερα, αλλά και αποτελεί τον σημερινό πυρήνα της τρομοκρατίας στο νησί. Έτσι για να δείξει ο Θεός πως αυτά τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν τότε, έχουν όχι μόνο την τιμωρία και επιπτώσεις ακόμα και σε αθώους, αλλά να προειδοποιήσει με τον τρόπο του, αυτούς που σήμερα συνεχίζουν την τρομοκρατία, για το κακό που κάνουν. Κάποιος πρέπει να βάλει ένα τέλος στον αλληλοσκοτωμό.

Κι έτσι όταν δεν απόμεινε παρά μόνο λίγη λάσπη στο σημείο άφησαν στη μνήμη τους λίγα λουλούδια συγγενείς, κάτοικοι από τα γύρω χωριά. Εκεί στο κέντρο του νομού. Εκεί από όπου ξεκίνησε η τρομοκρατία στην Ελλάδα. Εκεί η άσχημη εικόνα από τα λιωμένα από τη φωτιά σίδερα του σκελετού του Μινιόν που είχε απομείνει συνάντησαν τη μοίρα. Την εκδίκηση που πάρθηκε από εκείνους που δεν έφταιγαν. Και μαράθηκαν σε λίγες μέρες και τα λουλούδια πάνω στη λάσπη.

Ένα χρόνο μετά

Και το παράπονο μου ζητάει ακόμα απαντήσεις.....

Από το βράδυ της Παρασκευής η καθαρίστρια είχε αφήσει ανοιχτά τα παραθυρόφυλλα που έβλεπαν στην μεριά του δρόμου της 25^{ης} Αυγούστου. Για να αερίζεται ο πρώτος όροφος, στο παλιό παραδοσιακό κτίριο της γωνίας που τώρα ήταν τράπεζα.

Μέσα στον ήλιο του μεσημεριού, την άλλη μέρα, και μέσα στη σιωπή, σαν στόμα ανοιγόκλεινε το παράθυρο και ήθελε με κάποιον να μιλήσει.

-Ε ψιτ εσύ απέναντι, δέντρο.

Ετούτο χασμουρήθηκε κι άπλωσε τα κλαδιά του και τεντώθηκε.

-Καλημέρα, του είπε το παράθυρο.

-Καλημέρα, του απάντησε το δέντρο.

-Όλος ο δρόμος παλιά όταν χτίστηκα ήταν γεμάτος με δέντρα.

-Και τι μου το λες; Χασμουρήθηκε ξανά το δέντρο και απλώθηκε προς τον ήλιο, να πάρει το φως του.

-Επειδή είμαι παλιός και το θυμάμαι. Τώρα είσαι μόνο εσύ για να μιλάω. Κορωναίου και 25^{ης} Αυγούστου γωνία. Τα σουβενίρ απέναντι έκλαιγαν όλη τη νύχτα.

-Ο αντίκτυπος αυτού που δημιούργησαν οι άνθρωποι.

-Επειδή δεν θα πουληθούν. Έμειναν μόνα και κλειδωμένα στο μαγαζί με τα είδη λαϊκής τέχνης. Ένας παλιός αμφορέας

αντίγραφο ενός αρχαίου προσπαθούσε να τα παρηγορήσει. Τους έλεγε ότι καλύτερα έτσι έχουν την ησυχία τους. Και δεν τα πιάνουν χέρια κάθε μέρα, κι ύστερα να μην τα αγοράζουν κιόλας. Λες και δεν είναι όμορφα και δεν αξίζουν..... Δεν έπιασε.....Έκλαιγαν όλη νύχτα. Και τα άκουσαν και τα παιχνίδια δίπλα στο πολυκατάστημα και τα έπιασε ανησυχία. Μη και δεν ανοίξουν πια τα μαγαζιά, μη και πεθάνουν όλοι οι άνθρωποι, και μείνουν εκεί μέσα να τα φάει η σκόνη.

-Μη λες βλακείες, πάντα υπάρχουν άνθρωποι.

-Το ξέρω, το είδα, το έζησα. Πριν από μένα έγινε εδώ η μεγάλη σφαγή. Και πάλι υπήρχαν άνθρωποι. Κι ύστερα ήρθε η κατοχή και κατέβαιναν μπροστά μου Γερμανοί, σαν να κάνουν παρέλαση. Και πάλι υπήρχαν άνθρωποι.

-Έπρεπε να τους το πεις.

-Δεν με πίστεψαν. Λένε πως ποτέ δεν έκλεισαν τελείως τα μαγαζιά για μέρες. Λένε πως ήρθε πανούκλα. Και πως ακόμα κι αν τα αγόραζαν, τα παιδιά θα πέθαιναν και πάλι μονάχα θα μένανε. Και στέναζαν κι αυτά όλη νύχτα.

-Την τελευταία μέρα πουλήθηκαν κάποια παιχνίδια. Κι έφευγαν με τα παιδιά και τους γονείς τους και μου έλεγαν πως είναι χαρούμενα, γιατί θα περνούσαν την καραντίνα μαζί με τα παιδιά. Αλλά τα άλλα έμειναν πίσω.

-Δεν βαριέσαι, εμένα ακόμα το βράδυ έρχονται και με κατουράνε οι σκύλοι. Καλύτερα λιγότεροι άνθρωποι έξω.

-Μη το λες, περπατούσαν, έκαναν βόλτα, ψώνιζαν, καθόταν κι έπιναν τον καφέ τους, μας θαύμαζαν.

-Ματαιόδοξος είσαι, σαν τράπεζα. Το εμπόριο σκέφτεσαι και το καμάρι.

-Τράπεζα είμαι. Μ' άρεσε όταν κυκλοφορούσαν οι άνθρωποι.

-Συγνώμη, νιαούρισε μια γάτα.

Το δέντρο γύρισε και την κοίταξε και το παραθυρόφυλλο άνοιξε τελείως να κοιτάξει προς τα κάτω.

-Τι θες; Ρώτησε το δέντρο.

-Δεν ξέρω πως να νοιώσω, άσε που πεινάω.

-Περίμενε, είπε το παράθυρο.

Σφύριξε προς το καλάθι των σκουπιδιών μέσα στον πρώτο όροφο.

-Καλάθι έρχεσαι λίγο;

-Τι είναι;

-Χτες ο διευθυντής δεν άφησε μισοφαγωμένη εκείνη την κότα που έτρωγε.

-Ναι, ακόμα εδώ είναι μέσα μου.

-Έλα να τη ρίξουμε της γάτας κάτω, πεινάει.

-Πως;

-Θα σου πω. Ανέβα εσύ επάνω μου, και θα σε σκαλώσω το χερούλι σου στο μάνταλό μου. Ύστερα εσύ θα γείρεις και η κότα θα πέσει κάτω.

Κι έτσι κι έγινε.

-Ευχαριστώ είπε η γάτα κι άρχισε να τρώει με την ορμή της πείνας.

Όταν τέλειωσε, γύρισε και είπε προς το δέντρο και το παράθυρο.

-Όταν κυκλοφορούσαν οι άνθρωποι μου έδιναν φαγητό και δεν πεινούσα. Μα πάλι ερχόταν κάτι άλλες αδέσποτες γάτες και μου έλεγαν για τα δηλητήρια που έριχναν στις τροφές οι άνθρωποι, και σκότωναν τα ζώα που τα έτρωγαν με φριχτούς πόνους. Όχι που όλοι οι άνθρωποι είναι κακοί. Από την Θεοτοκοπούλου έρχομαι. Έκλεισε και το ξενοδοχείο που είχε πολλά σκουπίδια. Κι έβρισκα από το πρωινό μισοφαγωμένα αλλαντικά και τυριά και αυγά. Τώρα μόνο στην κατάληψη του παλιού νοσοκομείου μένουν μέσα, αλλά λίγα τα σκουπίδια. Κι είμαστε όλα τα γατιά του κέντρου, και ποιος να πρωτοφάει; Ευτυχώς μας βάζουν νερό.

-Αν είναι για το φαΐ, θα κανονίσω εγώ, είπε το παράθυρο. Οι λίγοι υπάλληλοι που έμειναν να δουλεύουν εδώ, τρώνε για μεσημέρι. Κι η καθαρίστρια δεν τα πετάει, παρά μονάχα όταν γεμίζουν οι σακούλες στους κουβάδες, για οικονομία. Θα φροντίσω να σου αφήνουμε κάτι.

Κι αν δεν είσαι ανοιχτό; Πως θα πέσει το φαγητό; ρώτησε το γατί.

-Εδώ με τον κουβά. Θα μαζεύει αυτός όλο το φαΐ. Που έχει και χερούλι. Κι ύστερα θα ανεβαίνει και θα κρεμιέται από το μάνταλό μου. Κι όπως θα είναι βαρύς θα ανοίγει και το δικό μου και του παντζουριού. Να έρχεσαι κάθε βράδυ να τρως. Μόνο για την Κυριακή δεν θα έχω.

-Για μια μέρα θα βολευτώ, ευχαριστώ, είπε το γατί. Ούφ. Τουλάχιστον δεν θα χρειάζεται να κρύβομαι, τώρα που δεν κυκλοφορούν οι άνθρωποι. Γιατί πριν φοβόμουν. Θα κάτσω στο παγκάκι να χωνέψω, και να λιαστώ. Ύστερα θα πάω στη φωλιά μου.

- Στη φωλιά τους είναι και οι άνθρωποι τώρα, είπε το δέντρο, κι ένα γέλιο σαν σφυριχτό του ανέμου, βγήκε μέσα από τα κλαδιά του.
- Το δέντρο γελάει, είπε ο γάτος. Πρώτη φορά το βλέπω να γελάει.
- Εγώ το έχω δει, είπε το παράθυρο. Αλλά ήταν ένα βράδυ, στον ύπνο του. Αλλά έχεις άδικο, να το ξέρεις.
- Εσύ, τράπεζα, νοιάζεσαι να μη χαθούνε τίποτα λεφτά.
- Με αδικείς. Εγώ λυπάμαι που δεν μπορούν να βγουν οι άνθρωποι από τα σπίτια τους. Να χαρούν τον ήλιο. Δεν είναι σωστό. Δεν το βλέπεις;
- Εντάξει, εγώ λυπάμαι τα παιχνίδια μέσα στο πολυκατάστημα. Που μου λες ότι έκλαιγαν. Κοιμήθηκα βαριά χτες και δεν τα άκουσα.
- Κι όλη η κίνηση και η ζωή.
- Φασαρία, απλώς φασαρία. Κοίτα τη θάλασσα, ούτε που τη νοιάζει.
- Την βλέπουν από το ξενοδοχείο που έμεινε ανοιχτό απέναντί της. Ίσως γι' αυτό.
- Τι ακούς δεν θα ξαναβγούν ποτέ;
- Μη λες βλακείες, φυσικά και θα ξαναβγούν. Όταν περάσει η αρρώστια. Και θα είναι καλύτερα από πριν. Χωρίς αυτές τις γελοίες μάσκες και τα γάντια που φοράνε τώρα.
- Λες κι είναι όλοι γιατροί, ω χαχαχαχα....Καλά να πάθουνε. Όλο το νου τους στο κακό πήγαινε.

-Τα δέντρα δεν θα τη γλυτώσουν πάντως. Τα κόβουνε, για να τα κάνουν χαρτιά, να γράφουν πάνω τους άδειες για να βγούνε. Και τα παιδιά ζωγραφίζουν μέσα στα σπίτια.

-Τα παιδιά καλά κάνουν. Ααααχχχ....

-Τι έπαθες;

-Θυμήθηκα τα παιδιά, όταν έβγαιναν ερχόταν κι έπαιζαν μαζί μου.

-Είδες; Είχα δίκιο. Είναι κακό που δεν κυκλοφορούν.

-Τα παιδιά ναι, είναι αθώα. Ζαβολιάρικα καμιά φορά, αλλά αθώα. Αυτά ναι, μου λείπουν.

-Θα ξανάρθουν.

-Εσύ ξέρεις γιατί το έπαθαν αυτό οι άνθρωποι; Απληστία;

-Ναι, και κακία και αλαζονεία. Αντί απλά να εξελιχθούν, και να χρησιμοποιήσουν τις εφευρέσεις για καλό, πείραξαν ακόμα και το ίδιο τους το σώμα.

-Με το σεξ εννοείς;

-Όχι μόνο αυτό. Με τη ζωή και τη δράση τους. Άκου κι εσύ γάτα, κι όταν λευτερωθούν οι άνθρωποι ξανά, ίδιοι και χειρότεροι θα επιστρέψουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τα ονόματα που αναφέρονται σε πραγματικά πρόσωπα και όχι σε μυθοπλασία, καθώς και σε τοπωνύμια έχουν παραλλαχθεί κατά 99% για ευνόητους λόγους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1) Πρωκτιτίδα και καρκίνος του παχέως εντέρου

http://paxientero.blogspot.com/2009/10/blog-post_13.html

2) Πρωκτικό σεξ κινδυνοί και ρίσκο

<https://1400g.wordpress.com/2014/09/11/%CF%80%CF%81%CF%89%CE%BA%CF%84%CE%B9%CE%BA%CF%8C-%CF%83%CE%B5%CE%BE-%CE%BA%CE%AF%CE%BD%CE%B4%CF%85%CE%BD%CE%BF%CE%B9-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%81%CE%AF%CF%83%CE%BA%CE%BF/>

3) Καρκίνος του πρωκτού

<http://www.theodoropoulos-surgery.gr/%CE%B5%CE%BD%CE%B7%CE%BC%CE%B5%CF%81%CF%89%CF%84%CE%B9%CE%BA%CF%8C-%CF%85%CE%BB%CE%B9%CE%BA%CF%8C/item/90-%CE%BA%CE%B1%CF%81%CE%BA%CE%AF%CE%BD%CE%BF%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CF%80%CF%81%CF%89%CE%BA%CF%84%CE%BF%CF%8D>

4) ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΚΤΟΥ-VETRO ΥΓΕΙΑ

<http://vetro.coloker.com/karkinos-tou-proktou>

5) Καρκινος του παχεως εντερου

<http://www.bestrong.org.gr/el/cancer/typesofcancer/cancerofthelargebowel/>

6) Πως συνδεεται ο καρκινος με την σεξουαλικη επαφη

<http://www.iatropedia.gr/sex/poia-eidi-karkinou-metadidontai-tin-sexoualiki-epafi-prosochi-sta-symptomata/76387/>

7) Υπάρχει κάποια αρνητική επίπτωση ή άλλος κίνδυνος από τον προσυμπτωματικό έλεγχο για καρκίνο του παχέος εντέρου;

<https://cancer-code-europe.iarc.fr/index.php/el/12-ways/screening/bowel-cancer-screening/5605-1>

8) Λατεξ και αναφυλακτικο σοκ

<https://iatrocosmos.gr/allergia-sto-latex/>

9)ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗΣ

ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΠΕΠΤΙΚΟΥ

<http://gastrodiagnosis.gr/epiplokes-endoskopisis/>

10) Ποιες εξετάσεις απαιτούνται για τους
πολύποδες παχέος εντέρου;

<https://proctoclinic.gr/diagnwstikes-exetaseis-polypodes-paxeos-enterou/>

11) Ενδοσκοπική καψουλα κινδυνοί και επιπλοκές

<http://www.kekos.gr/2014/12/%CE%B5%CE%BD%CE%B4%CE%BF%CF%83%CE%BA%CF%8C%CF%80%CE%B7%CF%83%CE%B7-%C2%B5%CE%B5-%CE%B1%CF%83%CF%8D%CF%81%C2%B5%CE%B1%CF%84%CE%B7-%CE%BA%CE%AC%CF%88%CE%BF%CF%85%CE%BB%CE%B1/>

12) επιπλοκές διαγνωστικών ενδοσκοπικών τεχνικών

<http://www.epege.gr/wp-content/uploads/pdfs/events/praktika/7i-diimerida/papadeli-orismois-syhnothtes.pdf>

13) επιπλοκές από τη χρήση της καψούλας

<http://www.epege.gr/wp-content/uploads/pdfs/events/praktika/7i-diimerida/karagiannis-epiplotkes-apo-ti-xrisi-tis-kapsoulas.pdf>

14)) Γενικο εγχειριδιο ενδοσκοπησης

https://www.olympus-oste.eu/media/contact_and_support/download/system_guides/W7052_812.pdf

15) η ΕΙΔΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

<https://www.newsbomb.gr/ellada/politismos/story/556431/pagk-osmio-deos-gia-to-6-000-eton-agkaliasmeno-zeygari-sto-drimo>

<https://fanpage.gr/viral/perierga/gineka-ekane-tin-apoliti-thisia-gia-mia-eonia-agkalia-prin-apo-3-000-chronia/>

16) Το σπήλαιο της Αλεπότρυπας

<https://www.mythicalpeloponnese.gr/?p=2482>

17) Ανακάλυψη σύγχρονου σκελετού σε μινωικό ανάκτορο (Λασιίθι)

<http://www.economy365.gr/article/129697/lasithi-epsahnan-arhaia-se-minoiko-anaktoro-alla-vrikan-syghrono-anthropino-skeleto>

<http://www.anatolh.com/2019/08/04/%cf%83%ce%ba%ce%b5%ce%bb%ce%b5%cf%84%cf%8c%cf%82-%ce%b2%cf%81%ce%ad%ce%b8%ce%b7%ce%ba%ce%b5-%cf%83%ce%b5->

[%ce%bc%ce%b9%ce%bd%cf%89%ce%b9%ce%ba%cf%8c-%ce%bb%ce%b1%cf%84%ce%bf%ce%bc%ce%b5%ce%af%ce%bf/](#)

18) Μινωικός οικισμός Μπούφου

[https://www.cretanbeaches.com/el/%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF%84%CE%B7%CF%82/%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B1%CE%B9%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CE%AF-%CF%87%CF%8E%CF%81%CE%BF%CE%B9/%CE%B7-%CE%BC%CE%B9%CE%BD%CF%89%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%B5%CF%80%CE%BF%CF%87%CE%AE-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF%84%CE%B7/%CE%BC%CE%B9%CE%BD%CF%89%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%BF%CE%B9%CE%BA%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82-%CE%BC%CF%80%CE%BF%CF%8D%CF%86%CE%BF%CF%85-%CF%83%CE%AF%CF%83%CF%83%CE%B9](#)

19) Αρχαιολογικός χώρος Μπούφου (google maps)

[https://www.google.gr/maps/place/%CE%91%CF%81%CF%87%CE%B1%CE%B9%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82+%CE%A7%CF%8E%CF%81%CE%BF%CF%82/@35.3087688,25.5286492,3a,75y,90t/data=!3m8!1e2!3m6!1sAF1QipPVrl3lwKUT4-MKrqj8w5rxLoMr7s8zCXeupqOs!2e10!3e12!6shttps:%2F%2Fh5.googleusercontent.com%2Fp%2FAF1QipPVrl3lwKUT4-MKrqj8w5rxLoMr7s8zCXeupqOs%3Dw203-h152-k-no!7i1446!8i1084!4m13!1m7!3m6!1s0x149a7a5fa1010cfb:0xa00bd2f74c2ae80!2zzqPOr8-DzrkgNzlWlDU0!3b1!8m2!3d35.3085456!4d25.5207204!3m4!1s0x149a7a6713ea3763:0x443278f2c091aefa!8m2!3d35.308629!4d25.5285922](#)

20) Βασίλη Γ. Χαρωνίτη

Η Κρήτη των θρύλων

Εκδόσεις Κρητικά Γράμματα

21) Χωριά της Κρήτης παραδοσιακής αρχιτεκτονικής

[http://www.arttravel.gr/arttravel-best-stories/article/17219/12-1-uperoxa-xoria-ths-krhths](#)

22) Google maps-street view

Εικόνες του χωριού Βάμος-επαρχία Αποκόρωνα Χανίων

23) Φωτογραφική έκθεση Γιάννη Μπεχράκη, Ίδρυμα πολιτισμού Σταύρος Νιάρχος

24) Τα προσφυγικά χωριά στο Ηράκλειο

<https://www.archaiologia.gr/blog/2013/09/13/%CE%BF%CE%B9-%CF%80%CF%81%CF%8C%CF%83%CF%86%CF%85%CE%B3%CE%B5%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-22-%CF%83%CF%84%CE%BF-%CE%B7%CF%81%CE%AC%CE%BA%CE%BB%CE%B5%CE%B9%CE%BF/>

25) Εικόνες παραδοσιακού χωριού- Αρχάνες

http://www.arttravel.gr/arttravel-best_best-stories/article/17309/arxanes-aules-tou-paradeisou

26) Οι 27 εκτελεσθέντες στον Σοκαρά

<https://www.cretalive.gr/crete/ekdhloseis-timhs-kai-mnhmhs-gia-toys-27-ektelesthentes-katoikoys-toy-sokara-1010639>

27) Σοκαράς Ηρακλείου -Τα ιστορικά γεγονότα

<https://www.dmko.gr/martyrikes-polis-2/martyrikes-polis/sokaras-irakliou/>

28) Η προσωπογραφία

<https://www.neakriti.gr/article/kriti/1553094/75-hronia-apo-ti-staurosi-kai-anatrihiastika-vasanistiria-tou-kritiku-efivou-apo-tous-nazi/>

29) Σχετικά με τις αδερφές Τσατσαρωνάκη

<https://www.neakriti.gr/article/kriti/irakleio/1375910/oi-prwtagwnistes-tis-zwis/>

<https://www.neakriti.gr/article/editors-blogs/doulgeraki-aggela-blog/1377194/apo-to-imerologio-toy-emmanoyil-stamatoylaki/>

30) Χρυσούλας Τσομπανάκη

Οι Αρχάνες και η αρχιτεκτονική τους.

Περίοδος νεώτερων χρόνων

Οκτώμβριος 2002

31) Σχετικά με τον εμπρησμό του Μινιόν κ Κατράντζου

<http://www.makeleio.gr/%CE%BD%CF%84%CE%BF%CE%BA%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B5%CE%BD%CF%84%CE%BF/19-%CE%B4%CE%B5%CE%BA%CE%B5%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%B9%CE%BF%CF%85-1980-33-%CF%87%CF%81%CE%BF%CE%BD%CE%B9%CE%B1-%CE%BC%CE%B5%CF%84%CE%B1-%CE%BF%CF%84%CE%B1%CE%BD-%CF%84%CE%B1-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%81/>

<http://www.thessmemory.gr/%CF%83%CE%B1%CE%BD-%CF%83%CE%B7%CE%BC%CE%B5%CF%81%CE%B1/19-%CE%B4%CE%B5%CE%BA%CE%B5%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%AF%CE%BF%CF%85-1980-%CF%8C%CF%84%CE%B1%CE%BD-%CE%B7-%CF%86%CF%89%CF%84%CE%B9%CE%AC-%CE%BD%CE%AF%CE%BA%CE%B7%CF%83%CE%B5-%CF%84%CE%BF%CE%BD-%CE%B8/>

<https://www.thetoc.gr/new-life/creatives/article/i-nuxta-pou-kaikan-to-minion-kai-o-katrantzos-stin-athina>

<https://www.tovima.gr/2008/11/24/archive/o-agnwstos-fakelos-baggelis-lamproy/>

<https://giorgosthalassis.com/2017/07/30/%CE%B1%CF%80%CF%8C-%CF%84%CE%B9%CF%82-%CE%B1%CE%B4%CE%B5%CE%BB%CF%86%CE%AD%CF%82->

[%CF%84%CF%83%CE%B1%CE%B3%CE%BA%CE%B1%CF%81%CE%AC%CE%BA%CE%B7-%CE%AD%CF%89%CF%82-%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%B7%CF%81%CE%B9/](#)

<https://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/2520456/i-istoria-tou-minion-tote-pou-schimatizontan-oures-stin-patision>

<https://www.mixanitouxronou.gr/i-emprismi-sta-katastimata-minion-ke-katrantzoz-pou-edosan-telos-sti-chrisi-epochi-tou-athinaikou-emporiou-tin-efthini-anelavan-tromokrates-ke-i-ipothesi-paremine-anexichniast/>

https://www.youtube.com/watch?v=dHRO-4x_ZRM

<https://www.youtube.com/watch?v=7NXBDnJXwg0>

32) Ομοφυλόφυλος τρομοκράτης συνελήφθη στη Μύκονο

<https://www.neakriti.gr/article/ellada-nea/1556050/o-aeropeiratis-ptisis-tis-twa-sunelifthi-sti-mukono-34-hronia-meta/>

33) Μια συνταγή από τα χρόνια της Κατοχής

Κρήτη tv, εκπομπή «Πας Μαγειρεύοντας», Κυριακή 13 Οκτωμβρίου 2019.

34) Παιδικό περιοδικό «Το Ρόδι», 1977-1981

35) Patrick Leigh Fermor: The story was the thing

<https://patrickleighfermor.org/2012/11/05/patrick-leigh-fermor-the-story-was-the-thing/>

36) Πάτρικ Λη Φέρμορ, μια περιπέτεια

https://books.google.gr/books/about/%CE%A0%CE%AC%CF%84%CF%81%CE%B9%CE%BA_%CE%9B%CE%B7_%CE%A6%CE%AD%CF%81%CE%BC%CE%BF%CF%81.html?hl=el&id=ILF0CAAAQBAJ&redir_esc=y

37) Η μυθιστορηματική ζωή του Πάτρικ Λή Φέρμορ

<https://popaganda.gr/art/mithistorimatiki-zoi-tou-patrik-li-fermor/>

38) Η θρυλική απαγωγή του στρατηγού Κράιπε

<https://www.mixanitouxronou.gr/i-thriliki-apagogi-tou-stratigou-kraipe-stin-kriti-pou-prokalese-tin-orgi-tou-chitler-vretani-ke-ellines-apagogis-perasan-me-psichremia-22-germanika-bloka-anevikan-to-chionismeno-psiloriti-ke-diefi/>

39) Gay travel writers

<https://www.globalgayz.com/gay-travel-writers/>

40) Πάτρικ Λη Φέρμορ, ο αριστοκράτης που έζησε με τους ψαράδες

<https://www.tovima.gr/2012/10/14/books-ideas/patrik-li-fermor-o-aristokratis-poy-ezise-me-toys-psarades/>

41) Η καθημερινότητα των ανταρτών στα βουνά της Κρήτης
(γυμνές φωτογραφίες)

Άρθρο Cretalive 29-11-2016

<https://www.cretalive.gr/history/h-kathhmerinothta-ton-antarton-sta-boyna-ths-krhths>

42) Μαριάννας Βαρδινογιάννη

Μελετώντας τις προκλήσεις της γυναικείας ταυτότητας.

Αναζητήσεις στη Μινωική Κοινωνία.

43) Ειρήνης Ταχατάκη

Ο Γιούχτας με τς Αρχάνες.

Ηράκλειο 2013

44) Γιώργος Καράμπελας

Το ελληνικό αντάρτικο των πόλεων

1974-1985

Εκδόσεις Γραφές

45) Elizabeth Badinter

ΧΥ Η ανδρική ταυτότητα

Εκδόσεις Κάτοπτρο

46) Δουνδουλάκη- Ταχατάκη

Λαογραφικά Αρχανών Κρήτης

Εκδόσεις Μορφωτικός σύλλογος Αρχανών, 1986

47) Δημήτρης Ξυριτάκης

Λόγω τιμής

Ιστορίες κρητικής βεντέτας

Εκδόσεις Μελάνι 2011

48) Αρης Τσαντιρόπουλος

Η βεντέτα στη σύγχρονη ορεινή κεντρική Κρήτη

Εκδόσεις Πλέθρον

49) Σιγκμουντ Φρόουντ

Μια παιδική ανάμνηση του Λεονάρντο Ντα Βίντσι

Εκδόσεις Ερατώ 1983

50) Jacques Balthazart

Η βιολογία της ομοφυλοφυλίας

Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης

Ηράκλειο 2016

51) Η θεωρία του I -ching

Εκδόσεις ITME ltd

52) Γιώργου Ψυχουντάκη

Ο κρητικός μαντατοφόρος

Εικόνες από τη ζωή μας στην Κατοχή

Εκδόσεις Επιλογές

53) Τιμόθεου Βενέρη
Μητροπολίτου Κρήτης
Το Αρκάδι δια των αιώνων
Εκδόσεις Πυρσου Α.Ε.
Αθήνα 1938

54) Εκπομπή-ξενάγηση στην Μονή Αρκαδίου και την ιστορία της.
Εκπομπή «Ιστορίες του δρόμου»- Κρήτη tv
<http://www.cretetv.gr/istories-tou-dromou/tvshow-istories-tou-dromou/9880-istories-toy-dromoy-monh-arkadiou/>

55) Οι Παλαιστίνιοι και η δίκη Λεσπέρογλου
(αναφορά στην εκτέλεση της Ευγενίας Αγγελικούση)
<https://www.tovima.gr/2008/11/24/archive/oi-palaistinioi-kai-i-diki-lesperogloy/>

56) Εφημερίδα Ελευθεροτυπία
Φύλλο της 23 Ιουλίου 1981
Σάββατο 25 Ιουλίου 1981
Και τα φύλλα έως και Τετάρτη 29 Ιουλίου 1981

57) Εφημερίδα «Ελληνικός Βορράς»
Φύλλο Τετάρτης 8 Ιουλίου 1981

Φύλλο 9^{ης} Ιουλίου 1981

Φύλλο 11^{ης} Ιουλίου 1981

58) Εφημερίδα «Ελευθεροτυπία»

Φύλλο 8^{ης} Ιουλίου 1981

Φύλλο 9^{ης} Ιουλίου 1981

Φύλλο 14^{ης} Ιουλίου 1981

58) Αρχείο εφημερίδας «Μακεδονία», σχετικά με τον εμπρησμό του Μινιόν

**ΑΡΧΕΙΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΣΕ
MINION ΚΑΙ ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΣ**

Φύλλο 20-12-1980

Σελ. 1

Σελ. 6 http://efimeris.nlg.gr/ns/pdfwin_ftr.asp?c=124&pageid=-1&id=133641&s=0&STEMTYPE=0&STEM_WORD_PHONETIC_IDS=&CropPDF=0

Σελ. 7 http://efimeris.nlg.gr/ns/pdfwin_ftr.asp?c=124&pageid=-1&id=133641&s=0&STEMTYPE=0&STEM_WORD_PHONETIC_IDS=&CropPDF=0

Φύλλο 24-12-1980

Η προκύρηξη

http://efimeris.nlg.gr/ns/pdfwin_ftr.asp?c=124&pageid=-1&id=133985&s=0&STEMTYPE=0&STEM_WORD_PHONETIC_IDS=&CropPDF=0

Φύλλο 4-6-1981

http://efimeris.nlg.gr/ns/pdfwin_ftr.asp?c=124&pageid=-1&id=136436&s=0&STEMTYPE=0&STEM_WORD_PHONETIC_IDS=&CropPDF=0

Φύλλο 5-6-1981

http://efimeris.nlg.gr/ns/pdfwin_ftr.asp?c=124&pageid=-1&id=136455&s=0&STEMTYPE=0&STEM_WORD_PHONETIC_IDS=&CropPDF=0

Στοιχεία από το ιντερνετ

<https://www.tovima.gr/2008/11/24/archive/o-agnwstos-fakelos-baggelis-lamproy/>

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9A%CF%8E%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%82_%CE%9C%CF%80%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%BF%CF%85%CE%B2%CE%AC%CF%82

59) Ποντιακή διάλεκτος η γλώσσα του Ομήρου

<https://www.makthes.gr/pontiaki-dialektos-i-klironomos-toy-omiroy-3368>

60) Η κρητική καταγωγή των Φιλισταίων

<https://averoph.wordpress.com/2014/10/01/%ce%b7-%ce%ba%cf%81%ce%b7%cf%84%ce%b9%ce%ba%ce%ae-%ce%ba%ce%b1%cf%84%ce%b1%ce%b3%cf%89%ce%b3%ce%ae-%cf%84%cf%89%ce%bd-%cf%86%ce%b9%ce%bb%ce%b9%cf%83%cf%84%ce%b1%ce%af%cf%89%ce%bd-%ce%b1%cf%81%cf%87/#more-65681>

61) Οι σεισμοί στην Κρήτη στο πέρασμα των αιώνων

<https://www.cna.gr/stories/oi-seismoi-stin-kriti-sto-perasma-ton-aionon/>

62) Ιρλανδική διάβαση

<http://www.topontiki.gr/article/310730/ti-einai-i-irlandiki-diavasi-kai-giati-prepei-na-tin-apofeygoyme-otan-vrehei-photos>

63) Γεροπόταμος Μεσαράς

<https://www.cretanbeaches.com/el/%CF%80%CE%BF%CF%84%CE%B1%CE%BC%CE%BF%CE%AF-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF%84%CE%B7%CF%82/%CE%B3%CE%B5%CF%81%CE%BF%CF%80%CF%8C%CF%84%CE%B1%CE%BC%CE%BF%CF%82-%CE%BC%CE%B5%CF%83%CE%B1%CF%81%CE%AC%CF%82-%CF%86%CE%B1%CE%B9%CF%83%CF%84%CF%8C%CF%82>

64) Ο σεισμός της 14-5-1959 στη Μεσαρά
Εφημερίδα «Η Ίδης» φύλλο 8.952 της 15-5-1959

65) Ρουσσοχώρια και Αεροδρόμιο Καστελλίου

<https://www.cretalive.gr/crete/dysareskeia-gia-tis-times-ton-apallotrioseon-gia-to-aerodromio>

https://www.efsyn.gr/efkriti/koinonia/229530_aerodromio-kastelliou-kataggelloy-apallotrioseis-horis-apozimiosi

66) Η θεωρία των έξι στοιχείων του Park, Jae Woo, του
κορεάτικου βελονισμού, σελ 11

Εκδόσεις Su jok Academy

Αγγλικός πρωτότυπος τίτλος :

Onnuri Therapy Series

The six Energy Theory, Illustrated handbook.

67) Οκτώ σημάδια SOS που αποκαλύπτουν
ότι το έντερο έχει πρόβλημα

<https://www.cretalive.gr/health/okto-shmadia-sos-poy-apokalyptoyn-oti-to-entero-echei-problhma-1214624>

68) Πώς ο δεύτερος εγκέφαλός μας σχετίζεται
με τη σωματική και ψυχική υγεία μας

<https://www.psychologynow.gr/arthra-psyxikis-ygeias/egkefalos/skepsi/2284-sxesi-enterou-kai-egefalou.html>

69) Η σύνδεση μεταξύ του εντέρου και του εγκεφάλου μας

<https://www.psychologynow.gr/arthra-psyxikis-ygeias/egkefalos/egkefaliki-leitourgia/7537-i-syndesi-metaksy-tou-enterou-kai-tou-egkefalou-mas.html>

70) Περιοδική έκθεση αρχαιολογικού μουσείου Ηρακλείου
«Δαίδαλος, στα ίχνη του μυθικού τεχνίτη»

Μεγάλο πιθάρι που ανακάλυψε στις ανασκαφές του ο Μίνωας
Καλοκαιρινός

71) Αρχαιολογικό μουσείο Ηρακλείου- Οινοχόη ανατολίζοντα
ρυθμού, με εικονιζόμενο μινωικό ζευγάρι

72) Αφρατί Ηρακλείου, ο τόπος που βρέθηκε η οινοχόη

73) Ο έρωτας στην ελληνική και κυπριακή αρχαιότητα

<https://www.checkincyprus.com/article/29684/o-erotas-stin-elliniki-kai-kypriaki-arhaiotita>

74) Φωτογραφική ανάλυση της ιεράς Σινδόνης του Τορίνο
(φαίνεται σκιαγραφία μεγάλης ροής αίματος στον αριστερό μηρό,
κοντά στην βουβωνική χώρα)

75) History channel, The real face of Jesus

Ντοκυμαντέρ του 2010

<https://www.dailymotion.com/video/x5luydh>

76) Πεντέλη, η βάση της Νέας Μάκρης

<https://iranon.gr/PENTELI/PENTELI4eaddendum.htm?fbclid=IwAR20AXsbSn7fpEsU1P7VRcMq898dNVaxe52YNJx9gLWCluiw3zs8is9j1m4>

77) Ο σεισμός της 14^{ης} Μαΐου 1959

<https://e-mesara.gr/stis-14-ma-oy-1959-seistike-o-notos-apo-to-megalo-seismo-ton-6-3-r-me-to-epikentro-toy-ston-kolpo-ton-matalon/?fbclid=IwAR2sRpVC0bu2Wl4fPqEaTRY4LkJSkwb9QAo9RGb72MLzwvYNxLp8dOSi0fE>

78) Θερμικές σφαίρες πλάσματος

http://diolkos.blogspot.com/2013/04/blog-post_6763.html

79) το ραντάρ ΟΘ (ΟΤΗ)

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Over-the-horizon_radar?fbclid=IwAR0EtM7PXcQ3_MKi_XvmxraJf8Ndsz-9QoMtavlaaSxf5mRL-ITzjJoz29o#/media/File%3AROTHR_USNavy_a.png

80) Η ιστορία στα Μάταλα των Χίπις

https://m.lifo.gr/articles/retronaut_articles/104547?fbclid=IwAR30ofgXxFKxlOJFQCxol7taurLWH9FSTSq3L2oC6AcB42epjUrfs-1wB14

<https://m.tvxs.gr/mo/i/183776/f/news/blogarontas/matala-i-pragmatiki-istoria.html?fbclid=IwAR0CMhHpx4Azr0HyHkclgDycg1dKBidB1LcUgFJeo0KDEKQL8arDowN7k90>

<https://www.iefimerida.gr/news/223854/otan-i-horofylaki-tis-hoyntas-68-pisteye-oti-oi-hipis-sta-matala-etoimazoun-trito-fylo>

81) Ένα τέλος, μια αρχή: Ιστορία του Νέου Ελληνισμού, 11ος – 18ος αιώνας (Ε)

www.mathesis.cup.gr

(Η παρακμή του Βυζαντίου- Η εξάπλωση της Οθωμανικής ισχύος και οι δημογραφικές αλλαγές που αυτή συνεπέφερε)

82) Οι Βογόμυλοι

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%92%CE%BF%CE%B3%CF%8C%CE%BC%CE%B9%CE%BB%CE%BF%CE%B9>

83) Οι Ζηλωτές της Θεσσαλονίκης

<https://www.mixanitouxronou.gr/i-epanastasi-ton-zilonton-sti-thessaloniki-kata-tis-ftocheias-esfaxan-toys-eygeneis-kai-enantiothikan-ston-aytokratora-kantakoyzino-o-opoios-ekdikithike-me-ti-voitheia-ton-toyrkon/>

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9A%CE%AF%CE%BD%CE%B7%CE%BC%CE%B1_%CE%96%CE%B7%CE%BB%CF%89%CF%84%CF%8E%CE%BD

84) Τα κύματα χαμηλών συχνοτήτων ELF και η επίδραση τους στην ανθρώπινη ζωή.

<https://www.brainchange.gr/vibrations>

<https://anarchypress.wordpress.com/2015/04/11/%CF%88%CF%85%CF%87%CE%BF%CF%87%CE%B5%CE%B9%CF%81%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%AD%CE%BB%CE%B5%CE%B3%CF%87%CE%BF%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%8E%CF%80%CE%B9/>

85) MK ultra

https://en.wikipedia.org/wiki/Project_MKUltra

86) Απόστολου Βακαλόπουλου

Ιστορία της Θεσσαλονίκης 316 π.Χ.-1983

Εκδοτικός Οίκος Σταμούλη,

Θεσσαλονίκη 1983

87) Σπύρου Ασλάνη

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΟΧΡΟΝΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΠΕΡΣΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Εκδόσεις: ΕΣΟΠΤΡΟΝ, 2009

88) Χωροχρονικά πειράματα και η μάχη του Μαραθώνα

http://vickytoxotis.blogspot.com/2011/05/blog-post_21.html

89) Έφη Σαπουνά και Γιάννης Σακελλαράκης

11 Μαΐου στις 10:47 π.μ. •

"Ένας θυσιασμένος νέος στις Αρχάνες"

Άρθρο της Έλλης Παππά συζ. Ν. Μπελογιάννη,

Περιοδικό Γυναίκα, 21/5/1980

90) Βαλμά Βενετία

«Το Ξέσπασμα»

Ηράκλειο 2018- Ελλάδα 2020 (e-book)

(σχετικά με την ανθρωποθυσία στα Ανεμόσπηλια)

91) Σχετικά με την σφαγή του Ιπποδρομίου

<https://www.facebook.com/notes/papamakis-friends-%CF%80%CE%B1%CF%84%E1%BC%A0%CF%81-%CE%B3%CE%B5%CF%81%CE%B1%CF%83%CE%B9%CE%BC%CE%BF%CF%83-%CE%B1%CE%BD%CE%B8%CE%B7%CF%83/%CE%BF-%CE%BC%CE%AD%CE%B3%CE%B1%CF%82-%CE%B8%CE%B5%CE%BF%CE%B4%CF%8C%CF%83%CE%B9%CE%BF%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CF%83%CF%86%CE%B1%CE%B3%CE%AE-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B9%CF%80%CF%80%CE%BF%CE%B4%CF%81%CF%8C%CE%BC%CE%BF%CF%85-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B8%CE%B5%CF%83%CF%83%CE%B1%CE%BB%CE%BF%CE%BD%CE%AF%CE%BA%CE%B7%CF%82/10152609546598928/>

και

http://www.oodegr.com/neopaganismos/diogmoi/ippodromos1.htm?fbclid=IwAR0rlc7vwTRefbZFBI8NgnlxQLFMh-dveJftlXYs_wopbm0NR88qFRL5o

και

<https://forum.4troxoi.gr/comment/344984>

92) Προφορική μαρτυρία του κρεοπώλη στην οδό Γεωργίου Θεοχάρη, σχετικά με την εικόνα της περιοχής της Πλατείας την επομένη του σεισμού του 1978

93) Προφορική μαρτυρία του Αθανασίου Φάκα σχετικά με τον σεισμό της Θεσσαλονίκης

94) Μέγας Θεοδόσιος

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%98%CE%B5%CE%BF%CE%B4%CF%8C%CF%83%CE%B9%CE%BF%CF%82_%CE%91%CE%84

95) Η κατάρα της Πλατείας Ιπποδρομίου

<https://www.zougla.gr/page.ashx?pid=2&aid=183302&cid=122>

και

<https://www.youtube.com/watch?v=Q48-lrwkBYU>

και

<https://www.youtube.com/watch?v=OSHSqD1BXRQ>

96) Αναφορά για χωροχρονική παρέμβαση στη ναυμαχία της Σαλαμίνας

<https://www.cretalive.gr/istoria/mia-stratia-apo-nekroys-polemistes-me-astrafteres-panoplies-proelaynei-pano-ap>

97) Οι Έλληνες άνοιξαν πρώτοι τρύπα στον χωροχρόνο (αυτά ήταν τα Ελευσίνια μυστήρια)

<https://apopsi.news/%CE%BD%CE%B1%CF%85%CE%BC%CE%B1%CF%87%CE%AF%CE%B1-%CF%83%CE%B1%CE%BB%CE%B1%CE%BC%CE%AF%CE%BD%CE%BF%CF%82->

[%CE%AE%CF%87%CE%BF%CE%B9-%CE%BD%CE%AD%CF%86%CE%B7-%CE%BA%CE%B1%CF%84%CE%AD/](#)

98) Θησέας, ο μύθος και ο ήρωας

(ενεργειακή ομοιότητα του Λαβυρίνθου και του ναού της Δήμητρας στην Ελευσίνα)

[https://theancientwebgreece.wordpress.com/2017/10/14/%CE%B8%CE%B7%CF%83%CE%B5%CE%B1%CF%83-%CE%BF-%CE%BC%CF%85%CE%B8%CE%BF%CF%83-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BF-%CE%B7%CF%81%CF%89%CE%B1%CF%83/?fbclid=IwAR1z1X8EN3DGPYzDdj2Xc8wQ-tZ4bgao_1gLi8AtkW7afQ8HIE_Y08T2yt8](#)

99) Κωνσταντίνος Καραθεοδωρής

Μαθηματικός και θεωρητικός της θεωρίας της σχετικότητας

[https://www.protothema.gr/stories/article/948764/karatheodoris-ainstein-poes-oi-sheseis-metaxu-ton-korufaion-epistimonon/](#)

100) Κυριάκος Σιμόπουλος

Βασανιστήρια και εξουσία

Από την Ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα το Βυζάντιο και την Τουρκοκρατία ως την εποχή μας

Εκδόσεις Στάχυ, 1997

101) Εφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

Φύλλο 19.707, 21 Ιουνίου 1978

Ψηφιακό αρχείο εφημερίδων, Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας,

[www.efimeris.nlg.gr](#)

http://efimeris.nlg.gr/ns/pdfwin_ftr.asp?c=124&pageid=-1&id=121504&s=0&STEMTYPE=0&STEM_WORD_PHONETIC_IDS=&CropPDF=0

102) DEW satellite

Το ενεργειακό υπερόπλο ακτίνων και μικροκυμάτων

https://en.wikipedia.org/wiki/Directed-energy_weapon

103) Ο Φίλιππος Κυρίτσης και η σύζυγός του Σοφία

<https://athens.indymedia.org/post/1588337/>

https://www.lifo.gr/articles/sunenteukseis_articles/214285/filippas-kyritsis-na-mathoyme-na-katadikazoyme-to-kako-katarxin-stin-kardia-mas

104) Εφημερίδα Βραδινή

Φύλλα από 4 έως 29 Ιουλίου 1981

105) Εφημερίδα «Μακεδονία»

Ψηφιακό αρχείο Εθνικής βιβλιοθήκης της Ελλάδος,

Φύλλα 20/8/1978, 22 έως 24/8/1978

106) Στο Ηράκλειο η πρώτη στην Ελλάδα αντιχουντική διαδήλωση

<https://www.candiadoc.gr/2020/04/21/i-proti-stin-ellada-antistasi-kata-tis-choyntas/#.Xu6CqmgzZPY>

107) Η υπόθεση της ομάδας των έξι του Θράψανου

<https://www.patris.gr/2019/11/15/ypothesi-tis-omadas-ton-exi-toy-thrapsanoy/>

108) Η άγνωστη αντίσταση κατά της δικτατορίας. Η συνωμοσία των Συνταγματαρχών. Μέρος 1^ο

<https://www.dailymotion.com/video/xibfz5>

109) Ο αντιδικτατορικός αγώνας στην Κρήτη

<http://rethnea.gr/%CE%BF-%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CF%84%CE%B1%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%B1%CE%B3%CF%8E%CE%BD%CE%B1%CF%82-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%BA%CF%81%CE%AE%CF%84%CE%B7/>

και

<http://rethnea.gr/%CE%BD%CE%BF%CE%AD%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%B9%CE%BF%CF%82-1967-%CF%83%CF%87%CE%AD%CE%B4%CE%B9%CE%BF-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%84%CF%81%CE%BF%CF%80%CE%AE%CF%82-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CF%87%CE%BF%CF%8D%CE%BD/>

110) Τα πρακτικά της δίκης των 29 αντιστασιακών της Κρήτης

<https://archive.patris.gr/articles/131734>

111) Το μοτέλ «Ξενία» στον Καρτερό Ηρακλείου Κρήτης

<https://www.lifo.gr/team/u9837/45284>

112) Η οικογένεια Τσίπρα και η χούντα

<https://www.iefimerida.gr/politiki/foibos-ioannidis-gia-sheseis-oikogeneias-tsipra-me-hoynta>

και

<https://www.tovima.gr/2019/05/14/politics/sygklonistiki-martyria-antistasiakou-papa-stin-kriti-gia-tin-oikogeneia-tsipra-sti-xounta/>

113) Αφιέρωμα της ΕΡΤ3 στους σεισμούς και στον σεισμό της Θεσσαλονίκης του 1978

Εκπομπή «Δημόσια σφαίρα» 20 Ιουνίου 2017

<https://webtv.ert.gr/ert3/dimosia-sfaira/20ion2017-dimosia-sfera-sismos-1978/>

114) Η μυστική τεχνολογία δημιουργίας σεισμών

Pieria tv

<https://www.pieria.tv/%CE%B7-%CE%BC%CF%85%CF%83%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CF%84%CE%B5%CF%87%CE%BD%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%AF%CE%B1-%CE%B4%CE%B7%CE%BC%CE%B9%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%B3%CE%AF%CE%B1%CF%82-%CF%83%CE%B5%CE%B9/>

115) Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ: Η βυζαντινή Θεσσαλονίκη

<https://www.thessalonikiartsandculture.gr/thessaloniki/palia-thessaloniki/eleni-glykatzi-arveler-i-vyzantini-thessaloniki/>

116) Η βομβιστική ενέργεια στις 24-6-2010

Εφημερίδα Ελευθεροτυπία

[Φύλλο 25-6-2010](#)

<http://www.enet.gr/?i=issue.el.home&date=25/06/2010&id=176865>

και

<http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=177063>

φύλλο 26-6-2010

<http://www.enet.gr/?i=issue.el.home&date=26/06/2010&id=177300>

Εφημερίδα «Καθημερινή»

Φύλλο 25-6-2010

<https://www.kathimerini.gr/397198/article/epikairothta/ellada/vomva-sthn-kardia-toy-ypourgeiou-nekros-o-ypaspisths-toy-xrysoxoidh>

και

<https://www.kathimerini.gr/397202/article/epikairothta/ellada/dyo-paidia-exasan-ton-patera-toys-kai-h-elas-enan-an8rwpo>

φύλλο της 26-6-2010

<https://www.kathimerini.gr/397307/article/epikairothta/ellada/v-sofias---katexakh-h-diadromh-toy-dematos>

117) 10 χρόνια από τη δολοφονία του Γιώργου Βασιλάκη

<https://www.cretalive.gr/kriti/deka-hronia-apo-tin-dolofonia-toy-giorgoy-basilaki>

118) Ο Άρης Βελουχιώτης και ο Παλαιοκώστας

Άρθρο της Νάντιας Αλεξίου

<https://nantiareport.wordpress.com/2014/02/09/%CE%BF-%CE%AC%CF%81%CE%B7%CF%82-%CE%B2%CE%B5%CE%BB%CE%BF%CF%85%CF%87%CE%B9%CF%8E%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BF-%CF%80%CE%B1%CE%BB%CE%B1%CE%B9%CE%BF%CE%BA%CF%8E%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%82/>

και άρθρο της εφημερίδας «Καθημερινή»

<https://www.kathimerini.gr/408858/article/epikairothta/ellada/o-palaiokwstas-pisw-apo-ton-fakelo---vomva>

και

<https://www.newsit.gr/egklhma/el-as-o-palaiokostas-piso-apo-to-fakelovomva-kai-ti-dolofonia-vasilaki/1989045/>

119) Επανεμφανίστηκαν οι ληστές των ΑΤΜ με τα καλάσνικοφ

<https://www.cnn.gr/news/ellada/story/176340/epanemfanistikan-oi-listes-atm-me-ta-kalasnikof>

120) Εφημερίδα «Ελευθεροτυπία»

Φύλλο 10/7/2010

Η προκήρυξη του Παλαιοκώστα

<http://enet.s3.amazonaws.com/2010/07/100710/EL100710-FULL.pdf>

121) Τα bitcoins και η σχέση τους με την ηλεκτρονική
τρομοκρατία

<https://www.kathimerini.gr/920181/article/epikairothta/ellada/to-3eplyma-yhfiakwn-lytrwn-kai-h-syllhyh-rwsoy-sth-xalkidikh>

122) Ηλεκτρονικό site Makedonia.gr, 20-6-2020

Σεισμός 1978: Όταν είπαν στον Καραμανλή να εκκενώσει τη
Θεσσαλονίκη

<https://www.voria.gr/article/sismos-1978-otan-ipan-ston-karamanli-na-ekkenosi-ti-thessaloniki>

123) Η ερωτική ζωή των γυναικών στην Αρχαία Ελλάδα. Η
γυναικεία αυτοϊκανοποίηση, η απομόνωση στο σπίτι, η διαφορά
με τις εταίρες...

Διαβάστε όλο το άρθρο: <http://www.mixanitouxronou.gr/h-erotiki-zoi-ton-ginekon-stin-archea-ellada-i-ginekia-aftoikanopiisi-i-apomonosi-sto-spiti-i-diafora-me-tis-eteres/>

http://www.mixanitouxronou.gr/h-erotiki-zoi-ton-ginekon-stin-archea-ellada-i-ginekia-aftoikanopiisi-i-apomonosi-sto-spiti-i-diafora-me-tis-eteres/?fbclid=IwAR3GIb-0fknq0jm2_h4BcJxFFbcUhp58HxD5sOKwBDUEMt4pxaHaiQw9PLI

124) Το διαμέρισμα αποθήκη πολεμικού υλικού της 17 Νοέμβρη
στη Θεσσαλονίκη

<https://www.tanea.gr/2002/07/25/greece/i-prwti-apothiki-twn-royketwn/>

125) Ο Θεσσαλονικιός τρομοκράτης μέλος της 17 Νοέμβρη

<https://www.kathimerini.gr/125103/article/epikairothta/ellada/o-kwstas-htan-poihths-kai-poly-fovismenos>

και

<http://www.biblionet.gr/author/72364/%CE%A4%CE%AD%CE%B%CE%B9%CE%BF%CF%82,%CE%9A%CF%89%CE%BD%CF%83%CF%84%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%AF%CE%BD%CE%BF%CF%82,1965->

126) Οι διεθνείς διασυνδέσεις της 17 Νοέμβρη

<https://www.kathimerini.gr/688721/opinion/epikairothta/arxeio-monimes-sthles/oi-die8neis-diasyndeseis>

127) Ο γιατρός Βασίλης Τσιρώνης

<https://www.protothema.gr/stories/article/955470/o-giatros-vasileios-tsironis-i-aeropeirateia-stin-alvania-i-fulakisi-tou-sti-souidia-kai-to-telos-tou/>

και

<https://anarchypress.wordpress.com/2016/07/10/%CE%B2%CE%B1%CF%83%CE%AF%CE%BB%CE%B7%CF%82-%CF%84%CF%83%CE%B9%CF%81%CF%8E%CE%BD%CE%B7%CF%82-%CF%83%CF%84%CE%B7-%CE%BC%CE%BD%CE%AE%CE%BC%CE%B7-%CE%B5%CE%BD%CF%8C%CF%82-%CE%B1%CF%83%CF%85%CE%BC%CE%B2/>

128) Η γέφυρα Rosen-Einstein

<https://physicsgg.me/2013/06/08/h-%CE%B3%CE%AD%CF%86%CF%85%CF%81%CE%B1-einstein-rosen/>

129) Εκπομπή «Πας Μαγειρεύοντας», Κυριακή 5-7-2020

(αναφορικά με τον αντάρτη Τσαγκαράκη που σκοτώθηκε στην περιοχή από το 48.00 και μετά του βίντεο)

<http://www.cretetv.gr/pas-mageireyontas/show-pas-mageireyontas/12234-pas-mageireyontas-kamena-boyrla-peiraias-pemoniano-agio-pneyma/>

130) Κοκοβλής Νίκος και Κοκοβλή Αργυρώ

Άλλος δρόμος δεν υπήρχε: Αντίσταση- Εμφύλιος-Προσφυγιά

Εκδόσεις: «Πολύτυπο» 2002

131) 68 χρόνια από τη δολοφονία της “ασυμβίβαστης”

Ανωγειανής Βαγγελιώς Κλάδου

(αναφορικά με τον συναγωνιστή της Τσαγκαράκη)

<http://agonaskritis.gr/65-%CF%87%CF%81%CF%8C%CE%BD%CE%B9%CE%B1-%CE%B1%CF%80%CF%8C-%CF%84%CE%B7-%CE%B4%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CF%86%CE%BF%CE%BD%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B1%CF%83%CF%85%CE%BC%CE%B2%CE%AF%CE%B2%CE%B1/>

Παράρτημα

Τα μάτια των γυναικών γέμισαν με αστραφτερό βλέμμα απελπισίας και εκδίκησης. Οι άντρες δεν έκαναν πια σεξ μαζί τους, αλλά μόνο μεταξύ τους. Και οι γυναίκες έμειναν μόνες. Όσους άντρες και αν γνώριζαν, οι γυναίκες έμεναν μόνες.

Η φωτιά λιώνει και σφυρηλατεί το μέταλλο και το μέταλλο κόβει το ξύλο. Το ξύλο τροφοδοτεί τη φωτιά. Από την θεωρία ελέγχου των πέντε στοιχείων της φύσης του κινέζικου βελονισμού. Και του κορεάτικου (su jok). Πέντε είναι τα στοιχεία που αποτελούν τη φύση. Η φωτιά (Heat and Hotness του κορεάτικου βελονισμού) η γη (αντίστοιχο humidity) το μέταλλο (dryness) το νερό (coldness) το ξύλο (wind), 5 στον κινέζικο και 6 στον κορεάτικο όπου heat και hotness μπορεί να νοηθούν και σαν ένα.

Σ. όλα τούτα τα στοιχεία, ανήκουν τα όργανα του ανθρώπινου σώματος. Μιλώντας για την ενέργεια τους, καθώς όλα στο σύμπαν είναι συμπυκνωμένη ενέργεια, επηρεάζουν το ένα το άλλο. Οι σιδεράδες χρησιμοποιούν τη φωτιά για να λιώσουν και να δώσουν σχήματα στα μέταλλα, όπως π.χ. στο σπαθί. Και το μέταλλο, το σπαθί, κόβει το ξύλο, όπως ένα κομμάτι ξύλο. Και μια φωτιά θεριεύει όπως όταν της ρίξουμε πολλά ξύλα, όταν την τροφοδοτήσουμε με ξύλα.

Στο στοιχείο του μετάλλου ανήκει το παχύ έντερο. Στο στοιχείο του ξύλου ανήκει το συκώτι και στο στοιχείο της

φωτιάς, ανήκουν η καρδιά, αλλά και ο εγκέφαλος. Όταν λοιπόν σύμφωνα με τον κινέζικο βελονισμό, αρρωστήσει το έντερο, αμέσως επηρεάζει το συκώτι και αυτό με τη σειρά του, σαν πατέρας της φωτιάς, όπως λέγεται, επηρεάζει την καρδιά και τον εγκέφαλο. Το οποίο σημαίνει ότι αρρωσταίνοντας το παχύ έντερο, αρρωσταίνει και το συκώτι και η καρδιά και ο εγκέφαλος. Και επηρεάζεται η ψυχική σφαίρα του ανθρώπου, που ελέγχεται από τον εγκέφαλο. Ο λαός λέει τα μυαλά του πήραν αέρα και τρελάθηκε. Αν γεμίσει εσωτερικό αέρα το άρρωστο συκώτι, εσωτερικό άνεμο, τότε γεμίζει επιθετικότητα το μυαλό του ανθρώπου, εκρήγνυται, και αν αυτή η κατάσταση συνεχιστεί, μπορεί και να τρελαθεί ο άνθρωπος. Αν αρρωστήσει το παχύ έντερο, τρελαίνεται ο άνθρωπος. Τώρα πρόσφατα οι επιστήμονες της ιατρικής της κλασικής, της δυτικής, αναφέρουν ότι το άγχος επηρεάζει την ψυχική σφαίρα, και το έντερο, κι ότι αν αρρωστήσει αυτό επηρεάζεται και ο εγκέφαλος. Οι κινέζοι το γνώριζαν αυτό χιλιάδες χρόνια πριν και η γνώση ήρθε στη δυτική Ευρώπη, για να την χρησιμοποιήσουν αργότερα οι μασόνοι και να δημιουργήσουν τον καρκίνο και να ελέγξουν μέσω των εντέρων τα μυαλά της ανθρωπότητας. Άλλωστε η λειτουργία αυτού του οργάνου είναι η αποβολή των άχρηστων στοιχείων από το ανθρώπινο σώμα. Αν αυτό δεν λειτουργεί σωστά, τότε απλά αυτή η αποβολή δεν γίνεται με ομαλό ρυθμό και τα άχρηστα αυτά στοιχεία γίνονται και επικίνδυνα όσο παραμένουν στο σώμα, γιατί δημιουργούν τοξίνες και επηρεάζουν τον οργανισμό.

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ-ΑΥΤΟΣ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Βιομηχανία του καρκίνου

Πόσο λοιπόν αλήθεια μπορεί να αντιπροσωπεύει το κάθε ερωτευμένο ζευγάρι που αγκαλιά βρίσκονται οι σκελετοί τους, αιώνες μετά στις ανασκαφές, σε μια τελευταία αγκαλιά; Μήπως ήταν η εξαίρεση; Κι αυτό μαζί με εκείνο το αρχαίο κρητικό κεραμικό που έδειχνε ένα νεαρό ζευγάρι στα χρόνια του Μινωικού πολιτισμού να κρατιούνται τρυφερά από τα χέρια; Σε μια ανθρώπινη κοινωνία που υπήρχε η ομοφυλοφιλία, πόσο μπορούσαν οι άντρες να αγαπάνε τις γυναίκες; Δεν ήταν όλοι ομοφυλόφιλοι; Η απλά εκείνοι που έκαναν σεξ με τους γκέι, παντρεύονταν και με γυναίκες; Και πόσοι απ' αυτούς και πότε δεν θα το μάθουμε.

Γυναικοκτονία στην Κρήτη γράφουν οι εφημερίδες και οι ιστοσελίδες του ίντερνετ τον Ιανουάριο του 2020. Φόνοι γυναικών από άνδρες. Πολλοί φόνοι γυναικών από άνδρες και κακοποίηση. Πόσο μπορούν οι άνδρες να αγαπούν τις γυναίκες;

Είναι γνωστό μέσω του διαδικτύου και των ΜΜΕ, ότι σήμερα, είναι πια ολόκληρη βιομηχανία οι φαρμακευτικές εταιρείες και το πως αυτές φροντίζουν οι άνθρωποι να αρρωσταίνουν όλο και περισσότερο. Διότι έτσι θα καταναλώνουν φάρμακα, εξετάσεις,

εγχειρήσεις και θα αυξάνεται ο τζίρος ,το οικονομικό κέρδος γι' αυτούς.

Οι κεφαλές των φαρμακοβιομηχανιών ανήκουν στην διεθνή μασονία, μέλη των οικογενειών Ρότσιλντ και Ροκφέλερ και ακόμα και ο πρώην αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Ράμσφελντ είχε ανάμιξη. Φυσικά οι εταιρείες αλλάζουν χέρια, αλλά είναι γεγονός, ότι όσο υπήρχαν στα χέρια τους και στην μεταπώληση τα κέρδη είναι σίγουρα και φυσικά μεγάλα.

Ξέρουμε ότι η ομοφυλοφιλία ήταν μια ανθρώπινη σεξουαλική δραστηριότητα, από την αρχαιότητα. Τι βλέπουμε σήμερα? Να αυξάνεται ο αριθμός των ομοφυλόφιλων. Πώς κάνουν σεξ οι αρσενικοί ομοφυλόφιλοι? Μεσώ του πρωκτού. Σε τι μπορεί να οδηγήσει αυτό? Σε μολύνσεις λόγω μικροτραυματισμών κατά την εισαγωγή του πέους και την κίνηση του μέσα στο ορθό. Πολλά βακτηρία και οι ιοί των ανθρωπίνων κονδυλωμάτων μπορούν να μεταδοθούν έτσι μέσω του αίματος. Επίσης αν εισάγει κανείς διάφορα μη ασφαλή αντικείμενα, αυτά μπορεί να σπάσουν και να εισχωρήσουν βαθύτερα μέσα στο έντερο, προκαλώντας το σκίσιμο των τοιχωμάτων του παχέος εντέρου ή την σφήνωση μέσα σε αυτό και κατά συνεπεία ειλεό του εντέρου ή περιτονίτιδα, που θα μπορούσε να αποβεί μοιραία, ιδιαίτερα στη χώρα μας, αν δεν αντιμετωπιστεί γρήγορα, κάτι που είναι ιδιαίτερα δύσκολο σε χώρες όπως η δική μας.

Μα πέρα απ' αυτό οι ιοί που μπορεί να εισχωρήσουν, μπορεί να δημιουργήσουν και καρκίνο του πρωκτού. Μπορεί τα ποσοστά

αυτά να είναι μικρά, σε σχέση με το ότι και οι ετερόφυλοι επιδίδονται στο πρωκτικό σεξ, και το προφυλακτικό μπορεί και να σπάσει, άρα πολλοί είναι εκείνοι οι οποίοι το κάνουν. Όμως δεν παύει να υπάρχει ο κίνδυνος της μόλυνσης αυτής. Κι όταν αναπτυχθεί καρκίνος του εντέρου, τότε είναι δυνατόν να προχωρήσει αυτός στο ορθό και το παχύ έντερο.

Κόστιζε πριν από χρόνια γύρω στα χίλια δολάρια μια ακτινοσκόπηση του παχέος εντέρου, και φυσικά οι φαρμακοβιομηχανίες και οι γιατροί οικονομούσαν πολλά λεφτά. Όμως τώρα πια έχουν φτηνύνει. Γίνονται όμως και άλλες ενδοσκοπικές εξετάσεις στο ορθό και το παχύ έντερο και υπάρχει μεγάλος κίνδυνος. Για να πω και για το ραδιενεργό στοιχείο βάριο, το οποίο χρησιμοποιούν στην ακτινοσκόπηση και φυσικά η ραδιενέργεια εισάγεται στο σώμα και μένει. Και ακτινοβολεί, προκαλώντας άμεσα καρκίνο του οργάνου. Είμαι βλέπετε γιατρός του κινέζικου, κορεάτικου βελονισμού και της Ιταλικής ωτικής νευροτροποποίησης, και γνωρίζω από τις γνώσεις μου όλα αυτά. Και μπορείτε να ανατρέξετε και στην αρχή της βιβλιογραφίας για να τα δείτε.

Αυτός ο κίνδυνος είναι. Αλλά και από τα ενδοσκοπικά μηχανήματα. Από τη χρήση λάτεξ, που μπορεί να οδηγήσει σε αναφυλαξία και θάνατο. Από την αντίδραση του ίδιου του σώματος στις εξετάσεις και τα φάρμακα ηρεμιστικά και ενδοσκοπικά τα οποία χρησιμοποιούνται. Όποτε αυτή η διαδικασία των εξετάσεων μπορεί να είναι και επικίνδυνη. Γίνεται ακόμα όμως, παρόλο τη χρήση του τεστ ανεύρεσης αίματος στα κόπρανα που μπορεί να δείξει αν υπάρχει καρκίνος ή όχι, επειδή λένε ότι καμμιά φορά αυτή η εξέταση «δεν δείχνει»

τα σωστά αποτελέσματα. Δεν γνωρίζω κατά πόσο και κάθε περίπτωση ανθρώπου είναι μοναδική. Υπάρχει φυσικά και ο κίνδυνος να σκάσει το παχύ έντερο, να τρυπήσει κατά την εξέταση με την ακτινογραφία. Γιατί όλοι οι γιατροί δεν είναι σωστά εκπαιδευμένοι γιατροί και πολλοί είναι και αδιάφοροι, όπως πολλοί άνθρωποι σήμερα είναι αδιάφοροι την σήμερον ήμερα.

Εκείνο το οποίο λοιπόν γνωρίζω, είναι ότι με την σεξουαλική απελευθέρωση, την οποία φυσικά και προώθησαν οι μασόνοι, όλο και περισσότεροι οι σύγχρονοι άνθρωποι κινδυνεύουν να αρρωστήσουν σοβαρά από την σεξουαλική τους δραστηριότητα. Γι' αυτό προπαγανδίζονται τόσο το στοματικό και το πρωκτικό σεξ σαν ωραία, για να αρρωσταίνει ο κόσμος. Και να κερδίζουν οι μασόνοι, αλλά όχι μόνο να κερδίζουν, αλλά και να αποκομίζουν και τον πόνο, γιατί αυτές οι εξετάσεις προκαλούν δυσφορία και πόνο σε κάποιους και μετά τις εξετάσεις, αλλά και τον θάνατο των ανθρώπων. Με την δικαιολογία ότι αν δεν κανείς τις εξετάσεις, ο καρκίνος θα εξαπλωθεί, διότι και ο καρκίνος του πρωκτού μπορεί να κάνει μετάσταση και στον πνεύμονα και θα πεθάνετε.

Έτσι έμαθαν οι μασόνοι τους γιατρούς να εκβιάζουν, δήθεν προειδοποιώντας τον κόσμο. Πόσοι και πόσοι άνθρωποι δεν έκαναν εξετάσεις για τέτοιους καρκίνους χωρίς να χρειαζόταν? Μπορεί να πεθάνει κανείς, χωρίς να υπάρχει καν καρκίνος, από την ίδια την εξέταση. Και ως κακοποίηση του παχέος εντέρου μπορεί να επηρεάσει τον εγκέφαλο και την ψυχική λειτουργία του ανθρώπου. Φυσικά οι γιατροί της δυτικής ιατρικής θα το

διαψεύσουν, γιατί βρίσκονται μέσα στη βιομηχανία του καρκίνου, και αν δεν συμμετέχουν, θα απολυθούν.

Γι' αυτό έχουμε την σεξουαλική απελευθέρωση των ετερόφυλων και τα gay pride, τις παρελάσεις υπερηφάνειας των ομοφυλόφιλων. Για να αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν, και να χαίρονται οι μασόνοι, που το μόνο το οποίο θέλουν είναι να εξαφανίσουν την ανθρωπότητα.

Γιατί ξέρουν ότι και όλα τα μέσα προφύλαξης, μπορούν να μειώσουν τέτοιους κινδύνους πολύ, μα δεν μπορούν να τους εξαφανίσουν τελείως.

Αγαπητέ μου αναγνώστη, τα έγγραφα αυτά και σε άλλο βιβλίο μου. Κατά διαβολική και πολύ συμφέρουσα για τους μασόνους σύμπτωση, ο άντρας που αγαπώ, όντας ο αρχηγός των τρομοκρατών του διαδικτύου, μου έκαψε το πατρικό μου σπίτι και μαζί τα βιβλία μου και όλες τις αποκαλύψεις μου αυτές. Μπορεί να μην είναι μασόνος, να είναι ένας απλός μαλάκας. Αλλά βόλεψε τους μασόνους. Τα στοιχεία ξαναβρίσκονται και γράφω με την ίδια επιθυμία. Να μειώσω τον καρκίνο και φυσικά να μην πέφτουν θύματα των γιατρών και των φαρμακοβιομηχανιών οι άνθρωποι, πηγαίνοντας για εξετάσεις πρωκτού, ορθού και παχέος εντέρου. Αυτές τις επικίνδυνες δηλαδή. Και προσοχή. Μπορεί να σας πουν ότι το τεστ αίματος στα κόπρανα, δεν έδειξε, για να σας βάλουν να κάνετε και τις ενδοσκοπικές εξετάσεις. Για να κερδίσουν και να σας σκοτώσουν. Είναι όλοι στο κόλπο της βιομηχανίας του καρκίνου. Και ακόμα

και το τελευταίο γιατρουδάκι, έχει μπει στα γρανάζια του συστήματος των φαρμακοβιομηχανιών και δεν θα εξετάσει τη ζωή σας, αλλά τον μισθό του να πάρει, για να ζήσει. Έτσι είναι το σύστημα.

Να μην κάνετε ποτέ στα τυφλά, και σε καμιά περίπτωση ότι σας λένε οι άλλοι. Να το ψάχνετε.

Και να γνωρίζετε ότι οι εναλλακτική ιατρική μπορεί να σας σώσει. Εγώ δεν την εξάσκησα ποτέ επαγγελματικά και ούτε θα την εξασκήσω. Είμαι μόνη στη ζωή και δεν με έβαλε κανένα κύκλωμα εναλλακτικών γιατρών να τα πω. Δεν έχουν κυκλώματα οι εναλλακτικοί γιατροί, γιατί δεν είναι όλοι μασόνοι. Οι περισσότεροι. Γιατί τα τελευταία χρόνια εισχώρησαν και μασόνοι στην εναλλακτική ιατρική, για να την ελέγξουν και να την διαβρώσουν.

Εγώ έχω κάνει προσωπικά καλά με τις ενεργειακές θεραπείες, βελονισμό και πρηνική θεραπεία, καλά καρκίνους και έιτζ. Να πηγαίνετε στην κλασσική ιατρική, την δυτική ιατρική. Να γνωρίζετε, να ψάχνετε, να τσεκάρετε αν οι κλασσικοί γιατροί σας λένε αλήθεια, και να γνωρίζετε πως υπάρχει και η εναλλακτική ιατρική. Το χρωστάτε στον εαυτό σας να μην αφήσετε τα σώματα σας να γίνουν βορά στην επιθυμία των μασόνων να θυσιάσουν όλη την ανθρωπότητα στο διάβολο. Να το ξέρετε ότι είναι ανόητοι και αυτό θέλουν.

Και τέλος να γνωρίζετε ότι και η υδροθεραπεία του παχέος εντέρου έχει και αυτή παρόμοιο κίνδυνο διάτρησης του παχέος εντέρου. Δεν είναι μέθοδος της εναλλακτικής ιατρικής αυτή. Είναι

παρακλάδι των μασόνων που θέλουν να χτυπήσουν την εναλλακτική ιατρική και τους έβαλαν να τρυπώσουν και να μολύνουν την αγνότητα τους.

Έτσι λοιπόν μεγαλώνοντας ανάμεσα στους τρομοκράτες, διαπίστωσα πως όλοι οι ομοφυλόφιλοι άνδρες που γνώρισα, ανήκαν στην τρομοκρατία. Γιατί η κακοποίηση του παχέος εντέρου, και οι αρρώστιες που μπορεί να προκύψουν ΤΟΥΣ ΤΡΕΛΑΪΝΟΥΝ. Και έτσι εισχωρούν στην τρομοκρατία. Όποιος θέλει μπορεί να είναι και να γίνει ομοφυλόφιλος. Εγώ προσωπικά θέλω απλά να γνωρίζει τους κινδύνους και να επιλέξει συνειδητά. Αν αυτή είναι η βιολογική του τάση, ας ξέρει τουλάχιστον να προφυλάσσεται. Και να μην τα βάζει με την κοινωνία, που τώρα πια δεν ενδιαφέρεται για τις σεξουαλικές προτιμήσεις των άλλων και τίποτα πια δεν απαγορεύεται.

Στο στοιχείο του μετάλλου, εκτός από το παχύ έντερο ανήκει και ο πνεύμονας. Διάβασα μόνη μου το φύλλο οδηγιών χρήσης του αντιγριπικού εμβολίου της εταιρείας Παστέρ, που κυκλοφορούσε πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια, στο οποίο αναφερόταν ότι μπορεί το αντιγριπικό εμβόλιο να προκαλέσει καρκίνο ή aids. Γιατί απλά περιείχε ως συντηρητικό συστατικό του εμβολιαστικού υγρού το ραδιενεργό στοιχείο αλουμίνιο. Το τοξικό αλουμίνιο, το οποίο έβαζαν μέσα στο σώμα των θυμάτων με το εμβόλιο και αυτό ακτινοβολούσε. Και όπως ένα διάφραγμα, κάτω από τον πνεύμονα, χωρίζει το σώμα από το άνω τμήμα του παχέος εντέρου, απλά, ο καρκίνος που σχηματιζόταν μέσα στο σώμα μπορούσε να περάσει το διάφραγμα, να κάνει μετάσταση σε καρκίνο του παχέος εντέρου,

αλλά και σε οποιοδήποτε είδος καρκίνου και να επηρεάσει, να κάνει μετάσταση και στα υπόλοιπα όργανα του ανθρώπινου οργανισμού. Φυσικά με την αντίδραση του αντιεμβολιαστικού κινήματος στην Ελλάδα, ξεκίνησαν και οι χημικοί ψεκασμοί, που γι' αυτούς θα μιλήσουμε στο επόμενο βιβλίο μου, για να μεταδοθούν όλοι αυτοί οι ιοί, που κατασκευάζονται στα ιατρικά εργαστήρια και απελευθερωμένοι στην ατμόσφαιρα, μέσα από τους χημικούς ψεκασμούς των Νατοϊκών αεροπλάνων, μαζί με τα στοιχεία αλουμίνιο και βάριο, που περιέχουν, δημιουργούν αυτές τις βαριές λοιμώξεις του αναπνευστικού συστήματος και τις κρίσεις γρίπης με τους εκατοντάδες νεκρούς κάθε χρόνο. Το αλουμίνιο και το βάριο, εξασθενούν ως ραδιενέργεια, την άμυνα του ανθρώπινου οργανισμού και τρυπώνουν μέσα τα μικρόβια και σκοτώνουν.

Και ύστερα οι φαρμακοβιομηχανίες, για να αποενοχοποιηθούν μετά την δημοσίευση όλων αυτών των στοιχείων από τα συντηρητικά των εμβολίων, αντικατέστησαν το αλουμίνιο στα εμβόλια. Η ραδιενέργεια όμως έμεινε, σκότωσε και σκοτώνει. Απλά τώρα πια, κάνοντας τα εμβόλια, άφοβα οι ευπαθείς ομάδες, για να μην πεθάνουν, οι φαρμακοβιομηχανίες κερδίζουν ακόμα περισσότερα χρήματα. Και όσο πιο θανατηφόροι γίνονται οι ιοί, τόσο πιο πολλά τα εμβόλια και τα κέρδη. Δεν θα αναφέρω λεπτομερώς στη βιβλιογραφία, αλλά όποιος ανατρέξει στο διαδίκτυο, θα βρει πάρα πολλά για τις χημικές ουρές των αεροπλάνων χωρίς διακριτικά, που ψεκάζουν, όχι μόνο με την εμφανή δικαιολογία να αλλάξουν τον καιρό, για να βοηθήσουν στο δήθεν φαινόμενο του θερμοκηπίου. Όταν θέλετε να κάνετε ένα εμβόλιο σε σας, τα παιδιά ή τα ζωάκια σας, να ελέγχεται αν περιέχονται ραδιενεργά συστατικά στο φύλλο οδηγιών χρήσης.

Έχετε το νομικό δικαίωμα, δεν είναι ντροπή, και κυκλοφορούν ακόμα τέτοια εμβόλια.

Άρρωστοι και τρελοί σήμερα οι πληθυσμοί του πλανήτη.
Άρρωστη και τρελή και η μάνα μου, που είχε κάνει ακτινοσκόπηση του παχέος εντέρου, τρελάθηκε και ήταν τρομοκράτισσα. Και ήταν και λεσβία. Και τρομοκρατία είναι και η βία της βιομηχανίας του καρκίνου, και η μαζικοποίηση της ζωής, το όλοι ίδιοι πρέπει να είμαστε, για να περνάει πιο εύκολα όλο αυτό που περιγράψαμε, που αφαιρεί την ευτυχία από τους ανθρώπους.

Για την ιστορία.....όπως πάντα.....

Όλα εν σοφία εποίησας Κύριε. Ο έχων όταν ακούειν, ακουέτω.....

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2^ο

Ο αιμορραγών λίθος

Σταγόνες αίματος της ιστορίας. Οι ψυχές ζωντανές και νεκρές που καρφώθηκαν με τις πράξεις τους πάνω στην πέτρα που αιμορραγούσε. Σ. αυτήν που φτιάχτηκε με τα βότσαλα της παραλίας.

Από τον αστικό θρύλο, στο τι πραγματικά συνέβη.

Η Κοκκινιά της Θεσσαλονίκης, κόκκινη από το αίμα που χύθηκε πολλές φορές εκεί και κόκκινη, γιατί εκεί δημιουργήθηκαν οι πρώτες εστίες επανάστασης, η κουμούνα της Θεσσαλονίκης, και η μητέρα μου η τρομοκράτισσα που έζησε εκεί το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της.

1000 χρόνια μετά περιμένει κανείς, μετά από τόσες αλλαγές που έχουν γίνει, να έχει αλλάξει και κάτι στα μυαλά και τις ψυχές των ανθρώπων. Και είναι τραγικό να ανακαλύπτει κανείς ότι ένα γεγονός που έγινε στον Μεσαίωνα, κρατάει χωρισμένους τους ανθρώπους και κρατάει το μίσος άσβεστο ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους.

Γιατί είναι κληρονομιά αυτό το μίσος. Όπως μαθαίνουμε από την ιστορία, μετά την σφαγή του Ιπποδρόμου, τον 4ο αι μ. Χ. στη Θεσσαλονίκη, λόγω χωροχρονικών εμφανίσεων, οι άνθρωποι έβλεπαν τον χώρο του παλιού Ιπποδρόμου σαν στοιχειωμένο και δεν έμενε κανείς στην περιοχή για περίπου 1000 χρόνια. Μετά κατοικήθηκε από πολύ φτωχούς ανθρώπους, που δεν είχαν λεφτά

για οικοδομικά υλικά και έπαιρναν τις πέτρες του Ιπποδρόμου και έχτισαν σπίτια εκεί γύρω. Και από παράνομους, και φυγόποινους. Όχι πως δεν τους ένοιαζαν τα φαντάσματα, αλλά δεν μπορούσαν να κατοικήσουν αλλού. Εκεί έχτισαν μέσα και οι φραγκοέλληνες, μια φτωχή κοινωνική μικτή τάξη, απογόνων μικτών γάμων Ενετών και γενικά φράγκων όπως αποκαλούσαν κάθε δυτικό στοιχείο, που είχε περάσει από τον Βυζάντιο κατά τις σταυροφορίες και έμεινε και παντρεύτηκαν με Έλληνες και Ελληνίδες βυζαντινούς. Εφόσον οι απόγονοι αυτοί ήταν φτωχοί, δεν θα μπορούσαν αλλού να κατοικήσουν στην Θεσσαλονίκη την βυζαντινή, που περικλείονταν από τα τείχη, παρά μόνον στην περιοχή του παλιού Ιπποδρόμου και σημερινή Πλατεία Ιπποδρομίου.

Η φτωχογειτονιά όπου κατέβηκαν και έμεναν και Σέρβοι. Η σερβική γειτονιά αποκαλούνται αιώνες μετά κατά τον 19ο αι, όταν ο προπάππος μου από την Έδεσσα, που είχε επηρεαστεί φανερά και εξισλαβιστεί όπως είχε συμβεί στις πόλεις και στα χωριά της Μακεδονίας από την κάθοδο Βουλγάρων και Σέρβων, προτίμησε να αγοράσει ένα οικόπεδο μετά τις ορατές στοές του Ιπποδρόμου, και να χτίσει εκεί το προικόν της κόρης του, όπως λεγόταν, γιατί υπήρχε παραδίπλα η σερβική εκκλησία. Και ήθελαν να νιώθουν κοντά με το Σερβικό στοιχείο. Η εκκλησία υπάρχει ακόμα και σήμερα εντός της πολυκατοικίας που βρίσκεται στην αρχή της οδού Καμβουνίων.

Έτσι η οικογένεια του πατέρα μου βρέθηκε εκεί. Και παντρεύτηκε η προγιαγιά μου, τον προπάππο μου, που ήταν γιος του πρώτου υπασπιστή του βασιλιά Όθωνα πρώτου βασιλιά της Ελλάδας. Και βρεθήκαμε οι αριστοκράτες μέσα στον από τον Μεσαίωνα αριστερό κόσμο.

Στη σερβική λοιπόν γειτονιά αυτή, η πολυκατοικία στη γωνία της Ιπποδρομίου και Καμβουνίων, ανήκε σχεδόν εξ ολοκλήρου σαν ιδιοκτησία τα διαμερίσματά της μέχρι το 1978 σε μόνες του Αγίου Όρους, και ο σεισμός στις 20 Ιουνίου, την έβγαλε κατεδαφιστέα, σύμφωνα με την τότε γνωμάτευση της ΥΑΣΒΕ, ήταν κόκκινη χαρακτηρισμένη, όπως τα έλεγαν τότε τα κτίρια, γιατί έσπασε κολώνα, και φυσικά δεν κατεδαφίστηκε ποτέ, επισκευάστηκε και επειδή δεν ήταν γερή πολυκατοικία, οι καλόγεροι πούλησαν σιγά σιγά όλα τα διαμερίσματα. Αυτά δεν θα τα βρείτε πουθενά γραμμένα γιατί είναι οι προσωπικές μου μνήμες. Εκεί που σήμερα βρίσκεται το εκκλησιαστικό βιβλιοπωλείο «Λυδία» στον ισόγειο χώρο καταστήματος. Πιθανώς και από τον 12ο αι να κατείχαν οι Αγιορίτες κτίσματα στην περιοχή. Είναι αξιοσημείωτο ότι όταν ανοικοδομείται

σε μορφή πολυκατοικιών η πλατεία Ιπποδρομίου κατά την δεκαετία του 1950-1960 δημιουργούνται δύο δίδυμες πολυκατοικίες, που πουθενά στην πόλη δεν υπήρχε αυτό το φαινόμενο. Ήταν αυτή η πολυκατοικία που υπάρχει μέχρι σήμερα η δισγωνία στο άνω άκρο της πλατείας Ιπποδρομίου και στο κάτω άκρο σε παρόμοια μορφή ήταν εκείνη που κατέρρευσε στον σεισμό του 1978, εκεί όπου ήταν το «ζαχαροπλαστείο του Νίκου», όπως το θυμούνται οι παλιοί Θεσσαλονικείς. Γιατί έγινε αυτό; Γιατί σε εκείνα τα σημεία βρισκόταν τα δύο πέταλα του αρχαίου Ιπποδρόμου της πόλης. Και οι καλόγεροι ήξεραν την ιστορία. Ήξεραν που και πως ακριβώς ήταν ο αρχαίος ιππόδρομος. Στα μοναστήρια έγραφαν τα Ευαγγέλια και τα ιστορικά βιβλία. Γιατί αλλιώς πως βρέθηκαν εκεί οι μοναχοί οι οποίοι επηρέασαν τον κόσμο και έγινε εκεί ένας πυρήνας Βογομίλων, που έδωσαν μετά το κίνημα των ζηλωτών της Θεσσαλονίκης, η πρώτη κουμούνα στον κόσμο;... Άλλωστε οι φτωχοί ζηλωτές δεν είχαν χρήματα να ταξιδέψουν στο Άγιο Όρος για να επηρεαστούν από τους καλόγερους. Τους βρήκαν μπροστά τους εκεί που πήγαν να κατοικήσουν. Ήταν οι μοναχοί του Αγίου Όρους επηρεασμένοι από τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά και το κίνημα των Ησυχαστών, που ήθελαν να γαληνέψουν οι ψυχές των ανθρώπων από τη μία, αλλά και από τους Σέρβους σ. αυτή τη σερβική γειτονιά, που ότι και αν έκαναν ήταν για να δημιουργήσουν διχόνοια ανάμεσα στους βυζαντινούς. Να τουςβάλουν να φαγωθούν, γιατί μέσα από αυτή την φαγωμάρα στους αιώνες της παρακμής του Βυζαντίου, αυτοί αποσπούσαν εδάφη από τη βυζαντινή αυτοκρατορία και εξαπλώνονταν. Επηρεασμένοι λοιπόν από αυτούς όλους, τους καλόγερους, τους φραγκοέλληνες, τους Σέρβους οι βυζαντινοί ζηλωτές, αυτοί που ήταν φτωχοί και από κατώτερη οικονομικά και κοινωνικά τάξη, και ξεσηκώθηκαν, κατά των αριστοκρατών και πλούσιων κατέλαβαν την Θεσσαλονίκη και την κράτησαν για λίγα χρόνια μέχρι την πτώση τους, από το 1342 ως το 1347, δημιουργώντας ουσιαστικά τον πρώτο αριστερό πυρήνα στον κόσμο. Οι φτωχοί ήταν πραγματικά οικονομικά εξαθλιωμένοι και οργισμένοι για τα πολλά οικονομικά και όχι μόνο δεινά που τους είχαν βρει. Για να γνωρίζουμε ουσιαστικά ότι αυτό το πολιτικό και κοινωνικό κίνημα, δεν διαμορφώθηκε ούτε στην Γαλλία, ούτε στη τσαρική Ρωσία, αλλά στην βυζαντινή Θεσσαλονίκη και στον χώρο της Πλατείας Ιπποδρομίου, για πρώτη φορά στον κόσμο. Πάντα φτωχοί έμεναν εκεί και η δική μου μεσοαστική οικογένεια ήταν πάντα ο εχθρός για τους γείτονες εκεί, διότι ακόμα και 600 χρόνια μετά, οι απόγονοι εκείνων των ζηλωτών παρέμειναν ουσιαστικά να διαμένουν σε αυτό το χώρο και εφόσον

ήταν φτωχοί, κομμουνιστές και φανατικοί, από όσο τους έζησα από κοντά είχαν μίσος για την δική μου μεσοαστική οικογένεια. Την δεκαετία του 1970, όταν η μητέρα μου με έστειλνε στον μπακάλη κάποιοι γείτονες στραβοκοιτούσαν, άλλοι έβριζαν κι άλλοι μουρμουρίζαν κατάρες, γιατί αγόραζε η οικογένεια μου ακριβά τρόφιμα. Φρέσκο βούτυρο αντί για μαργαρίνη, σαλάμι, αντί για φτηνή πάριζα, ελαιόλαδο, αντί για σπορέλαιο, που αγόραζαν οι άλλοι φτωχοί γείτονες. Γι' αυτό και στη Θεσσαλονίκη σήμερα βρίσκουμε τον πιο μεγάλο πυρήνα της τρομοκρατίας, καθώς είναι αριστεροί οι εμπλεκόμενοι σε αυτό. Είναι αριστερομάνα η πόλη αυτή. Οι πρώτοι λοιπόν κομμουνιστές ζηλωτές ήταν τότε στα 1342.

Και το κίνητρο για να ξεκινήσει όλο αυτό ήταν φυσικά, η εκδίκηση των φραγκοελλήνων, γιατί οι Φράγκοι, οι δυτικοί δηλαδή, έχασαν την κτίση της Κωνσταντινούπολης, που κατέλαβαν το 1204, όταν την ανακατέλαβαν οι Βυζαντινοί, γιατί οι Σέρβοι πολεμούσαν πάντα το Βυζάντιο και του αποσπούσαν εδάφη και υπήρχαν πόλεμοι κατά διαστήματα εναντίον τους και ήθελαν να διαλυθεί το Βυζάντιο.

Κόκκινη η πλατεία Ιπποδρομίου και από το αίμα που χύθηκε κατά την σφαγή του ιπποδρόμου το 390 μ.Χ. Λέγεται ότι ο αυτοκράτορας ο Μέγας Θεοδόσιος τους έσφαξε για να τρομοκρατήσει τους υπόλοιπους να γίνουν χριστιανοί και να δεχτούν τον νηπιοβαπτισμό, να βαφτίζουν δηλαδή τα παιδιά τους όσο είναι μωρά. Όμως δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Δεν έσφαξε ο Μέγας Θεοδόσιος τους Θεσσαλονικείς γιατί δεν ήθελαν να γίνουν Χριστιανοί, γιατί οι περισσότεροι ήταν ήδη χριστιανοί. Αυτό διαδόθηκε μετά τη σφαγή και προφανώς γι' αυτό και ο μεσαιωνικός ναός που χτίστηκε εκεί αφιερώθηκε στον Μεγάλο Κωνσταντίνο και την Αγία Ελένη. Που έκανε επίσημη θρησκεία του ελληνορωμαϊκού τότε κράτους, τον Χριστιανισμό ο Μέγας Κωνσταντίνος. Σαν να έγινε αυτό η αιτία για την σφαγή και η εκκλησία αφιερώθηκε σε αυτούς, για να θυμίζει για πιο λόγο έγινε η σφαγή. Λάθος λοιπόν όλη αυτή η αντίληψη που επικράτησε. Υπήρχε πριν τη σφαγή, ένας ηνίοχος στα χρόνια εκείνα που διέπραξε ομοφυλοφιλικό αδίκημα με έναν δούλο του, και επειδή ο Μέγας Θεοδόσιος είχε θεσπίσει την ποινή του θανάτου για την ομοφυλοφιλία, τον έπιασαν και τον φυλάκισαν. Οι Θεσσαλονικείς δυσαρεστήθηκαν. Και ξέσπασαν ταραχές. Αλλά όχι μόνο γι' αυτό, αλλά και επειδή δεν ήθελαν να πληρώνουν φόρους. Και εξεγέρθηκαν και σκότωσαν και τον Γότθο φρούραρχο και τη φρουρά και τους φοροεισπράκτορες και τους βασιλικούς άρχοντες. Μια κανονική αριστερή επανάσταση θα λέγαμε σήμερα. Και γι' αυτό ο Μέγας

Θεοδόσιος τους έσφαξε. Επίσης στα χρόνια της τουρκοκρατίας μαρτύρησαν εκεί μπροστά στην εκκλησία Κωνσταντίνου και Ελένης, δύο χριστιανοί. Και έτσι τότε ο αυτοκράτορας κάλεσε τον λαό στον ιππόδρομο. Δε θα τους έλεγε φυσικά τι τους ήθελε.

Κατά άλλους ιστορικούς μαζευτήκαν το 390 μ.Χ. 15.000 κατά άλλους 7.000 Θεσσαλονικείς, κατά άλλους 18.000. Κι έβαλε ο αυτοκράτορας και τους σκότωσαν όλους. Ο στρατός εισέβαλλε στον ιππόδρομο, οι πόρτες έκλεισαν και τους σκότωσαν όλους στις κερκίδες. Όλα τα άλλα που έχουν γραφτεί είναι δικαιολογίες, γιατί ήθελα να καλύψουν το έγκλημα του αυτοκράτορα τότε. Ο ιερός ναός που χτίστηκε, αιώνες μετά που ερειπώθηκε και γκρεμίστηκε ο ιππόδρομος, αφιερώθηκε στον Άγιο Κωνσταντίνο που επέτρεψε την χριστιανική θρησκεία, για να θυμούνται όλοι αυτό το μεγάλο έγκλημα της σφαγής των Θεσσαλονικέων, που έγινε δήθεν για τον αναγκαστικό εκχριστιανισμό των κάτοικων. Στην πραγματικότητα ήταν η εκδίκηση για εκείνη την πρώτη επανάσταση, που είχε σαν τραγική ειρωνεία της μοίρας κίνητρο την ομοφυλοφιλία και οικονομικά κίνητρα. Γιατί η ιστορία έχει συνέχεια κι έτσι και σήμερα οι τρομοκράτες έχουν τα ίδια κίνητρα. Την ομοφυλοφιλία και τα οικονομικά. Γιατί οι άνθρωποι δεν εξελίχθηκαν και δεν άλλαξαν καθόλου. Κι αυτοί οι νεκροί της σφαγής εκείνης, βρώμισαν ώσπου να μαζετούν τα πτώματα τους. 18.000 ή όσοι και να ήταν, χιλιάδες ήταν. Τόσο κόσμο, πως να τους μετακινήσεις και να τους θάψεις σε μικρό χρονικό διάστημα; Άρχισε λοιπόν η αποσύνθεση των νεκρών. Εκεί λοιπόν, μπροστά από την πολυκατοικία που έπεσε το 1978, και απέναντι από τον αργότερα αιώνες μετά τη σφαγή, κτισθέντα ιερό ναό, ανυψώθηκε μια επιτύμβια στήλη. Οι συγγενείς των νεκρών, κι αργότερα ο κόσμος που περνούσε άφηνε από ένα βότσαλο στη μνήμη των σφαγιασθέντων. Όπου αναγραφόταν επάνω το όνομα του κάθε νεκρού. Οι συγγενείς τους τα άφηναν. Αυτά τα βότσαλα μαζευτήκαν, κι οι κάτοικοι της πλατείας, πριν την ανοικοδόμηση της δεκαετίας του '60 μιλάνε για έναν βράχο από βότσαλα που ήταν εκεί. Ένα λίθο που αιμορραγούσε, που κατά διαστήματα, όταν ο χωροχρόνος άνοιγε και χρονοταξίδευε, για λίγα δευτερόλεπτα, στην ώρα της σφαγής, το αίμα του κόσμου που κυλούσε εκεί έβαφε τον λίθο που βρισκόταν στο σημείο Β της σκουληκότρυπας. Και φαινόταν έτσι σαν να ματώνει ο λίθος. Ο αιμορραγών λοιπόν λίθος, όπως ονομάστηκε. Ο ιππόδρομος και η γύρω περιοχή εγκαταλείφθηκαν για αιώνες μετά τη σφαγή. Οι κάτοικοι τότε έβλεπαν φαντάσματα. Όπως τα θεωρούσαν. Απλά η σκουληκότρυπα που δημιούργησε η σφαγή αυτή λειτουργούσε, όμως ο κόσμος που δεν ήξερε, τρώμαζε και έφυγε. Οι

στοές κάτω από τις κερκίδες, γέμισαν βρωμιά και λάσπη. Ο ιππόδρομος εγκαταλείφθηκε και κατέπεσε από τους σεισμούς. Μονάχα ένα κομμάτι του σώζεται. Βρίσκεται ενσωματωμένο στο κτίριο της Πλατείας Ιπποδρομίου 7, όπου βρίσκεται σήμερα το σούπερ μάρκετ του Μασούτη, και το 1997, και για λίγα χρόνια μετά, από τον δεύτερο όροφο του σούπερ μάρκετ που υπήρχε στον ίδιο χώρο, αλλά με άλλη επωνυμία, φαινόταν ένα κομμάτι των στοών. Σήμερα δεν φαίνεται. Άλλαξε η διαμόρφωση του καταστήματος και δεν υπάρχει πρόσβαση για το κοινό στον όροφο πια. Σήμερα μονάχα στη οδό Αγαπηνού, φαίνονται κάτω από μια σχάρα του δρόμου, εκεί στο τέλος της Πλατείας Ιπποδρομίου σκαλοπάτια αρχαία. Οδηγούσαν στις στοές κάτω από τις κερκίδες. Το 1960, όταν χτίστηκε η πολυκατοικία που είναι το σπίτι μου, ήρθε η αρχαιολογική υπηρεσία και χαρακτήρισε τα αρχαία ερείπια, άνευ σημασίας..... και τα γκρέμισαν για να καθαρίσουν το χώμα και να χτιστεί το σπίτι μου. Δεν το έκαναν παντού αυτό. Και στη δική μας οικοδομή άφησαν τα τμήματα των στοών που βρισκόταν στην εσωτερική αυλή, ανάμεσα στη δική μας και τις άλλες πολυκατοικίες.

Αυτά είναι τα απομεινάρια που δεν μπορεί να δει πια ο κόσμος. Στην εσωτερική αυλή της Πλατείας Ιπποδρομίου 21 και των γύρω πολυκατοικιών. Υπάρχουν όμως και ανάμεσα τους βλέπουμε σύγχρονα τούβλα, γιατί χρησιμοποιήθηκαν και σαν τμήματα σπιτιών, αυτοσχέδιων παραπηγμάτων που υπήρχαν εκεί, όταν στήριξαν τις παράγκες που έχτιζαν οι άνθρωποι πάνω στα αρχαία. Και έσπαζαν και κομμάτια από τις αρχαίες αυτές στοές για να χτίσουν με αυτές τα σπίτια τους. Γιατί δεν ήξεραν οι άνθρωποι την αξία του αρχαίου αυτού μνημείου και τα ενσωμάτωναν στα σπίτια τους.

Επίσης τμήματα των αρχαίων στοών βρεθήκαν και απέναντι στην αρχή της οδού Καμβουνίων, όπου καλυφθήκαν για να χτιστεί μια πολυκατοικία ακόμα. Ο ιππόδρομος γκρεμίστηκε και θάφτηκε. Δεν θάφτηκε όμως μαζί του και ο χωροχρόνος. Αυτός μένει εκεί για να μας θυμίζει την ιστορία. Κατά διαστήματα, τη νύχτα, το καλοκαίρι του 2012, καθώς καθόμουν έξω από το σπίτι μου, ερχόταν στα ρουθούνια τα δικά μου και του πατέρα μου, που καθόμασταν μαζί, μυρωδιά πτωμαϊνής. Χωρίς να υπάρχουν σκουπίδια, χωρίς να υπάρχουν κρέατα που σάπισαν, ερχόταν μυρωδιά πτωμαϊνής. Προφανώς η σκουληκότρυπα μας έβγαζε στο σημείο Α, που μπορεί να είναι το 1978 ή το 390 ή και στο 390 και 1978 ταυτόχρονα, ως επαφή δύο παράλληλων συμπάντων. Γιατί και μετά την κατάρρευση της πολυκατοικίας που χτίστηκε εκεί που υπήρχε ο αιμορραγών λίθος, και γι' αυτήν μιλάμε ότι κατέρρευσε στο σεισμό, ανάμεσα στις πλάκες του μπετόν οι παγιδευμένοι νεκροί, ώσπου να τους ανασύρουν, άρχισαν να μυρίζουν. Είχε πολύ ζέστη εκείνες τις καλοκαιρινές μέρες και αυτό συνετέλεσε ώστε να μυρίσουν ακόμα πιο γρήγορα τα πτώματα. Ύστερα από δευτερόλεπτα η μυρωδιά χανόταν. Αυτό συνέβη αρκετές φορές κατά την διάρκεια εκείνου του καλοκαιριού.

Τώρα πια στη θέση του αιμορραγώντα λίθου και της γκρεμισμένης πολυκατοικίας, στο κάτω πέταλο του ρωμαϊκού ιπποδρόμου, υπάρχει

το κέντρο Ιστορίας της Θεσσαλονίκης. Ένα επιβλητικό κτίριο, που στολίζεται πάνω από την είσοδο του με μια μασονική πυραμίδα. Γιατί από εκεί ξεκίνησε η ιστορία της Πλατείας Ιπποδρομίου, ή για να το λέμε πιο σωστά, η ΧΩΡΟΧΡΟΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, της πλατείας, και από εκεί δημιουργήθηκαν οι ενεργειακές πύλες, που λειτουργούν έως την σήμερα τον αθέατο κόσμο του τόπου αυτού. Και πάντοτε στη Θεσσαλονίκη τουλάχιστον, οι Μασόνοι σημαδεύουν τα κτίρια που βρίσκονται σε χώρους που υπάρχουν ενεργειακές πύλες, με αυτό το συγκεκριμένο σήμα πυραμίδας (που είναι σε σχήμα ρόμβου, ένας χάρακας κι ένας διαβήτης από αυτούς που χρησιμοποιούμε στη γεωμετρία).

(Η πιο μαρτυρική γωνιά του Ιπποδρόμου, ο αιμορραγών λίθος σήμερα. Το άγαλμα της οικογένειας μπροστά στο Κέντρο Ιστορίας

Θεσσαλονίκης, συμβολίζει τις οικογένειες που σφάχτηκαν στον αρχαίο Ιππόδρομο το 390 μ.Χ. και τις οικογένειες που σκοτώθηκαν μέσα στην πολυκατοικία που κατέρρευσε στον σεισμό του 1978. Όλοι οι άλλοι συμβολισμοί που αναγράφονται είναι αναληθείς. Σε κόκκινο κύκλο είναι η μασονική πυραμίδα).

Ήταν πάντα αυτή η γωνιά της πόλης, ένα περίεργο μείγμα τιμωρίας της πρώτης εκείνης επανάστασης και θείας τιμωρίας, ανθρωπίνης απερισκεψίας και ανησυχίας, που δημιούργησαν τις σκουληκότρυπες της. Στη μέση της πλατείας, εκεί όπου είναι τα δυο πάρκα, ήταν η αρχαία αρένα του ιπποδρόμου. Ενός στενόμακρου, σύμφωνα με τα σχέδια της αρχαιολογικής υπηρεσίας, ιπποδρόμου. Κι εκεί που είναι οι πολυκατοικίες, ήταν οι κερκίδες, που καθόταν οι θεατές. Ακριβώς όμως επειδή εγκαταλείφθηκε, από τα αρχαία χρόνια, λίγοι το ξέρουν αυτό ή το θυμούνται. Όμως ήταν κι άλλοι λόγοι που βοήθησαν να δημιουργηθούν σκουληκότρυπες στην πλατεία.

Όπως αποκάλυψε κάτοικος της περιοχής, που έφυγε μετά τον σεισμό και το αφηγήθηκε στον επίσκοπο της Φλώρινας τότε, στον γνωστό Καντιώτη, και το διηγήθηκε αργότερα ο ίδιος ο επίσκοπος, πριν τον σεισμό, στην περιοχή λειτουργούσαν 3 ιατρικές κλινικές. Και έκαναν εκτρώσεις. Έριχναν τα υπολείμματα των μικρών αγέννητων παιδιών στους υπονόμους. Και πριν τον σεισμό, βούλωσε ο υπόνομος κάτω στον Λευκό Πύργο. Κι όταν με την παρέμβαση της αστυνομίας, τον άνοιξαν, βρήκαν 80 κατακρεουργημένα κεφαλάκια εμβρύων. Ο Θεός τιμώρησε γι' αυτό το έγκλημα. Με τον σεισμό. Ήταν ακριβώς στον δρόμο που ανοίγεται κάτω από την πολυκατοικία που έπεσε, αυτός ο υπόνομος και οδηγεί στον Λευκό πύργο. Έτσι είπε ο Θεσσαλονικεύς στον επίσκοπο. Την μια κλινική την θυμάμαι κι εγώ. Ήταν στην οδό Εθνικής Αμύνης (τότε ακόμα ο δρόμος ονομαζόταν Βασιλίσσης Σοφίας). Απέναντι από το σημερινό κατάστημα των ΕΛΤΑ. Εκείνο που ξέρω τώρα, είναι ότι επειδή, το έμβρυο υποφέρει για να θανατωθεί (όπως μάθαμε στην σχολή της Βρεφονηπιοκομίας που έχω τελειώσει), δημιουργήθηκε στην περιοχή μια ακόμα ενεργειακή πύλη. Σε κάθε τόπο μαρτυρίου (όπως έχω γράψει και στο βιβλίο μου «Οδός Θεοτοκοπούλου») η περιοχή σημαδεύεται με γέφυρα Ρόζεν-Αϊστάιν, δημιουργούνται δηλαδή σκουληκότρυπες, αλλά και ακουμπούν παράλληλα σύμπαντα. Ναι, το μάθαμε στη σχολή ότι το κομματιάζουν μέσα στη μήτρα το έμβρυο, και ότι καθώς πλησιάζει το εργαλείο για να το κομματιάσει, οι παλμοί του εμβρύου αυξάνονται, γιατί δεν θέλει να το ξεκολλήσουν από τη

μητέρα του. Αυτά μας τα είπε στη σχολή ένας καθηγητής μας που ήταν μαιευτήρας.

Και το τρίτο γεγονός που συνέβη σημαδεύοντας την πλατεία για πάντα, είναι η ύπαρξη του τρίτου αστυνομικού τμήματος, στο κτίριο κολλητά με το σπίτι μου, στο κτίριο της οδού Αλεξάνδρου Σβώλου και Πλατείας Ιπποδρομίου γωνία. Εκεί που σήμερα στεγάζεται το ψυχιατρικό τμήμα του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ.

Γινόταν δυστυχώς βασανίσεις πολιτικών κρατούμενων σ. αυτό το αστυνομικό τμήμα και ήταν περιβόητο γι αυτό, μετά την ασφάλεια Θεσσαλονίκης στην οδό Βαλαωρίτου, όπου επίσης βασάνιζαν πολιτικούς κρατούμενους, την εποχή της δικτατορίας από το 1967-1974. Το άκουγα να το λένε όταν ήμουν παιδί. Αν και μετά που εγκατασταθήκαμε εμείς εδώ, ήταν μετά το 1974 και είχαν σταματήσει. Όμως μια φθινοπωρινή μέρα του Σεπτεμβρίου του 1999, βγαίναμε το απόγευμα με την μητέρα μου για να πάμε στην αγορά και είδαμε στα παράθυρα που έβγαιναν στο δρόμο και οδηγούσαν στο υπόγειο τμήμα του κτιρίου, εκεί μπροστά πάνω στο πεζοδρόμιο, ένα σωρό παλιά παπούτσια, περασμένης μόδας, με τετράγωνες μύτες, προφανώς της δεκαετίας του 70, και η μητέρα μου είπε, ότι αυτά ήταν τα παπούτσια των κρατούμενων που τους έκαναν φάλαγγα. Ήταν την εποχή που καθάριζε τα υπόγεια του και έκανε το αστυνομικό τμήμα ανακαίνιση. Και μένα μου φάνηκε όντως περίεργο, ότι βρεθήκαν τόσα πολλά παπούτσια στα υπόγεια ενός αστυνομικού τμήματος. Συνήθως παλιά συρτάρια, συρταριέρες, ντουλάπια και φακέλους θα πετούσε κανείς, καρέκλες και διάφορα τέτοια στην ανακαίνιση ενός αστυνομικού τμήματος..... κι έτσι ήρθε αυτό το γεγονός να επιβεβαιώσει την κακή φήμη που συνόδευε αυτό το τμήμα και να αποτελέσει ένα από τα τέσσερα γεγονότα της περιοχής, όπου το μαρτύριο των ανθρώπων σημάδεψε το χώρο και το χρόνο.

ΈΤΡΕΜΕ Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, έγραφε στις 21 Ιουνίου η εφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΣΕΙΣΜΟ.

Ο σεισμός ήταν ΤΕΧΝΗΤΟΣ. Δοκιμάσαν σεισμικό όπλο επάνω μας. Το DEW. Ο ορίζοντας είχε γίνει κόκκινος πριν την δόνηση. Νύχτα ήταν και φάνηκαν κόκκινα φώτα. Όπως μου είπε συγγάτοικος και γείτονάς μου, που ταξίδευε έξω από τη Θεσσαλονίκη εκείνη τη νύχτα και τα είδε. Κόκκινα φώτα στον ορίζοντα του Θερμαϊκού κόλπου. Στο δρόμο προς την Περαιά. Όπως γίνεται όταν έναν σεισμό τον προκαλεί το χαρπ (HAARP). Το παγκόσμιο σύστημα που αλλάζει τον

καιρό και προκαλεί σεισμούς. Όμως τον σεισμό αυτό τον προκάλεσε ένα νέο όπλο. Ήταν ένα σεισμικό όπλο που προκαλεί σεισμό μέσω δορυφόρου. Και φυσικά δεν έγινε σε μια νύχτα. Στόχευαν την περιοχή του Στίβου για καιρό (το επίκεντρο της δόνησης, το χωριό που λέγεται Στίβος). Ακτινοβολούσαν μήνες πριν. Αν ήξεραν την μέρα ακριβώς που θα γινόταν ο σεισμός, τότε ήταν μια επίδειξη δύναμης των μασόνων του πλανήτη, γιατί ακριβώς λίγο πριν τον σεισμό στη Θεσσαλονίκη, στην Αθήνα έγινε έκρηξη βόμβας μέσα σε κινηματογράφο που παρακολουθούσαν μια σοβιετική ταινία. Και τραυματίστηκαν άνθρωποι. Ένα χρόνο μετά και κάτι παραιτήθηκε ο τότε πρωθυπουργός, και έγινε πρόεδρος της δημοκρατίας. Ίσως και να ήταν τυχαία αυτή η παρέμβαση, ίσως και όχι. Και δύο χρόνια μετά η οργάνωση της μητέρας μου «Οκτώβρης 1980» τίναξε τα σύμβολα του καπιταλισμού, τα πολυκαταστήματα της Αθήνας στον αέρα. Έτσι για να επιβεβαιωθεί ότι και τότε και πιο παλιά και τώρα, οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΑΛΛΗΛΟΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΙ....και δυστυχώς θα συνεχίσουν.

Όλες αυτές οι σκουληκότρυπες λοιπόν, υποβοηθούμενες από την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία του σεισμικού όπλου, την στιγμή του σεισμού, ρευστοποιήσαν τα θεμέλια της πολυκατοικίας του «Νίκου» και έτσι αυτή έπεσε. Πολύ απλά, η ύλη των θεμελίων, μετατράπηκε σε ενέργεια, σύμφωνα με την θεωρία της σχετικότητας, και ήταν σαν να μην υπήρχαν πια αυτά για να βαστάξουν τους ορόφους.

Το σεισμικό όπλο DEW, προκαλεί και φωτιές. Όπως αυτές της Καλιφόρνιας. Εδώ δεν κάηκαν τα θεμέλια της πολυκατοικίας, αλλά έγιναν φως και ενέργεια. Και η φωτιά μια μορφή φωτός είναι. Που εξαφανίζει κι αυτή. Όπως κάηκαν από τον σεισμό της Σαντορίνης και οι κολώνες του ανακτόρου της Κνωσού γύρω στα 1450 π.Χ. και έπεσαν οι όροφοι και γκρεμίστηκε το ανάκτορο. Φυσικά και γνώριζαν οι πάλοι ποτέ σύμμαχοί μας, ότι η γωνιά της γης που θα επηρεαζόταν πιο πολύ από την ακτινοβολία που έριχναν στο χωριό του Στίβου, θα ήταν ο αιμορραγών λίθος, γιατί γνώριζαν την ιστορία του. Όλοι οι μορφωμένοι του κάθε καιρού, γνωρίζουν την ιστορία.

Και οι πρώτοι στην ανθρώπινη ιστορία που ανακάλυψαν ένα όπλο ακτίνας που να ανάβει φωτιές, ήταν οι αρχαίοι Έλληνες και συγκεκριμένα ο Αρχιμήδης, ο οποίος κατά την πολιορκία των Συρακουσών, τοποθέτησε καθρέφτες, κάτοπτρα στην παραλία της πόλης και συγκέντρωσε τις ακτίνες του ήλιου οι οποίες συγκεντρώθηκαν και κατευθύνθηκαν προς τη θάλασσα, όπου

βρισκόταν τα ρωμαϊκά πλοία, και έπεσαν πάνω τους οι ακτίνες και τα έκαψαν.

Εκείνο που διαφαίνεται είναι ότι οι ενεργειακοί τόποι δεν συνδέονται μόνο από την ανταλλαγή ενέργειας μέσω της καμπυλότητας των ηλεκτρομαγνητικών τους πεδίων, αλλά και μέσω ιστορικών γεγονότων που σχετίζονται με κάποιο τρόπο το ένα με το άλλο. Ενεργειακός τόπος ο αιμορραγών λίθος, ενεργειακός και η Κνωσός. Και γκρεμίστηκαν και οι δύο από σεισμό και «φως».....

Είπαν μετά από αυτό για τις πολεοδομικές κακοταιχνίες που είχαν γίνει στο χτίσιμο εκείνης της μοιραίας πολυκατοικίας. Το μόνο σίγουρο που είδα τον Σεπτέμβριο του 1978, που μου έδειξε ο πατέρας μου, ήταν ότι οι στοές του ιπποδρόμου που και εκεί βρισκόταν, δεν της είχαν γκρεμίσει για να καθαρίσουν το οικόπεδο, και να χτίσουν την πολυκατοικία, όπως έκαναν στο δικό μας σπίτι. Ο εργολάβος μπάζωσε τις στοές με τα βότσαλα του αιμορραγόντα λίθου. Και ακούστηκε πως ενώ είχε οικοδομική άδεια για 5 ορόφους, έχτισε οκτώ. Αυτό δεν μπορώ να το επιβεβαιώσω. Αλλά όπως και να έχει στήριξε την οικοδομή πάνω στα αρχαία. Ήρθε και το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο και απόσωσε. Αυτό ήταν το φιδάκι της επιτάχυνσης του σεισμολόγου καθηγητή Βασίλη Παπαζάχου. Όπως από στόμα σε στόμα το άκουγα να λέγεται σαν φήμη εκείνο το καλοκαίρι, που ήρθαν στην Κατερίνη που βρισκόμασταν, Θεσσαλονικείς, για να γλυτώσουν από τους σεισμούς. Θυμάμαι ακόμα την μητέρα μου, να μιλάει για το φιδάκι της επιτάχυνσης. Ενώ το επίκεντρο του σεισμού ήταν στο χωριό Στίβος, η μεγαλύτερη ζημιά έγινε στον αιμορραγόντα λίθο. Ήταν η μέγιστη ρευστοποίηση, καθώς ουσιαστικά μέσα από σκουληκότρυπες πέρασε όλη η πλατεία την ώρα του σεισμού και λίγα λεπτά μετά. Από τις 11.00 το βράδυ μέχρι και λίγα λεπτά μετά η πλατεία χρονοταξίδευε από το 1978, στο 390 την στιγμή της σφαγής στον ιππόδρομο, και μετά τη στιγμή που εκτελούνταν οι δύο μάρτυρες, την στιγμή που οι Τούρκοι έκαιγαν ζωντανούς χριστιανούς σε φούρνο που υπήρχε στην Πλατεία κατά την τουρκοκρατία, την στιγμή των εκτρώσεων και τις στιγμές των βασανιστηρίων στο παλιό τρίτο αστυνομικό τμήμα την εποχή της χούντας. Γιατί η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΗΣΙΑ, ΣΗΜΑΔΕΨΕ ΤΟΝ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΣΕ. Τους άτυχους που κατοικούσαν στην πολυκατοικία. Αυτό το ίδιο χωροχρονικό ταξίδι, που έκανε την πολυκατοικία της Πλατείας Ιπποδρομίου 22 να ακουμπά την ταράτσα του δικού μου σπιτιού, του αριθμού 21, την ώρα της δόνησης, σύμφωνα με την μαρτυρία του κατοίκου του ρετιρέ στον αριθμό 22,

που δεν εξηγείται αλλιώς με άλλο τρόπο. Γιατί δεν ρευστοποιήθηκε εκείνα τα λεπτά μόνο ο αιμορραγών λίθος, μα και η πλατεία Ιπποδρομίου 21, το σπίτι μου, γιατί δίπλα εκεί ήταν το αστυνομικό τμήμα. Μεσοτοιχία με το κέντρο βασανιστηρίων κοιμόμουν μια ζωή και εκεί έζησα.

Μια άλλη μαρτυρία ενός φοιτητή την εποχή εκείνη, που βρισκόταν μέσα σε ένα κατάστημα προπο, 50 μέτρα από την πολυκατοικία του Νίκου, είπε ότι είδε τις πολυκατοικίες στην Πλατεία Ιπποδρομίου, που βρίσκονται οι περισσότερες ενωμένες με μεσοτοιχία, κολλημένες δηλαδή, να σχίζονται και να απομακρύνονται η μία από την άλλη και να ξαναχτυπούνε μεταξύ τους, και αναφέρει την τρομακτική εικόνα και τον απαίσιο θόρυβο από τις πολυκατοικίες που χτυπιόντουσαν μεταξύ τους. Και βγήκε εκείνος έξω από το κατάστημα και αγκάλιασε μια κολώνα της ΔΕΗ, ξύλινη, γιατί ένιωθε ότι θα γκρεμιζόταν ο τόπος. Κι όμως όταν ο σεισμός τελείωσε, οι πολυκατοικίες, που για 45 χρόνια τις έβλεπα, δεν έδειχναν καν το σημάδι του σκισίματος αυτού. Και επίσης μετά από τόσο χτύπημα θα έπρεπε όλες να έχουν γκρεμιστεί. Δεν θα έπρεπε να έχει μείνει όρθιο τίποτα. Απλά όμως εκείνη την ώρα όλες οι πολυκατοικίες, όλος ο παλιός ιππόδρομος μετατρεπόταν εν μέρει σε ενέργεια και γι' αυτό χτυπούσαν και όταν ο σεισμός τελείωσε, έπαψαν να ταξιδεύουν μέσα στη σκουληκότρυπα, ξαναγύρισε όλη η υλική τους ενέργεια στο 1978 και συμπυκνώθηκαν ξανά και γι' αυτό δεν φαινόταν ούτε το σκίσιμο. Εφαρμόστηκε η θεωρία της σχετικότητας. Η ύλη μετατρέπεται σε ενέργεια και η ενέργεια σε ύλη $E = mc^2$ (τετράγωνο) και το σχετικό παρελθόν ακουμπούσε στο σχετικό τους παρόν.

Και μία τρίτη μαρτυρία ενός γιατρού με το αυτοκίνητό του, αναφέρει ότι ο σεισμός τον βρήκε στη γωνία Εθνικής Αμύνης και Αλεξάνδρου Σβώλου και έβλεπε τον δρόμο μπροστά του να σηκώνεται μέσα σε κύματα να σχηματίζει σαν τα κύματα της θάλασσας κίνηση. Και γκρεμίστηκαν σε αυτό το σημείο που βρισκόταν και τα παλιά δικαστήρια. Υπάρχει πολύ κακή ενέργεια πολλών πονεμένων ψυχών εκεί πέρα. Διότι εκεί που τέλειωνε ο ιππόδρομος και ξεκινούσε η οδός Εγνατία, μπροστά από την εκκλησία της Υπαπαντής του Χριστού, υπάρχει ένα παρεκκλήσιο, όπου ένας ακόμα χριστιανός μάρτυρας κάηκε ζωντανός από τους Τούρκους. Η παρακάτω δεύτερη γωνιά είναι η εθνική αμύνης, η οδός που συνδέει τα κάστρα της Θεσσαλονίκης με την δική τους ηλεκτρομαγνητική ιστορία, με τον Λευκό Πύργο κάτω, όπου και τα δύο σημεία ήταν τόποι μαρτυρίου και εκτελέσεων. Και πιο κάτω στρίβοντας την Αλεξάνδρου Σβώλου,

βγαίνει κανείς στην άνω Πλατεία Ιπποδρομίου. Εκείνη την ώρα του σεισμού όλες οι «κακές ενέργειες», απέδωσαν λοιπόν τον πόνο που ένωσαν τόσες χιλιάδες ψυχές κατά την διάρκεια των ιστορικών χρόνων της πόλης.

Και μια ακόμα μαρτυρία δύο ανθρώπων που βρέθηκαν στην οδό εθνικής αμύνης, αυτό το κανάλι ενέργειας, που συνδέει την ενεργειακή πύλη του Επταπυργίου με την ενεργειακή πύλη του Λευκού Πύργου, «κατεβάζοντας» ενέργεια από τα κάστρα, και τον πύργο Τριγωνίου και «ανεβάζοντας» ενέργεια από εκείνη του Λευκού Πύργου, σε έναν συνεχή «χορό» της καμπυλότητας των ηλεκτρομαγνητικών πεδίων. Σε αυτόν τον δρόμο βρέθηκαν οι μάρτυρες, στην στάση του λεωφορείου στην παλιά φιλοσοφική σχολή, πάνω από την οδό Εγνατία, την ώρα του σεισμού. Και πετάχτηκαν στο δρόμο, τον οποίο ένωσαν σαν βάλτο και τα πόδια τους σαν να βούλιαζαν μέσα σε κινούμενη άμμο. Διότι μέσα σε αυτήν την ενέργεια, εκείνη την ώρα, ο υλικός δρόμος μετατρεπόταν σε ενέργεια και έχανε την σταθερή υλική υπόστασή του. Απέναντι στο ξενοδοχείο ABC που υπάρχει μέχρι σήμερα, με έναν κρότο που ακούστηκε είδαν να σβήνουν τα φώτα. Και είναι γεγονός ότι είχε κοπεί το ρεύμα. Από την Εθνικής Αμύνης μέχρι την Αγιά Σοφιά, μέρη μέρη, ο τόπος μετατράπηκε σε ενέργεια εκείνες τις στιγμές κι ύστερα συμπυκνώθηκε ξανά σε ύλη. Γι' αυτό και τα τόσο ιδιαίτερα φαινόμενα.

Τούτος ήταν ο τόπος που κατοικούσα για 45 χρόνια και είδε πολλές φορές το φως της μέρας. Και πολλές φορές η μέρα σημαδεύτηκε με γεγονότα άσκημα πριν πέσει η κάθε νύχτα. Βρίσκεται δίπλα στην οδό Δημητρίου Γούναρη, οπου κτίσθηκαν επί αυτοκράτορος Γαλερίου τα ανάκτορα, που μαζί με την κάμαρα, την αψίδα δηλαδή του Γαλερίου και τον ιππόδρομο, αποτελούσαν το λεγόμενο γαλεριανό συγκρότημα. Εκεί λοιπόν, δίπλα στην Πλατεία Ναυαρίνου κολλητά με τα ανάκτορα βρισκόταν ο ρωμαϊκός ιππόδρομος, που λειτούργησε και στα πρώτα χρόνια της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Έβγαινε από τα ανάκτορα ο αυτοκράτορας και μπορούσε να μπει κατευθείαν μέσα στον ιππόδρομο. Έτσι λοιπόν, επειδή σ. αυτόν τον χώρο που εκτείνεται από πάνω έως κάτω η πλατεία Ιπποδρομίου, βρισκόταν ο ιππόδρομος της πόλης, πήρε και το όνομα της. Και έσταζε, και θα στάζει αίμα η ιστορία της.

Είναι από τις κεντρικότερες πλατείες της πόλης. Δεν είχε πάντα ένα πάρκο στη μέση, αλλά από το 1976 που μετακομίσαμε εκεί, θυμάμαι, είχε πάντα, δυο μεγάλα πάρκα. Μια πλατεία που χωρίζεται στα δυο.

Στην άνω Πλατεία Ιπποδρομίου και στην Κάτω. Όταν ήρθα να μείνω εδώ, ο δρόμος που την χώριζε στα δυο λεγόταν Πρίγκηπος Νικολάου. Ύστερα μετονομάστηκε σε Αλεξάνδρου Σβώλου. Και στο δικό μας πάρκο είχε φυτεμένους πυράκανθους. Τότε.... Μονάχα ένας φούρνος έμεινε από τα παλιά μαγαζιά. Αυτά που ήταν από τότε που κτίστηκαν οι πολυκατοικίες στην πλατεία.

Μια πλατεία με δυο μεγάλα "πέταλα" να την οριοθετούν πάνω και κάτω. Μια πλατεία σε σχήμα αρχαίου ιπποδρόμου. Στις δυο γωνίες της υψώνονταν πολυκατοικίες. Η μια υπάρχει ακόμα. Την έβλεπα σαν έβγαινα στο μπαλκόνι μου. Από κάτω υπάρχει ενσωματωμένος ο Ιερός ναός του Αγίου Σάββα. Ανήκει στο Σερβικό μοναστήρι, από τα χρόνια της τουρκοκρατίας. Γι' αυτήν την σέρβικη εκκλησία μίλησα. Δεν φαίνεται με την πρώτη ότι πρόκειται για εκκλησία. Μονάχα σαν πάρεις να ανεβείς την οδό Καμβουνίων, όπως ανοίγεται στα δεξιά εκεί που τελειώνει η πλατεία, το βλέπεις. Μετά την είσοδο της πολυκατοικίας, στη σειρά των καταστημάτων. Από κει πάνω τα σύννεφα μαυρίζουν και πέφτουν οι κεραυνοί κάθε φορά που έχει μπουρίνι.

Όταν στους Θεσσαλονικείς, αυτούς που μένουν σαράντα χρόνια στην πόλη, μιλάς γι' αυτήν την πλατεία, ένα γεγονός τους έρχεται στην μνήμη. Ένα γεγονός που χάραξε και την δική μου μνήμη σαν παιδί.....

Μια πρώην και ενεργειακά νυν και αεί Ιπποδρομιτισσα
θυμάται.....

Ήταν γύρω στις 23. 03 το βράδυ της 20 Ιουνίου του 1978.

Παραθερίζαμε στην παραλία της Κατερίνης και ήμουν 8 ετών.

Εκείνο το βράδυ, καθισμένοι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου βλέπαμε τις ειδήσεις τις βράδυνες των 11 στο κρατικό κανάλι. Όταν άρχισε να κουνιέται ο τόπος. Αν και μακριά από τη Θεσσαλονίκη, ο σεισμός έγινε πολύ αισθητός και εκεί. Μέχρι τα Τρίκαλα, έγραφε την άλλη μέρα η εφημερίδα «Μακεδονία». Η μαμά μου φώναξε "Σπύρο, χάνεται η Θεσσαλονίκη". Το κατάλαβε ότι ο σεισμός ήταν στη Θεσσαλονίκη. Ίσως γιατί την προηγούμενη μέρα, Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος, γύρω στις τρεις το μεσημέρι καθώς ήταν γερμένη στα κάγκελα του μπαλκονιού ένωσε τον προσεισμό. Καθόμουν σ. ένα κρεβάτι απέναντι από μια φορητή τηλεόραση που είχαμε, πετάχτηκα και έκατσα σε μια μικρή πάνινη καρεκλίτσα. Η καρέκλα κουνιόταν τόσο πολύ που έπεσα κάτω. Το πολύφωτο επάνω στο ταβάνι κουνιόταν

σαν τρελό. Είχα τρομάξει. Πολύ, παρά πολύ. Με σήκωσαν και κατεβήκαμε κάτω όταν σταμάτησε να κουνάει. Στο διάδρομο του ξενοδοχείου, ακόμα κουνιόταν το φωτιστικό. Μου έμεινε φόβος για τα φωτιστικά, αισθανόμουν για χρόνια, ότι κουνιόταν γιατί θέλαν να με χτυπήσουνε. Παιδάκι ήμουν τότε.

Όταν κατεβήκαμε κάτω, η μαμά άνοιξε το τρανζίστορ. Έπαιζε το τραγούδι της Μαρινέλλας "να παίζει το τρανζίστορ τ. αμερικάνικα". Ήταν το χιτ της εποχής. Τα λεπτά περνούσαν και δεν υπήρχε ανακοίνωση για το σεισμό. Γκρίνιαζε η μαμά μου, γιατί το ραδιόφωνο συνέχιζε να παίζει τραγούδια και δεν έλεγαν τίποτα για τον σεισμό. Κι ο χρόνος κυλούσε αργά και μεγάλωνε την αγωνία. Όταν μίλησαν, αντί να πουν ότι έπεσε η πολυκατοικία στην πλατεία Ιπποδρομίου 1, είπαν 21. Το σπίτι μας δηλαδή. Ο πατέρας μου, απέναντι από το ξενοδοχείο, είχε ένα γαλακτοπωλείο, τηλεφώνησε στον αδερφό του και μετά πήρε και στο τηλέφωνο του σπιτιού μας. Του απάντησε ο τηλεφωνητής. Καταλάβαμε ότι το σπίτι μας δεν είχε πέσει. Γιατί αν είχε πέσει δεν θα απαντούσε ο τηλεφωνητής. Πήγα απέναντι στις κούνιες και έκανα κούνια. Η μάνα μου γκρίνιαζε, δεν ήθελε. Δεν το θεωρούσε σωστό. Το φεγγάρι ήταν πανσέληνος κι είχε ένα κόκκινο κύκλο τριγύρω. Τον κύκλο του αίματος που χύθηκε και εκείνο το βράδυ, των ανθρώπων που πέθαναν σε εκείνο το κτίριο. Κι ήταν και ξημέρωμα πια 21 Ιουνίου. Εαρινή ισημερία. Και πανσέληνος και DEW. Ίσως λοιπόν να ήξεραν και την μέρα που θα συνέβαινε, εκείνοι που χρησιμοποίησαν το DEW.

Το ίδιο βράδυ αργότερα ζήτησα παγωτό. Οι γονείς μου μου το αρνήθηκαν. Δεν ξέραν σε τι κατάσταση είναι το σπίτι μας. Ναι δεν είχε πέσει, αλλά δεν ξέραν σε τι κατάσταση ήταν, κι έπρεπε να κάνουμε οικονομία σε όλα.

Ξημερωθήκαμε. Το ίδιο βράδυ ήρθε μια γειτόνισσα στην παραλία της Κατερίνης και μας είπε ότι είχε πέσει η πολυκατοικία του Νίκου, την είχαν ονομάσει έτσι από το ζαχαροπλαστείο του Νίκου που υπήρχε στο ισόγειο. Αργότερα ήρθε κι ένα ζευγάρι με το παιδί τους, μας είπαν ότι όταν έπεφτε η πολυκατοικία, όρμηξαν κάτω από ένα φορτηγό για να γλυτώσουν, καθώς δεν προλάβαιναν να απομακρυνθούν. Το φορτηγό χτυπήθηκε από τα μπάζα καθώς γκρεμιζόταν η πολυκατοικία και τραυματίστηκαν στα πόδια τους, τα οποία προεξείχαν, αλλά γλύτωσαν.

Την άλλη μέρα η μαμά μαγείρεψε σούπα κριθαράκι. Μεσημέρι σηκωθήκαμε. Μέχρι τότε δεν έτρωγα κρέας. Μετά από αυτό άρχισα

να τρώω τα πάντα. Έπαψα να είμαι δύσκολη στο φαγητό. Σημασία είχε να υπήρχε πια φαγητό. Κι ας είχαμε βεβαιωθεί από το ίδιο κιόλας βράδυ, ότι η δική μας πολυκατοικία δεν είχε πάθει ζημιά. Που να φαίνεται τουλάχιστον.

Ο πατέρας μου κατέβηκε στη Θεσσαλονίκη μετά από μέρες. Είχε ζέστη πολύ. Τα πτώματα δεν είχαν ακόμα όλα βρεθεί. Είχαν αρχίσει να αποσυντίθενται. Όλη η πλατεία ως επάνω βρωμούσε πτωμαΐνη.

Όταν κατεβήκαμε τον Σεπτέμβρη του 1978, ακόμα τα θεμέλια της πολυκατοικίας δεν είχαν καθαρίσει πλήρως. Ο πατέρας μου μου έδειξε την μπαζομένη αρχαία στοά του ιπποδρόμου, που περνούσε κάτω από την πολυκατοικία και ο εργολάβος, που λεγόταν Σαμαράς δεν την γκρέμισε, αλλά την μπάζωσε κι έχτισε εκεί επάνω το κτίριο. Επίσης βρεθήκαν και σπασμένα τμήματα της μαρμάρινης επιτύμβιας στήλης που βρισκόταν εκεί και των βότσαλων που έριχναν εις μνήμην των νεκρών του ιπποδρόμου πριν 17 αιώνες εκεί.

Έκοψε και μια κολόνα στα θεμέλια ο ζαχαροπλάστης, φήμες θα μου πεις, μα έτσι λέγαν για να περάσει ένα καλώδιο. Απίθανο μου ακούγεται, κι ίσως το πιο πιθανό να ήταν κι αυτό μια απλή φήμη, ένας μύθος που προσπαθούσε να εξηγήσει την κατάρρευση, από κατοίκους της πλατείας που δεν γνώριζαν αυτή την αλήθεια που γράφω. Η επίσημη έρευνα, όπως δημοσιεύτηκε μιλούσε και για ακατάλληλη θεμελίωση και κακής ποιότητας μπετόν, ακατάλληλο λοιπόν σκελετό. Κι έκτισε αυτός ο εργολάβος μαζί με τα αδέρφια του κι άλλα κτίρια στην πλατεία, που ευτυχώς άντεξαν. Αλλά και το άνω πέταλο, η πολυκατοικία της «Λυδίας» με την σπασμένη κολόνα ακατάλληλη βγήκε για κατοικίσιμη, όπως είπα. Γιατί αργότερα ένας αρχιτέκτων μηχανικός μίλησε στον πατέρα μου για το πόσο ευάλωτες στο σεισμό είναι οι πολυκατοικίες που έχουν δύο γωνίες ελεύθερες, οι «δισγωνιαίες» όπως τις χαρακτήρισε, γιατί την στιγμή της δόνησης, δεν έχουν από που να «κρατηθούν», παρά μόνο από την πλάτη τους, ενώ όσες δεν έχουν γωνίες και ακουμπούν η μία στην άλλη δεν κουνιούνται τόσο πολύ. Άρα είναι πιο σταθερές.

Όπως μου είπε ένας παλιός έμπορος, που είχε ήδη το κρεωπολείο του απέναντι από την πολυκατοικία του «Νίκου», τα χρόνια εκείνα, το κτίριο γκρεμίστηκε 5 λεπτά μετά το σεισμό. Άνοιξε στα δυο, και το βορεινό του τμήμα έγειρε και χτύπησε στην διπλανή πολυκατοικία και της "έφαγε" τα μπαλκόνια και τους τοίχους. Από τον 4 όροφο και κάτω δεν υπήρχαν μπαλκόνια κατέρρευσαν κι αυτά κι από μέσα φαινόταν τα διαμερίσματα να χάσκουν. Σαλόνια, κουζίνες,

κρεβατοκάμαρες, έχασκαν στο φως της μέρας. Είχαμε έναν συγγενή που έμενε εκεί. Και στην εφημερίδα "Μακεδονία" έγραφε πως κι από αυτήν την πολυκατοικία σκοτωθήκαν άνθρωποι. Ίσως καθώς χτύπησε η πολυκατοικία πάνω στην δική τους, να τους πήρε μαζί της.

(Αυτή είναι η πολυκατοικία της οδού Γεωργίου Θεοχάρη, που όταν άνοιξε στα δυο η πολυκατοικία του Νίκου, έπεσε πάνω της. Η εικόνα είναι από όταν καθαρίστηκαν τα μπάζα. Η πολυκατοικία επισκευάστηκε και υπάρχει και σήμερα)

Η πολυκατοικία όπως φαίνεται σήμερα (ημερομηνία Μαΐου 2011 στο google maps)

Λένε πως μέρες πριν τον σεισμό έτριζε η πολυκατοικία που γκρεμίστηκε, του Νίκου, κατά διαστήματα. Ο εργολάβος που την έκτισε ο Σαμαράς, μπαζώνοντας την αρχαία στοά, είχε λίρες χρυσές, τα γνωστά πολύτιμα νομίσματα, κρυμμένες στο υπόγειο της πολυκατοικίας αυτής. Έμενε εκεί μέσα, στον 8^ο όροφο. Πήγε να κατεβεί όταν σταμάτησε η δόνηση. Να βγει έξω από το κτίριο. Μα τις ξέχασε και κατέβηκε στο υπόγειο για να τις πάρει. Έτσι καθυστέρησε. Δεν πρόλαβε να βγει έξω. Η εξώπορτα της οικοδομής φρακάρισε καθώς το κτίριο «έκατσε» λίγο πριν ανοίξει στα δύο και πέσει και τον βρήκαν εκεί. Μαζί και με άλλους ενοίκους. Τους πιο πολλούς. Που είχαν κατέβει. Το σώμα του δεν το βρήκαν, έλιωσε, πολτοποιήθηκε από το βάρος των μπάζων που τον καταπλάκωσαν και τον αναγνώρισαν από το δάχτυλο που φορούσε τη γαμήλια βέρα..... Μόνο αυτό είχε μείνει, δίπλα σ. ένα πακέτο λίρες. Η αμοιβή για να πληρώσει τον βαρκάρη στην Αχαιρουσία λίμνη, στον Άδη, το τίμημα

για όλες τις ψυχές που μείναν εκεί και τις πήρε στο λαιμό του. Γιατί όπως λέει ο λαός ΟΛΑ ΕΔΩ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ. ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ. Το είπε και ο Χριστός στον απόστολο Πέτρο, «Μάχαιραν έδωσας και μάχαιραν θα λάβεις». ΚΑΚΟ ΚΑΝΕΙΣ, ΚΑΚΟ ΘΑ ΒΡΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΟΥ. Τα πτώματα βρώμισαν, τα συνεργεία που μάζευαν τα μπάζα, δούλευαν για πολλές μέρες μετά, με χειρουργικές μάσκες στο πρόσωπο. Για την απαίσια μυρωδιά και τον κίνδυνο των μικροβίων. Και στρατιώτες και αστυνομικοί που επέβλεπαν και βοηθούσαν. Κι αυτοί φορούσαν μάσκες στα πρόσωπά τους. Για να μην αναπνέουν τα επικίνδυνα αέρια, που έβγαιναν από τα σαπισμένα πτώματα. Και για να αντέξουν την βρώμα. Το μαντήλι του έβαζε στο στόμα και τη μύτη ο πατέρας μου, κάθε φορά που ανεβοκατέβαινε στην πλατεία ιπποδρομίου για να μπει στο σπίτι μας και να φύγει να πάρει το λεωφορείο και να γυρίσει στην παραλία της Κατερίνης όπου μέναμε. Δεν αντεχόταν η βρωμερή μυρωδιά, μας έλεγε. Κι όπως τα μάζευαν τα πτώματα, μέρες μετά με τις μπουλντόζες, αυτά διαμελίζονταν. Στις φωτογραφίες της εφημερίδας, φαινόταν το ποδαράκι ενός κοριτσιού μέσα από τα ερείπια. Ένα ολόκληρο πόδι. Ο τόπος είχε γεμίσει μπάζα.. Γκρεμίστηκαν βιτρίνες, έσπασαν τζάμια παρακείμενων καταστημάτων, χτυπήθηκε κι ο ιερός ναός που βρισκόταν εκεί δίπλα...Του Μεγάλου Κωνσταντίνου και της Αγίας Ελένης.

Για τρεις μήνες, κοιμόμουν στο μπράτσο του πάτερα μου, μαζί του, για προστασία. Κάθε βράδυ. Λες και ο γονιός μπορούσε να προστατέψει το παιδί του από έναν ακόμα σεισμό που θα ερχόταν. Δεν θυμάμαι πως ξεκίνησε αυτό. Θυμάμαι όμως ότι μέχρι το 1980 ο πατέρας μου κοιμόταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί μου. Στρωματσάδα. Στο πάτωμα. Κι από το 1978 και μετά άρχισα να σκεπάζομαι πάνω από το κεφάλι, τότε για να μην δω το πολύφωτο να κουνιέται, αν γινόταν ξανά σεισμός, και μετά μου έμεινε. Χρόνια μετά... ακόμα...

Είπαν, πως στο χώρο εκείνο θα γινόταν πάρκο. Δεν έγινε ποτέ. Τώρα στο χώρο δεσπόζει το Κέντρο Ιστορίας Θεσσαλονίκης. Που στην είσοδο του δεσπόζει η πυραμίδα των Μασόνων. Που σημαδεύουν με αυτήν κάθε κτίριο που βρίσκεται πάνω σε ενεργειακό τόπο. Γιατί αυτοί και ήξεραν και ξέρουν και χρησιμοποιούν όλα αυτά τα όπλα ηλεκτρομαγνητικής τεχνολογίας.

Για τελευταία φορά, είδα την πολυκατοικία την μοιραία εκείνη, εκείνο τον Ιούνιο του 1978. Πηγαίναμε συχνά εκεί, πριν γκρεμιστεί για να μου πάρει ο μπαμπάς το προφιτερόλ από το ζαχαροπλαστείο που μου άρεσε πολύ. Την κοίταξα λοιπόν την πολυκατοικία που δέσποζε τόσο ψηλή μπροστά μου. Και μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου.

Τι κρίμα... Τόσο ψηλό κτίριο και θα γκρεμιστεί σε ερείπια σε λίγες μέρες. Ήταν μόνο μια διαίσθηση. Από εκείνους τους ενορατικούς ανθρώπους κι εγώ με την έκτη αίσθηση. Δεν το είπα ποτέ σε κανέναν. Ήταν μόνο μια σκέψη.... Ένα κάλεσμα ήταν..... Ήμουν παιδί.

Στο σπίτι το δικό μας δεν είχαμε μεγάλες ζημιές από τον σεισμό. Ένα μπουκάλι μονάχα μωράνο, που παρίστανε έναν όμορφο κλόουν σπασμένο στο λαιμό κι ένα κρυστάλλινο ποτήρι. Τίποτα δηλαδή. Και μια πολυκατοικία στην Αλεξάνδρου Σβώλου ήταν κόκκινη, δεν την γκρέμισαν ποτέ. Αυτή που βρίσκεται πάνω από το σούπερ μάρκετ «Μασούτης». Τα κτίρια γέμισαν πράσινα, κόκκινα, κίτρινα χαρτιά της ΥΑΣΒΕ. Περνούσα στη γειτονιά, στην Αλεξάνδρου Σβώλου, είχε κτίρια χτυπημένα από το σεισμό. Δεν ήταν όλα πράσινα. Θυμάμαι ακόμα τα κίτρινα χαρτιά και τα κόκκινα και τα πράσινα. Στο αρχείο της εφημερίδας «Μακεδονία» εκείνων των ημερών αναγραφόταν ποια κτίρια ήταν κατάλληλα, ποια έπρεπε να επισκευαστούν και ποια ήταν ακατάλληλα. Η πολυκατοικία του «Μασούτη» ίσως να επισκευάστηκε το 2003, μετά την μεγάλη πυρκαγιά που έκαψε το σούπερ μάρκετ, και μετά περάστηκε θωράκιση στο υπόγειο του καταστήματος.

Το κτίριο στη γωνιά Σπύρου Λούη και Αλεξάνδρου Σβώλου, ήταν κόκκινο, επικίνδυνο, κατέρρεε. Το γκρέμισαν κι έχτισαν άλλη πολυκατοικία.

Τώρα πια όλα αυτά ανήκουν στην ιστορία. Στα βιβλία γράφουν για τον σεισμό και δείχνουν το κτίριο γκρεμισμένο. Δεν ήταν απλό για όσους μέιναν εδώ. Για όσους έζησαν το γεγονός. Για όσους ζουν ακόμα και το θυμούνται.

Είχε γίνει και προσεισμός 5,5 ρίχτερ τον Μάιο του 1978.. Είπαν για τη σερβομακεδονική ζώνη, τη σεισμική ζώνη του σεισμού. Είπαν για την "επιτάχυνση", το μέρος δηλαδή όπου το σεισμικό ρήγμα περνάει εντονότερα κάτω από τα κτίρια, το φιδάκι της επιτάχυνσης, όπως έλεγαν τότε. Ότι πέρασε κάτω από την Πλατεία Ιπποδρομίου. Παρά την ρευστοποίηση που είπαμε, όσα κτίρια είχαν γερά θεμέλια, σχημάτιζαν ένα πολύ δυνατό, ακλόνητο κιβώτιο που έλεγαν και οι επιστήμονες. Και άντεξαν. Και στην πλατεία Ιπποδρομίου και γενικά στην πόλη. Πολλοί μίλησαν και για ΘΑΥΜΑ. Του Αγίου Δημητρίου. Το διηγούνταν οι γυναίκες που στον εσπερινό της μέρας εκείνης, της 20^{ης} Ιουνίου, Τον είδαν να μπαινοβγαίνει μέσα στο άγιο κιβώριο. Είδαν τον Άγιο Δημήτριο να μπαινοβγαίνει μέσα σ. εκείνο το μικρό

μαυσωλείο μέσα στην εκκλησία του, που αργότερα θα ερχόταν από την Ιταλία και θα φυλασσόταν ο σκελετός του. Γιατί πολύ απλά, εκείνη η εκκλησία χτίστηκε πάνω από τον τόπο του μαρτυρίου του. Και φυσικά ως σκουληκότρυπα, και λόγω την αυξημένης ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας, λόγω του DEW, όχι μόνο στην περιοχή του Στίβου, αλλά και στα γύρω χωριά και στην πόλη μέσα της Θεσσαλονίκης, επικοινωνούσε χωροχρονικά η στιγμή του θανάτου του Αγίου με το απόγευμα της 20^{ης} Ιουνίου 1978. Λίγες ώρες πριν τη δόνηση. Το σημείο Α του παρελθόντος, όταν μαρτύρησε ο Άγιος δίπλωσε και επικοινωνούσε σύμφωνα με την θεωρία της σχετικότητας, με το σημείο Β εκείνου του απογεύματος, κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του εσπερινού. Κι έτσι την άλλη μέρα μιλούσαν όσοι τον είδαν για το Θαύμα Του. Κρατούσε λένε τα θεμέλια των πολυκατοικιών ο Άγιος Δημήτριος την ώρα του σεισμού, γι' αυτό και δεν γκρεμίστηκαν όλες. Προσωπικά πιστεύω ότι η Χάρις Του και η Ευλογία Του, βοήθησαν κι αυτά την πόλη που έτρεμε... Έτσι το είπε ο απλός κόσμος.

Ας φωτίσουμε λίγο τα ερείπια....

Πόλεις γκρεμίστηκαν και αλλού, και στην Ιαπωνία, με σεισμό 7. 3 ρίχτερ επίσης. Όπως ανακοίνωσε το σεισμολογικό ινστιτούτο στην Σουηδία, στην Ουψάλα, ο σεισμός εκείνος της Θεσσαλονίκης ήταν 7.3 ρίχτερ, όχι 6.5 όπως ανακοίνωσαν και αναγράφεται πια παντού επίσημα. Όμως η πόλη άντεξε. Κάτι λίγο ο αντισεισμικός κανονισμός μετά το σεισμό του 1953 στο Βόλο. Κάτι λίγο και ο Άγιος. Η Θεσσαλονίκη άντεξε τότε. Για χρόνια κάθε βράδυ της 20^{ης} Ιουνίου, γινόταν αγρυπνία στον Άγιο Δημήτριο, την εκκλησία. Να ευχαριστούμε τον Άγιο για τη βοήθεια Του. Πάντα ο Άγιος Δημήτριος βοηθούσε την πόλη που προστάτευε. Όχι πια, δυστυχώς τώρα πια όχι. Σταμάτησαν την αγρυπνία, περάσαν τα χρόνια, ο κόσμος ξέχασε.....

Όπως είπα και πριν όλα αυτά είναι πια ιστορία..... Αναστεναγμός.....

Μέσα στο σπίτι μου τα αντικείμενα κάποιες φορές κινούνταν μόνα τους, και δεν γίνεται σεισμός. Τηλεκίνηση. Εδώ και πολλά χρόνια συνέβαινε αυτό. Ακούγονται φωνές από το παρελθόν, όπως της μακαρίτισσας μητέρας μου, κραυγές πόνου, από τους βασανιζόμενους την περίοδο της Χούντας και η πόρτα του διαμερίσματός μας κλείδωνε και ξεκλείδωνε από μόνη της. Την κλειδώναμε το βράδυ και το πρωί την βρίσκαμε ξεκλειδωτή. Κλειστή,

μα ξεκλείδωτη. Χωρίς να έχουν προσπαθήσει να διαρρήξουν το διαμέρισμά μας. Ακούγονταν βήματα και δεν βλέπαμε, εγώ και οι γονείς μου, κανέναν να περπάτα, οι μπαταρίες των κινητών τηλεφώνων άδειαζαν, αν και φορτισμένες, χωρίς χρήση, μέσα σε λίγη ώρα όταν συνέβαιναν αυτά τα φαινόμενα της χωροχρονικής επικοινωνίας και γενικά είχαμε όλα τα συμπτώματα ενός στοιχειωμένου σπιτιού, που θα λέγαμε, δηλαδή για μένα που ξέρω, όλα τα σημάδια ότι ζούσα μέσα σε μια "ομιλούσα" ενεργειακή πύλη. Μέσα σε μια αλλαγή και έντονη καμπύλωση του ηλεκτρομαγνητικού πεδίου. Το είχα συνηθίσει και δεν φοβόμουν. Το είχα εξηγήσει και στον πατέρα μου, και παρατηρούσε κι εκείνος τα περίεργα φαινόμενα. Η ψυχή της μητέρας μου με τα εγκλήματα που είχε κάνει δεν αναπαύτηκε, και την ακούγαμε να φωνάζει «Σπύρο» και «Βενετία» να μας φωνάζει για 40 μέρες μετά τον θάνατό της. Κι εγώ δεν είχα λυπηθεί και ιδιαίτερα από την απώλειά της για να παραφρονήσω, εφόσον δεν μου φερόταν καλά μια ζωή. Προφανώς όπως και οι κάτοικοι της μονοκατοικίας που είχε χτιστεί πάνω από τον αιμορραγώντα λίθο, πριν χτιστεί η πολυκατοικία του Νίκου, όπου βέβαια, πέθαιναν όλοι κακήν κακώς, όπως αναφέρει η λαϊκή γνώμη. Εκείνο το σπίτι που δόθηκε αντιπαροχή και χτίστηκε η πολυκατοικία που γκρεμίστηκε το 1978. Η τελευταία του κάτοικος έδωσε στον άνθρωπο που ήρθε να την πείσει για να δώσει αντιπαροχή το σπίτι της, ένα βιβλιαράκι με τίτλο ο αιμορραγών λίθος, που εκεί μέσα αναφερόταν ότι κάθε χρόνο την Άνοιξη, γύρω στην ημερομηνία της σφαγής του 390 μ.Χ. στον ιππόδρομο, οι τοίχοι εκείνης της μονοκατοικίας αιμορραγούσαν και ακουγόταν χλιμιντρίσματα αλόγων. Γιατί εκείνη τη στιγμή επικοινωνούσαν με το σημείο Α, την στιγμή που οι έφιπποι στρατιώτες του Μεγάλου Θεοδοσίου, έσφαζαν τους θεατές μέσα στον ιππόδρομο. Αναρωτιέμαι αν κάτι τέτοιο έβλεπαν οι υπάλληλοι του ζαχαροπλαστείου ή οι κάτοικοι της πολυκατοικίας που χτίστηκε εκεί. Δεν το μάθαμε ποτέ.

Για μένα ήταν το πατρικό μου, το σπίτι μου. Έζησα εκεί από 6 χρόνων. Και γνωρίζοντας την θεωρία της σχετικότητας, κι όπως την ζω αυτήν εδώ πέρα, έμαθα να τα αντιμετωπίζω αυτά όλα ως φυσικά φαινόμενα. Γιατί τέτοια είναι. Η Πλατεία Ιπποδρομίου είναι μια φυσική χωροχρονική πύλη, την οποία δημιούργησε ως τέτοια, πολλές φορές η ανθρώπινη ηλιθιότητα και κακία. Γιατί κάτι τέτοιο είναι όταν κάνεις κακό στους συνανθρώπους σου. Για όποιο λόγο και με οποιαδήποτε δικαιολογία γίνεται κάτι τέτοιο.

Είναι ένα από τα πιο ζωντανά κομμάτια ιστορίας της πόλης. Ελπίζω η εμπειρία αυτή να σας κάνει να σκεφτείτε την ευθύνη που έχουμε όλοι με τις πράξεις μας απέναντι στην φυσική ιστορία των τόπων, που θα μείνουν όταν κι εμείς θα έχουμε φύγει από τη ζωή.

Σκοτάδι και Φως

Ήταν 5 το πρωί μισή ώρα πριν από το ξημέρωμα μήνας Ιούνιος και τα καλοκαίρια ξημέρωνε νωρίς. Στο βάθος από τον ορίζοντα κατά την ανατολή είχε πάρει να φωτίσει ο ουρανός, σπάζοντας εκείνο το μαύρο το υγρό της νύχτας. Είχε αρχίσει να φαίνεται εκείνο το μπλε το χρώμα, που όσο πήγαινε γινόταν όλο και πιο ανοιχτόχρωμο και φώτιζε στο υπόλοιπο κομμάτι του ουρανού όπου το μαύρο κυριαρχούσε ακόμα. Θαρρείς και ζήλευε εκείνο το γαλάζιο χρώμα που όσο πήγαινε γινόταν όλο και πιο φωτεινό, και ήθελε, σαν άλλη μάγισσα, να απλώσει τα γαμψά του νύχια και να το καταπιεί. Το αισθανόταν σαν απειλή για τη μαυρίλα του, ξέροντας πως σε λίγο θα σβήσει και θα γεμίσει και αυτό από το φως του ουρανού.

Στη φυλακή μέσα ψηλά ανάμεσα στα κάστρα της Θεσσαλονίκης, με τον υγρό της τοίχο να ακουμπάει πάνω στις αρχαίες πέτρες κίτρινος και ξεθωριασμένος, να ξεφτάει από τις υγρασίες. Και μέσα στη φυλακή ο μαυροντυμένος παπάς με την αγία κοινωνία στα χέρια έβγαινε από το κελί του μελλοθάνατου. Τον έχει εξομολόγησει και κοινωνήσει. Από το μικρό παράθυρο με τα κάγκελα έβλεπε το φως της ημέρας να ξεπηδά που θα ήταν και το τελευταίο του ξημέρωμα. Οι φύλακες ήρθαν και τον πήραν. Σε λίγη ώρα ο πολιτικός κρατούμενος οδηγούνταν στο σκοπευτήριο για να εκτελεστεί και να τελειώσει έτσι το δράμα που ξεκίνησε στη φυλακή με τον πόνο που ένωσε τις μέρες της φυλάκισής του, καθώς τον βασάνιζαν για να ομολογήσει τις πράξεις του. Κι ύστερα πέρασαν χρόνια και άλλαξαν πολλά. Τελείωσαν οι διώξεις των αριστερών, τελείωσε και η δικτατορία των συνταγματαρχών. Και οι φυλακές Επταπυργίου εγκαταλείφθηκαν και άδειασαν από κρατούμενους. Ο κόσμος που περνούσε και επισκεπτόταν τα αρχαία κάστρα της Θεσσαλονίκης και κοίταγε απέξω τις φυλακές εγκαταλελειμμένες δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί και τι γινόταν κατά διαστήματα έναν άλλον

Ιούνιο. Μονάχα εκείνο το βράδυ και την ώρα του σεισμού του μεγάλου που έπληξε την πόλη συνάντησε το παρελθόν των φυλακών το παρόν και χωρίς κανείς να καταλάβει, την ώρα που τα πάντα κουνιόταν από τη δόνηση, χωρίς κανείς να δει και να αισθανθεί, εκείνη η ώρα επικοινωνούσε και ακουμπούσε πάνω σε εκείνη την παλιά την ώρα που βασάνιζαν τους πολιτικούς κρατούμενους και την ώρα που τους εκτελούσαν, και αυτός ο πόνος ήταν που έκανε το παρελθόν και το παρόν να επικοινωνήσουν και σαν μία κραυγή διαμαρτυρίας για όλο τον αλληλοσκοτωμό των ανθρώπων, κατέβηκε η ενέργεια η κακή του πόνου για να επικοινωνήσει με μία άλλη παρόμοια στιγμή, κάτω στο Λευκό Πύργο όταν επί τουρκοκρατίας βασάνιζαν και εκτελούσαν κόσμο. Και έτσι, κάπου στη μέση στο πανεπιστήμιο απέξω, συναντήθηκαν οι δύο κακές ενέργειες και άνθρωποι που πετάχτηκαν στο δρόμο τρομαγμένοι από το ταρακούνημα ένιωσαν τη γη να χάνεται κάτω από τα πόδια τους γιατί χανόταν η γη κάτω από τα πόδια τους, καθώς εφαρμόζοταν η θεωρία της σχετικότητας. Αυτή η γη μετατρεπόταν και η ίδια σε ενέργεια επηρεασμένη από τις κακές τις άλλες που συναντιόταν στη μέση και παραλίγο θα ρουφούσε και τους ανθρώπους που πατούσαν πάνω τους στην οδό Εθνικής Αμύνης. Το βαμμένο με το αίμα οδόστρωμα και την ιστορία την κακή των ανθρώπων. Ήρθαν τα φώτα και έσβησαν και έγινε σκοτάδι, αυτό το σκοτάδι εκείνη τη στιγμή του σεισμού, που περιμένει μία άλλη στιγμή φωτός στο μέλλον για να πάψει να υπάρχει όταν η ανθρωπότητα θα φωτιστεί και οι άνθρωποι θα σταματήσουν να σκοτώνουν ο ένας τον άλλον.

(Βέβαια αυτό το τελευταίο είναι λίγο συμβολισμός, καθώς οι ενεργειακές πύλες θα συνεχίσουν να λειτουργούν μέχρι το τέλος του κόσμου).

Γεννηθήτω Φως.....Αμήν....